

МАЙК РЕЗНИК

Хроника на
човешкия вид

Гадателката

Сериал "Звездни

САТЪЛЪТЪТ

Майк Резник

Гадателката

ПРОЛОГ

Беше време на гиганти.

Те нямаше как да се разгърнат в задушаващите граници на Демокрацията, която постепенно се разпростираше над цялото човечество. Затова се отправяха към далечните и неплодни светове на Вътрешната граница, привлечени от яркото галактическо ядро, както пеперудите от светлината.

Повечето от тях, разбира се, изглеждаха като нормални хора, но въпреки това бяха гиганти. Никой не знаеше защо се бяха появили в такава изобилие точно в този момент от човешката история. Вероятно са били необходими на галактиката, пренаселена с малки хора, обзети от своите малки мечти. Сигурно това се дължеше и на суровия блясък на самата Вътрешна граница, защото тя не бе място за обикновени мъже и жени. А може би просто бе дошло време една раса, на която през последните векове липсваха гиганти, да започне да ги създава отново.

Каквато и да бе причината, те достигнаха далеч зад пределите на изследваната галактика и посяха човешкото семе на стотици нови светове. И между другото пораждаха цикъл от легенди, които не ще умрат, докато има хора да разказват за героичните им дела.

Разказват за Скитника Джоунс, стъпил на повече от петстотин нови свята. Той никога не бе сигурен какво търси, но винаги знаеше, че още не го е намерил.

Или за Свирача, който нямаше друго име и бе убил повече от сто човека и извънземни.

Има легенди и за Петъчната Нели, която превърна своя публичен дом в болница по време на войната със сетите, за да го види провъзгласен за светилище от същите хора, които се опитваха да го затворят преди това.

Разказват още за Джамал – той не оставяше отпечатьци нито от пръсти, нито от стъпки, но бе ограбил дворци, които и до днес не знаеха, че са ограбени.

Или за Залагачия светове Мърфи, който по различно време бе притежавал девет свята със златни мини и бе загубил всички на хазарт.

Разказват и за Костолома Бен Ами, който се беше борил с извънземни за пари и убиваше хора за удоволствие. За Маркиз Куинсбъри¹,

1. Маркиз Куинсбъри (истинският!) е въвел първите правила в бокса. – Бел. ред.

който не признаваше никакви правила в боя, и за Белия рицар – албинос, убиец на петдесет човека. Или за Сали Камата и Вечното хлапе, което, достигнало деветнадесет години, бе престанало да расте през следващите две столетия. Съществуваха още Бейкър Катастрофата, който караше цели планети да треперят под краката му, и екзотичната Перла от Маракайбо, и Алената кралица, чиито грехове бяха заклеямени от всяка раса в галактиката. Имаше още Дядо Коледа, и Едноръкия бандит със смъртоносната си ръка-протеза, и Майката Земя, и Гущера Малой, както и измамно благовъзпитаният Гробаря Смит.

Всичките бяха гиганти.

Но все пак съдбата на една жена беше да стои над всички тях, да се разпорежда с живота на хората и световите, като че ли са играчки в ръцете ѝ, да пренапише историята и на Вътрешната, и на Външната граница, на Спиралния ръкав и дори на самата всесилна Демокрация. В различните етапи на своя кратък, но бурен живот тя бе известна като Гадателката, Оракула или Пророчицата. По времето, когато излезе на галактическата сцена, само неколцина оцелели знаеха истинското ѝ име, родната ѝ планета или историята на ранния ѝ живот, както често става с гигантите и легендите.

Но тя имаше произход, история, истинско име и дори някакво подобие на детство.

Ето нейната история.

Първа част

КНИГА НА МИШКАТА

1

Блантайър III беше свят на високи кули и величествени минарета, на криволичещи улици и тъмни алеи, на огромни комини и тесни стълбища.

С други думи – свят, удобен за Мишката.

Сега тя седеше на подвижната сцена зад фургона на Мерлин. Не беше по-висока от метър и петдесет, тежеше едва 40 килограма и носеше вратовръзка с пайети и фрак. Усмиваше се самоуверено на събраната тълпа, докато Мерлин измъкваше букети и бели зайчета от въздуха. Подаваше ѝ ги и тя ги поставяше в специални контейнери, понеже цветята и зайците бяха рядкост на Вътрешната граница, а те смятаха да ги използват още доста пъти, преди да се преместят в друг свят.

Сетне дойде номерът с цигарите. Мерлин запали една, угаси я, с магически жест показа други четири, изхвърли ги, измъкна нова иззад ухото си и продължи в този дух. Всичко се дължеше на ловкостта на ръцете му, но публиката никога не бе виждала представление с фокуси и се забавляваше чудесно.

Мерлин ги омайваше с неспирното си бърборене – разказваше вицове, обиждаше самохвалковците, призоваваше тъмните богове на помощ, а понякога прочиташе и нечии мисли.

И накрая, четиридесет минути след началото на представлението, последва *piece de resistance*.²

Мерлин накара Мишката да влезе в една огромна кутия, завърза я с вериги и я заключи с огромни катинари. Внимателно обясни, че вътре има запас от кислород само за двадесет минути и нито секунда повече.

Мишката вече се криеше в задната част на фургона, когато Мерлин с помощта на двама зрители закрепил кутията на една макара, вдигнал я над огромнен аквариум, пълен с вода, потопа я и същевременно убеждаваше публиката, че на Мишката са ѝ останали само деветнадесет минути да се измъкне или да умре.

Продължи със своите смайващи номера с огньовете и експлозии,

2. *Piece de resistance* (фр.) – основен, ключов елемент. – Бел. прев.

които задържаха вниманието на хората, докато Мишката се облече в черен, прилепнал по тялото ѝ костюм, излезе през дупката в дъното на фургона и се промъкна в тъмнината.

Миг по-късно сръчно се изкатери по една древна сграда, като използваше сянката на кулата ѝ за прикритие. Долу Мерлин изпълняваше поредния си номер. Мишката влезе през един прозорец и тръгна по коридора. Имаше много предмети на изкуството, но тя реши, че ще е трудно да ги прекарат през проверките, когато напускат планетата. Вместо това продължи да обикаля от стая в стая, докато намери будоара. Претърси набързо чекмеджетата, откри кутия с бижута, изпразни я, а плячката скри в малка кесия, завързана на кръста ѝ.

Погледна часовника си отново – разполагаше с единадесет минути. Имаше време за още една къща, ако не и за две.

Изтича обратно до прозореца, през който влезе, изкачи се до върха на минарето, скочи към съседната сграда, приземи се като котка на перваза и отвори със сила прозореца на една тъмна стая.

Веднага усети, че не е сама. Някой спеше в ъгъла. Замръзна в очакване да я нападнат, но когато чу леко похъркване, прекоси стаята и се озова в коридора за по-малко от пет секунди.

От номерата по вратите разбра, че се намира в пансион, а не в частна къща. Това си имаше и добра, и лоша страна. Можеше да обере няколко стаи, без да напуска сградата, но наемателите на пансионите рядко имаха нещо за крадене.

Провери най-близката стая. Беше празна – нито хора, нито нещо ценно.

Във втората бе по-добре. Мъж и жена спяха на двойно легло, а въздухът вонеше на алкохол и наркотици. Мишката откри дрехите им на пода и взе три банкноти по сто кредита от портфейла на мъжа. Не успя да намери чантичката на жената, а и нямаше време за губене.

Беше отново в коридора и ѝ оставаха още осем минути, когато възрастна жена включи осветлението и се запъти към единствената баня на етажа. Мишката се стрелна към стълбището. Чу гласове откъм долния етаж и разбра, че поне една от стаите е отворена. Прикри се в сянката до стената и изчака старата жена да стигне до банята. Това отне цели две минути и Мишката реши, че е време да се оттегли. Откри неосветен аварийен изход в задната част на сградата, слезе долу и в тъмнината стигна до фургона на Мерлин. Спотай се, докато поредният номер с фойерверки прикове вниманието на тълпата, и се промъкна през дупката обратно във фургона.

Внимателно сложи кесията в една от магическите кутии, така че дори да я отвори, един полицай трудно би открил нещо вътре. В оставащите две минути си сложи черна качулка и се върна незабелязано на сцената.

Мерлин си играеше със зрителите. Почти ги бе убедил, че на Мишката ѝ остава съвсем малко, преди да се удави или задуши, ако наистина не успее да се освободи. Дори ги накара да броят оставащите секунди. Когато наближи моментът, в който кислородът би трябвало да е свършил, Мерлин и неговият асистент с черната качулка извадиха кутията от водата и махнаха веригите. Но зрителите не видяха мъртвата Мишка, а пъстра антарейска птица, която разпери крила, изскочи от кутията, подхвъркна и свали качулката на Мишката – единствения номер, на който обучиха птичката.

Тълпата аплодираше възторжено, Мерлин мина с шапката си за дарения и накрая всички се пръснаха, а те двамата останаха насред пустата вече улица.

– Е? – попита магьосникът. – Как се справи?

– Малко кредити, малко скъпоценности – отговори Мишката. – Нищо особено.

– Това е проблемът на този свят – въздъхна Мерлин. – Няма нищо особено в него. – Надменно погледна към сградите. – Само величествени фасади, а във всеки будоар – фасада от фалшиви бижута. Шест нощи без голямо попадение. Предлагам да се откажем.

Мишката вдигна рамене.

– Съгласна съм. А сетне накъде?

– Уестърли е следващият човешки свят.

– Уестърли е чужд свят – поправи го тя.

– Около двайсет хиляди души живеят в нещо като свободна зона в центъра на най-големия му град. Можем да заредим с гориво там.

– Можем да го направим и тук.

– Да – продължи търпеливо Мерлин. – Но ще спрем на Уестърли за един ден. Кой знае? Ще си вземем малко пресни плодове. Ето това не можем да намерим на тази топка кал.

Мишката отново вдигна рамене.

– Добре, нека бъде Уестърли.

Мерлин подкара фургона към космодрума.

– Как го наричат местните? – любопитства Мишката.

– Кое? – попита той разсеяно.

– Уестърли.

– Ами човеците го наричат Уестърли.

– Много благодаря.

– Няма да можеш да произнесеш името, което извънземните използват. На звездните карти е отбелязан като Романус Омега II. – Той замълча за момент. – Кислороден свят, разбира се.

– Имаш ли представа как изглеждат местните?

– Предполагам, че дишат кислород – отговори той. – Има ли значение? Ние ще даваме представления само пред хора.

– Ти не пълзиш по комините или през отходните канали, нали? – заяде се тя. – Ако срещна извънземен, искам да знам какви са ми шансовете.

– Същите, както винаги – изпаряваш се на секундата.

Продължиха в мълчание, стигнаха до космодрума и натовариха фургона в ярко оцветения кораб на Мерлин. Щом излетяха и поеха курс към Уестърли, Мишката се настани удобно с бира в ръка, а Мерлин започна да изследва със спектрографа на компютъра камъните, които беше откраднала. Когато свърши, направи допълнителна проверка в най-новия справочник за скъпоценни камъни и определи приблизителните цени.

– Можеше и да е по-лошо – обади се накрая той. – Но ми се иска да се отървеш от навика си да взимаш винаги най-големите камъни. Много от тях дори не си струват усилията.

– А диамантената гривна и огърлицата от сапфири? – попита тя, без да вдигне глава.

– Те са наистина чудесни парчета. Но онези камъчета, които изглеждат като перли, нямат никаква стойност.

– Ще ги дадеш на някое хубавко момиче, когато стигнем на Границата – подхвърли Мишката.

– Непременно ще опитам – съгласи се Мерлин. – Но това не променя факта, че няма да спечелим и един кредит за тях на черния пазар.

Тя отпи замислено от бирата.

– Не ни трябва кредити, като гледам как я кара Демокрацията напоследък. Ако бях на твоё място, бих продала тези неща за рубли Нов Сталин и долари Мария Тереза.

– Ще се наложи да изчакаме няколко седмици. Докато сме в земите на Демокрацията, хората ще искат да ни плащат в кредити.

– Значи искай повече, защото там, където отиваме, кредитите не се харчат много-много.

– Не те учи как да крадеш, така че и ти не ме учи как да продавам

плячката ти.

Мишката го погледна за миг, докато той се упражняваше да скрива скъпоценностите под яркия си копринен шал, а после сведе поглед към бирата. Бе изминала една дълга седмица и се чувстваше страшно уморена. Лявото ѝ коляно туптеше, откакто го удари преди две нощи. Всъщност цялото тяло я болеше от напрежението и физическите усилия. Беше време за почивка. Като си лягаше, усети, че се унася в мечти да направят голям удар в Уестърли, за да си позволи няколко месеца да не работи.

* * *

Мишката реши, че Уестърли прилича на останалите извънземни светове. На пръв поглед изглежда съвсем разумно устроен, но когато се вгледаш по-отблизо, откриваш все по-малко смисъл в организацията му.

– Какво мислиш? – попита Мерлин, докато караше фургона по главната улица на човешкия квартал.

– Не ми харесва – отговори Мишката.

– Защо?

– Само погледни как улиците криволичат и завиват, за да се вляят в себе си. Или небостъргачи без прозорци и врати, или едноетажни сгради, целите от стъкло и с по петнайсет врати. Не знам дали съм способна да ги опозная за десет минути.

– Придържай се само към човешките жилища – посъветва я Мерлин. – И без това не ни трябва никакви извънземни предмети.

– Не е толкова просто – промърмори тя. – Кой са човешките къщи? Ако избира погрешна сграда, мога да се изгубя вътре за повече от час дори. Имам ужасното чувство, че всеки коридор завършва със стена, а всяка стълба е една безкрайна въртележка.

– Преувеличаваш.

– Не е вярно. Нали моето мнение е най-важно? – Тя направи пауза. – Твоята информация беше погрешна. Тази планета никога не е виждала двама хиляди души накуп. Ще се учудя, ако са повече от хиляда.

– Нека да направим един компромис – Мерлин спря фургона.

– Какъв?

Той кимна с глава към огромна сграда от стъкло и стомана на отсрещната страна на улицата.

– Хотел „Кралските оръжия“. Притежаван и управляван от хора. Имаме цял ден да го изучим. Нека влезем в него, да обядваме и да го разгледаме. Ако свикнеш с обстановката до свечеряване, това ще е

единственото място, което ще удариш.

– Предложението е честно – съгласи се тя.

– Ще те настигна, щом намеря място за фургона.

Докато го чакаше, тя обиколи хотела и набеляза откъде ще се промъкне по-късно вечерта – вентилационния отвор на приземната баня. Покриваше го решетка, върху която можеха да паркират фургона. Беше влязла вече във фойето, когато Мерлин я настигна.

– Е, научи ли нещо? – попита той.

– Две неща. Първо, знам как да проникна вътре.

– Чудесно.

– И, второ – продължи тя, като посочи един робелианец и трима лодинити, – тук отсядат не само хора.

– Всички си имат собствени етажи – Мерлин сви рамене. – Трябва просто да разберем кои са.

– Ами ключалките?

– Сигурно са стандартни, свързани с главния компютър на сградата, за да могат да променят комбинациите по всяко време. – Той замълча за миг. – Дори да забравиш половината от уроците ми, ще ти отнеме по-малко от трийсет секунди да се справиш с всяка от тях.

– Нямах нищо против да ги проверим преди представлението, нали?

Той вдигна рамене.

– Както искаш.

– Хрумвало ли ти е, че е по силите ти да плякосаш петдесет стаи до вечеря? – предложи тя.

Мерлин поклати глава.

– Говорили сме вече за това. Единствената причина да не сме арестувани досега е, че крадем само когато имаме алиби.

Тя не отговори, но продължи да оглежда внимателно ъглите, коридорите и всички възможни места за спотайване. Нямахше как да е съвсем сигурна, преди да проникне в стаята, но от това, което видя, изглеждаше, че повечето, ако не и всички гости на хотела от човешки род използваха асансьорите вдясно от рецепцията, които ги отвеждаха от четвърто до девето ниво. До нива две и три се стигаше чрез плавно движещи се ескалатори отляво на рецепцията, а на пръв поглед те се използваша единствено от канфорити, лодинити и робелианци.

– Е, поне всички дишат кислород – промърмори Мишката. – Мразя, когато се сменя околната среда. – Обърна се към Мерлин. – Забеляза ли вече къде са служебните асансьори?

Той се намръщи.

– Не виждам такива.

– Трябва да има. Никога не допускат обслужващия персонал да се вози в асансьорите за клиенти, защото те плащат. – Тя замълча. – Може би трябва да уведомиш ръководството, че се готвим да изнесем представление за клиентите им тази вечер, преди да си помислят, че подготвяме обир.

– А ти какво ще правиш през това време?

– Ще подготвям обира – отвърна с усмивка Мишката.

Мерлин се приближи до рецепцията, а Мишката се качи с асансьора на седмия етаж и се увери, че може да се справи с ключалките. После се опита да слезе до партера и да огледа пералнята, но откри, че асансьорът спря на първия етаж. Така че се присъедини към магьосника тъкмо когато той излизаше от офиса на управителя.

– Всичко ли е уредено?

– Няма да ни създават проблеми, а това ще оправдае мотаенето ни из хотела този следобед.

– Добре. А сега хайде да обядваме.

Миг по-късно влязоха в главния ресторант. Всички маси бяха свободни освен две и Мерлин се отправи към най-отдалечения ъгъл.

– Виждаш ли она извънземен ей там? – прошепна той и посочи самотника на едната маса.

– Хуманоида с нездравия цвят на лицето? – попита тя.

Мерлин кимна.

– Облечен е изцяло в сребро. Добре го огледай.

– Защо?

– Изчакай да посегне към нещо и ще видиш.

Като по поръчка извънземният повика келнера и Мишката видя, че от четирите му ръце едната е ампутирана.

– От каква раса е? – попита тя.

– Не знам, но ако правилно предполагам, това е Оли Трите юмука.

– Никога не съм го чувала.

– Просто стой далеч от него.

– Престъпник ли е?

– Ловец на глави. Казват, че е убил над трийсет човека и че никога не приема поръчки против своята раса. – Магьосникът се замисли. – Ще ми се да зная защо е на Уестърли, обикновено се подвизава на Вътрешната граница.

– Освен ако не преследва нас.

– Хайде де, няма заповед за ареста ни никъде из териториите на Демокрацията.

– Доколкото ти е известно...

– Доколкото е известно някому – отговори убедено той. – Както и да е. Ако случайно налетиш на него довечера, извини му се и изчезвай по най-бързия възможен начин.

Мишката кимна и натисна клавишите на малкия компютър с меню-то. Секунда по-късно Мерлин я настъпи по крака.

– Сега пък какво?

– Не се обръщай и не се опитвай да го огледаш. Видя ли кой се присъедини към извънземния току-що?

Тя извърна глава.

– Казах да не се оглеждаш! – изсъска Мерлин.

– Добре де – Мишката впери поглед в магьосника. – Голям брадат човек с цял арсенал на колана си. Предполагам, че познаваш и него?

– Това е Гробаря Смит.

– Още един ловец на глави?

Мерлин поклати глава.

– Наемен убиец. Един от най-добрите.

– И защо извънземен ловец на глави и професионален убиец седят на петдесет метра от нас? – заинтересува се Мишката.

– Не знам – отвърна нервно магьосникът. – И двамата трябва да са на Границата и въобще не би следвало да разговарят помежду си.

– Нас ли преследват? – попита спокойно Мишката, като продължаваше да търси изходи и мислено да преценява шансовете си да ги използва.

– Не, те не си губят времето. Ако преследваха нас, досега щяхме да сме мъртви.

– Какво ще правим с плановете за довечера? Можем да си тръгнем веднага.

– Нека да си помисля – отговори Мерлин. Наведе глава и се съсредоточи върху сключените си пръсти доста дълго. Накрая вдигна поглед.

– Не, няма смисъл да се отказваме. Не ни преследват, а и не представляваме заплаха за тях. Ние сме крадци, те са убийци.

Мишката сви рамене.

– За мен е без значение.

– Чудя се обаче кого ли са подгонили? – През това време човекът стана, каза нещо на извънземния и излезе от хотела. – Който и да е, трябва да е дяволски добър, щом двамата са се обединили да го

преследват.

Нахраниха се мълчаливо, а на здрачаване Мишката се погрижи за холографски реклами на магическото шоу, което щеше да се състои скоро на улицата пред хотела.

При залез слънце, когато Мерлин започна да вади букети, птички и бели зайчета с професионален замах, около тях се събра тълпа, състояща се почти само от хора. Магьосникът прикова вниманието на зрителите, Мишката изпълни своите две-три простички илюзии под невероятни аплодисменти, а после Мерлин я пхна в кутията и започна да заключва катинарите, докато тя се измъкваше отзад, през фалшивия капак. Когато той слагаше кутията в аквариума, тя вече се промъкваше през вентилационния отвор в приземната пералня. Имаше две жени на смяна и ѝ отне малко повече време, отколкото очакваше, за да стигне до противопожарното стълбище. Втурна се нагоре по стълбите, спря на четвърто ниво и започна да опитва вратите. Попадна на една незаключена стая, вмъкна се вътре и открадна малкото ценни предмети там. Бързо откри и втора стая, която не ѝ даде много. В коридора погледна часовника си и разбра, че разполага с време за още две стаи, ако побърза, или за още една, ако трябва да я претърсва внимателно.

Внезапно някъде се отвори врата. Мишката се скри в нишата на стълбището. Нямахше нужда да чака човека да се прибере и да ѝ освободи пътя до асансьора. Трябваше просто да се изкачи още един етаж и да ограби две стаи от петото ниво. Само че някакъв инстинкт я възпираше да се промъква по-нагоре. Може би заради липсата на време или пък вероятността да се натъкне на Гробаря Смит, но тя не се затича към следващото ниво, а остана да чака на четвъртия етаж.

– По дяволите! – изрева един глас и тя надникна в коридора.

Очевидно човекът се бе заключил, защото псуваше високо и удряше с юмруци по вратата. Започнаха да излизат и от други стаи, за да разберат какъв е този шум. На Мишката ѝ стана ясно, че този коридор вече не е безопасен за нея, а и трябваше да се прибере обратно преди края на представлението.

Тръгна нагоре по стълбището, но чу раздвижване и на петото ниво, тъй като крясъците и ударите отдолу предизвикваха негодуване из цялата сграда. Веднага се насочи към второто ниво, където шумът почти не достигаше.

Пристъпи предпазливо в коридора – малко по-широк, отколкото в човешкия сектор, и започна да опитва вратите. Първите две бяха заключени, а иззад третата се чуваше ужасяващо ръмжене. Едва когато

наближи четвъртата стая, разпозна звук, който не би трябвало да се чува в тази част на хотела – плач на човешко дете.

За двадесет секунди се справи с ключалката и се хвърли в тъмната стая, преди вратата да се затвори отново. Извади малко фенерче и започна да оглежда помещението. Вътре имаше диван със странна форма и стол, в който нито един човек не би се настанил. Върху една маса бяха сложени шест бронзови предмета, които ѝ бяха напълно непознати, а върху друга – остатъци от извънземна храна.

След това усети леко движение в единия ъгъл. Веднага се обърна и насочи светлината натам. Срещна погледа на малко русо момиче, оковано за дървения крак на огромен стол.

– Помогнете ми! – примоли се детето.

– Сама ли си? – прошепна Мишката.

Момичето кимна.

Мишката се приближи и се зае с белезниците.

– Как се казваш? – попита тя.

– Пенелопа – подсмръкна детето.

– Пенелопа чия?

– Просто Пенелопа.

Белезниците се разтвориха и паднаха на пода, а Мишката за пръв път огледа момичето по-подробно.

Русата коса на Пенелопа сякаш бе небрежно отрязана с нож вместо с ножици и не бе мита със седмици, ако не и с месеци. Имаше огромна синина на лявата буза, която вече избледняваше. Момичето бе слабичко и недохранено, а не жилаво и издръжливо като нея. Носеше спортен костюм, който някога е бил бял и удобен, но от дългото носене се бе измърсил и протрил. Беше боса, а петите ѝ изранени.

– Не светвай – обади се Пенелопа. – Скоро ще се върне.

– От каква раса е?

Пенелопа сви рамене.

– Не знам.

Мишката извади нож от левия си ботуш.

– Ако се върне, преди да сме тръгнали, бъди сигурна, че го чака изненада.

Пенелопа трескаво заклати глава.

– Не можеш да го убиеш. Хайде да тръгваме...

Мишката протегна ръка и изправи момичето на крака.

– Къде са родителите ти?

– Не знам. Мисля, че са мъртви.

– Можеш ли да вървиш?

– Да.

– Добре. – Мишката се отправи към вратата. – Да тръгваме.

– Чакай! – внезапно извика Пенелопа. – Не мога без Дженифър.

– Дженифър? – попита остро Мишката. – Коя е Дженифър?

Пенелопа се втурна към ъгъла на стаята и сграбчи една мръсна парцалена кукла.

– Това е Дженифър – показва я в светлината на фенерчето. – Сега да вървим.

– Дай ръка. – Мишката се залепи за стената в коридора.

Огледа се и като не видя никакво движение, забърза към стълбите, буквално влачейки момичето след себе си. Стигнаха до подземие и влязоха в пералнята.

– Сега слушай внимателно – прошепна Мишката. – Искам да пълзиш на колене зад количките с пране, както правя аз, докато се доберем до вентилатора. Видяш ли го?

Пенелопа се вгледа в тъмнината и поклати глава отрицателно.

– Ще ти кажа, като стигнем. Ще ти помогна да влезеш вътре. Не се тревожи, че е тъмно и тясно. Аз се промъкнах оттам, а съм по-голяма от теб.

– Не се страхувам – отговори Пенелопа.

– Знам – каза убедено Мишката. – Но ще трябва да пазиш тишина. Ако издадеш някакъв звук, жените, които работят в другия край на помещението, ще те чуят и ще дойдат да видят какво става. Ще се наложи да ги убия.

– Грешно е да се убива.

– Тогава не вдигай шум и нищо лошо няма да се случи – отвърна Мишката. – Готова ли си?

Пенелопа кимна и Мишката започна да пълзи към вентилационния отвор. Когато стигна до него, спря и се обърна да види как се справя момичето. С изненада установи, че е точно зад нея.

Мишката провери дали жените са все още заети с пералните машини, направи знак с пръст върху устните си и повдигна Пенелопа към отвора. Момичето запълзя и почти стигна до изхода под нивото на улицата. Мишката тъкмо щеше да я последва, когато чу умотелен шепот.

– Не мога да намеря Дженифър.

– Продължавай – изсъска Мишката. – Аз ще я намеря.

Изчака да чуе движенията на детето и се върна. Намери парцалената кукла в една чупка, затъкна я в колана си и настигна Пенелопа до

решетката под фургона на Мерлин. Момичето не знаеше какво да прави по-нататък.

Мишката бързо отмести решетката, бутна Пенелопа във фургона и я последва. После се наведе и намести обратно решетката.

– Чакай тук – заповяда тя на детето. – Не издавай нито звук.

Сложи черната си качулка и се изкачи за финалната сцена в последните десет секунди. Когато всичко свърши и тълпата се разпръсна, тя заведе Мерлин във фургона.

– Защо се забави? – попита я той. – Замалко да не успееш.

– Наех си асистент – усмихна се Мишката.

– Асистент?

Мишката посочи Пенелопа, която се бе скрила зад магическите декори.

– Боже мой! – измърмори Мерлин. – Къде я намери?

– Окована за един стол в стая на извънземен.

Магьосникът клекна до малкото момиче и огледа синината на бузата му.

– Не ти е било леко, нали?

Пенелопа го гледаше, без да отговори.

– Има ли семейство на Уестърли? – обърна се Мерлин към Мишката.

– Не мисля.

– Какво прави тук?

– Не зная.

– Крия се – отговори детето.

– Нямахте предвид това, Пенелопа – каза Мишката. – Пита за времето, когато те намерих.

– Крия се – повтори момичето.

– Искаш да кажеш, че извънземният, който те бе отвлякъл, се крие?

Пенелопа поклати глава.

– Той криеше мен.

Мишката кимна.

– От твоите родители?

Момичето отново поклати глава.

– Родителите ми са мъртви.

– Значи от властите – предположи Мишката.

– Не.

– От кого тогава? – леко повиши тон Мишката.

Пенелопа посочи с малкия си треперещ пръст през единствения

прозорец на фургона към входа на хотела, където Гробаря Смит и Оли Трите юмура крещяха на портiera.

– От тях.

2

Пенелопа заспа дълбоко, притиснала парцалената кукла до гърдите си. Корабът се отправи през тъмнината към сухия и прашен свят на Чероки. Мишката я изкъпа и нахрани, после намаза наранените ѝ крака с мехлем и я сложи да спи. Едва тогава се присъедини към Мерлин в помещението за хранене. Бе сложил малко огледало на масата пред себе си и наблюдаваше съсредоточено ръцете си, докато правеше трикове с карти.

– Е? – попита той.

– Е какво?

Мерлин прибра колодата карти в джоба си.

– Тя каза ли нещо?

– Разбира се, че каза – отговори Мишката. – Знаеш много добре, че не е няма.

– А нещо полезно? – настоя той. – Като например защо някой ще наеме двама толкова скъпи убийци да я намерят.

– Говорихме вече за това – каза уморено Мишката. – Тя е малка и объркана. – Заповяда на един шкаф да се отвори и извади бутилка и чаша отвътре. – Много по-вероятно е да са преследвали нейния похитител. Помисли трезво – извънземният я отвлича, а семейството иска да я намери на всяка цена и наема двамата убийци за тази работа.

– В такъв случай трябва да се отървем от нея колкото се може по-бързо – заключи Мерлин. – Ако има награда, ще я поискаме на Чероки. В противен случай ще я оставим някъде, преди да са изпратили Смит и Оли след нас.

– На Чероки няма никакви власти – изтъкна Мишката, докато си наливаше питие. – Това е свят на Вътрешната граница и затова го избрахме.

– Има поща с обяви „Търси се“ и мощен междупространствен радиопредавател – отговори той. – Поне ще разберем дали дават награда за нея.

– Не знам дали това е награда в обикновения смисъл на думата, но очевидно някой предлага нещо, щом Гробаря Смит и Оли Трите юмура

са се заели с този случай. – Мишката замълча за миг. – Ако е толкова ценна, че пращат професионални убийци и ловци на глави да я търсят, семейството ѝ трябва да е страшно богато. Моето предположение е, че искат всичко да стане тихо и кротко. Може би има братя и сестри и не бива да се разгласява, че сигурността им е застрашена.

– Тогава как ще разберем коя е и от кое семейство? – попита Мерлин. – Не можем да публикуваме обява, че сме откраднали това малко русокосо момиче от извънземен похитител. Пет минути по-късно Смит и Оли ще са по петите ни. – Той впери замислен поглед в дългите си бели пръсти.

– Не знам. Може би този залък е прекалено голям за нас.

– Какво трябваше да направя? – тросна се Мишката. – Да я нарежа там ли?

– Не, предполагам, че не – Мерлин въздъхна дълбоко и запали малка пура. – Но имам лошо предчувствие.

– Не виждам защо – отпи от чашата тя.

– Защото ние сме дребни риби. Ако Гробарят Смит и Оли Трите юмука са се заели с този случай, здраво сме загазили. Освен това ми се струва, че нещата са по-сериозни, отколкото изглеждат.

– А по-точно?

– Не знам – призна той. – Но продължавам да мисля за израза на лицето ѝ, когато посочи към двамата убийци – сякаш ги бе виждала преди.

– Може би – съгласи се Мишката. – И какво от това? Сигурно са стреляли по нейния похитител и не са улучили, а в своето объркване тя е помислила, че са се целили в нея.

– В това е проблемът – рече Мерлин.

– Защо?

– Тези момчета не пропускат – той направи пауза и потърка замислено брадичката си. – Има и още нещо.

– Какво?

– Ловците на глави работят винаги сами. Знаеш ли колко средства ти трябва, за да ги събереш заедно? – Той я погледна разтревожено. – Ако тя е толкова ценна, защо ние не сме чули нищо?

– Когато си наистина богат, не се хвалиш със състоянието си, а го криеш.

– Не знам – отвърна Мерлин. – Имаш отговор на всичко... но въпреки това положението не ми харесва.

– Ще ти кажа какво ще направим – рече Мишката. – Когато слезем

на Чероки, ще поразпитаме дискретно и ще се опитаме да открием коя е тя и кой я търси... Ще продължим да душим внимателно на всеки свят, на който спрем, докато разберем истината. Дотогава тя може да помага в представлението. Съгласен ли си?

– Мисля, че да. Въпросът е тя съгласна ли е?

– Какво имаш предвид? – попита Мишката.

– Ами ако тя иска веднага да си отиде у дома – където и да е този дом? – отговори Мерлин. – Каза ми, че извънземният я бил оковал. Ами ако реши да избяга от нас?

Мишката покати глава.

– Тя мисли, че съм я спасила – което и направих. Няма да е трудно да я задържа.

– Не мога да си те представя като майка.

– Защо не оставиш тази грижа на мен?

– Въпросът е все някой да се погрижи за това – заяви Мерлин.

Следващият час мина в мълчание – Мишката преглеждаше новините, а Мерлин упражняваше фокуса с трите монети. Изведнъж чука как Пенелопа простена в съня си и Мишката отиде да я види в кабината.

– Какво има? – приближи тя до леглото на момичето.

Пенелопа изглеждаше объркана.

– Помислих, че съм пак там, където ме намери.

– Било е само сън – успокои я Мишката.

– Страх ме е – проплака момичето.

– Не се страхувай. В безопасност си.

Детето поклати глава.

– Наистина – настоя Мишката. – Утре ще се приземим на друг свят и ти ще започнеш да ни помагаш в представлението. Звучи забавно, нали?

– Няма да ми позволят.

– Кой няма да ти позволи?

– Всички.

– Там никой не те познава.

– Някой ще ме познае. Винаги става така.

Мишката се намръщи.

– На колко свята си била?

Пенелопа вдигна двете си ръце, погледна ги внимателно и бавно сви два пръста на дясната.

– На осем?

Момичето кимна.

- И на всеки от тези светове някой те е разпознавал?
- На повечето от тях.
- Кой?
- Мъже.
- Само мъже?
- Лоши мъже – натърти Пенелопа.
- Въръжени мъже?
- Някои от тях.
- Доста неща си преживяла, а? – рече Мишката. – Опитай се да поспиш сега. Всичко ще изглежда по-добре, когато се събудиш.
- Прегърна я, после излезе от кабината.
- Е? – попита Мерлин, когато тя се върна при него.
- Кошмари.
- Той сви рамене.
- Предполагам, че са нещо обикновено при нея.
- Да. Знаеш ли, че са преследвали похитителя ѝ на осем свята?
- Тя ли ти каза? – полюбопитства Мерлин.
- Да.
- Той се намръщи.
- Още едно странно нещо.
- Кое?
- Ако този извънземен е толкова добър, че на цели осем свята се е намирал винаги една стъпка преди Гробаря Смит, как стана така, че ти просто влезе и я отведе?
- Никой не знаеше, че съм там.
- И той не е взел никакви предпазни мерки, в случай че някой неизвестен ловец на глави се промъкне през задния вход? Много ми е трудно да го повярвам.
- Очевидно нямаше никакви съучастници – отбеляза Мишката. – Или са били убити от ловци на глави. Както и да е, той не можеше да е постоянно с нея.
- Доколкото разбрах, правил го е на осем други свята.
- Тя изглеждаше отегчена.
- Защо винаги, когато се озovesш в някоя нова ситуация, внезапно се превръщаш в най-големия параноик, когото някога съм срещала?
- Нямам нищо против новите неща – отговори Мерлин и с едно махване на ръката показва букет цветя. – Приемам дори странните неща. Но тази ситуация е много повече от просто нова и необичайна, тя е опасна и именно това не харесвам.

– Добре – изрече Мишката след кратко мълчание. – Не знам какво да правим. Но тя е при нас и докато я върнем на този, който плаща на Гробаря Смит и Оли Трите юмука да я намерят, остава тук.

– Ще видим.

– Държа на това, Мерлин – погледна го твърдо Мишката. – След всичко, дето е изтърпяла, няма да я изоставя на някаква кална топка по Границата без приятели и семейство, които да се грижат за нея.

– Добре – отстъпи той. – Познат ми е този тон. Тя остава, докато открием кой плаща, за да я намери и върне обратно.

– Не бъди толкова нещастен – добави тя.

– Защо не? – оплака се Мерлин. – В главата ми се въртят все същи-те въпроси, както и преди час. Никой от тях не изчезна само защото ти имаш отговор за всичко. – Той замълча за миг. – Единственото нещо, което се промени от началото на този разговор, е, че имаме да храним още един човек.

– Едно малко момиче.

– Едно добре попътувало и много загадъчно малко момиче – попра-ви я той.

3

Корабът кацна върху гола ивица земя на една миля от единствения Търговски град на Чероки. Мерлин и Мишката обикновено наемаха стая в местния хотел, за да се махнат от еднообразието на своите претърпани кабинни. Но този път, понеже не искаха да издадат факта, че с тях пътува малко русокосо момиче, решиха да спят в кораба.

Приземиха се посред нощ, а когато яркото жълто слънце се издигна над кървавочервените пясъчни дюни и голите скалисти хълмове на Че-роки, оставиха Пенелопа в кораба и отидоха в града.

Както повечето търговски градове на Вътрешната граница, и този се бе появил около първия бар и публичен дом на планетата. Имаше два малки хотела, няколко ресторанта, втори публичен дом, още три бара, хангар за частни космически кораби, пощенска станция, която обслужваше не само Чероки, но и всеки обитаем свят на разстояние пет светлинни години, бивш правителствен офис по миньорските въпроси, център за сафари, седем компании за внос и износ, малка пивоварна, два супермаркета и вероятно петдесет модулни къщи с куполи.

В началото Чероки беше свят, изпълнен с мини, но след като

ограничените запаси от диаманти и ядрени материали се изчерпаха, изчезна и първоначалната причина за неговата колонизация. Сега го използваша главно като търговски пост и депо за презареждане с гориво за екскурзиите до Далечните Хебриди, Океана III и други интересни планети, близки до Галактическото ядро. На Чероки бяха останали няколко хиляди души, но въпреки това планетата изглеждаше изоставена.

Мишката спря пред пощенската станция и провери различните обяви, като се надяваше да намери нещо за изчезнало русокосо момиче. Не видя нищо освен холограмите на търсените престъпници. Накрая излезе и се отправи към най-голямата от таверните, за да изчака Мерлин. Той щеше да се опита да открие данни за семейството на Пенелопа от междукосмическата предавателна станция.

Таверната беше обширна. Имаше дълъг дървен бар от едната страна, няколко игрални автомата в дъното и много големи кръгли маси, събрани в средата. Три вентилатора се въртяха лениво отгоре и раздвижваха топлия въздух. Холограма на хубава гола брюнетка висеше над бара, набодена от безброй стрелички. Подът беше покрит с въздесъщия червен прах на Чероки и частици от него висяха в неподвижния въздух на таверната.

Клиентите бяха както на повечето търговски градове, в които бе ходила Мишката – смесица от извънземни и хора, някои очевидно богати, други очевидно бедни, но всички преследваха мечтата за внезапно забогатяване, която животът на Вътрешната граница винаги обещаваше, ала рядко осъществяваше.

Двама лодинити, чиято червена козина потрепваше въпреки липсата на вятър, седяха на една маса и играеха джабоб – игра на карти, станала много популярна напоследък по Вътрешната граница. В единия ъгъл самотно се бе разположил висок измършавял канфорит, който очевидно чакаше някого. Останалите клиенти, събрани по двама или трима, бяха хора. Някои бяха в коприна и сатен, с лъскави кожени ботуши и бляскави нови оръжия; други, които все още не бяха забогатели или по-скоро бяха пропилили спечеленото, носеха прашните работни дрехи на златотърсачи. Няколко момичета от съседния публичен дом пиеха на бара, но по някакво взаимно споразумение никой от мъжете не ги закачаше по време на тяхната почивка.

Мишката седна на една от празните маси, почака няколко минути Мерлин и накрая поръча местна бира. Малко нагарчаше, но утоли жаждата ѝ след ходенето по горещите и прашни улици. Бързо я изпи и си поръча още една.

Минута по-късно Мерлин се присъедини към нея.

– Откри ли нещо? – попита я, докато седнаше на стол с висока облегалка.

– Не, а ти?

Той поклати глава.

– Абсолютно нищо. Какво ще правим сега?

– Довечера ще дадем представление както обикновено и ще отлетим. На този свят един ден е достатъчен. Господи, чудя се дали ще успее да открадна достатъчно, за да си платим горивото.

– А момичето?

– Не можем да я оставим тук – Мишката беше непреклонна. – Идва с нас, докато приберем наградата или намерим някое безопасно място за нея.

– Дано да е по-скоро!

Той стана да си поръча питие. Когато се върна и седна отново при нея, висок слаб мъж се отдели от бара и се запъти към масата им. Черното му облекло бе майсторски ушито и безупречно чисто, ботушите – направени от кожата на някакво екзотично арктично животно в бяло и синьо, а в колана му бе втъкната малка брадвичка.

– Имате ли нещо против да седна при вас? – обърна се към тях той, издърпа един стол, изчисти червения прах с ленена кърпичка и седна.

– Познаваме ли се? – попита подозрително Мерлин.

– Вие мен не – отговори високият мъж. – Но аз ви познавам.

– О!

Мъжът кимна.

– Вие сте магьосникът, който покорява световите на Вътрешната граница, нали?

– Кой иска да знае?

– Казвам се Маклемор – отвърна онзи. – Джек Маклемор Сатъра. Може би сте чували за мен?

– Опасявам се, че не – изрече Мерлин.

– Е, галактиката е голяма – сви леко рамене Маклемор. – Няма причина да знаете името ми. А вие сте Мерлин Магьосника, нали?

– Мерлин Великолепния – поправи го Мерлин. – А това е моята асистентка – добави той и посочи към Мишката.

– Приятно ми е да се запозная с вас – усмихна ѝ се високият мъж.

– Къде видяхте мое представление? – заинтересува се Мерлин.

– О, никога не съм ви гледал – възрази Маклемор. – Не се интересувам много от магия.

– Значи не съм ви разбрал правилно – извини се Мерлин. – Май казахте, че сте били на мое представление.

– Казах, че знам кои сте. Това не е едно и също. – Замълча за миг. – Както и да е, иска ми се да ви почерпя с по една бира и да си поговорим по работа.

– Какво продавате? – попита Мишката, като незабелязано извади ножа от ботуша си, но продължи да държи ръцете си под масата.

Маклемор се усмихна.

– Нищо не продавам, мадам. Не се занимавам с продажби.

– Добре – съгласи се тя студено. – А какво купувате?

Той продължи да се усмихва.

– Да ви призная истината, не се занимавам и с покупки.

– Какъв бизнес въртите тогава?

– Ами това-онова. – Той се обърна към Мерлин. – Преди няколко дни бяхте на Уестърли, нали?

– Засяга ли ви? – запита Мерлин.

– Не ме интересува къде ходите – отговори Маклемор. – Уестърли е като всеки друг свят, дори по-добър от повечето. – Внезапно се наведе напред и напрегнато се взря в магьосника. – Но докато бяхте там, вие взехте нещо, което не ви принадлежи. – Той направи малка пауза. – А това вече ме засяга.

– Не знам за какво говорите – отвърна Мерлин.

– Мисля, че знаете – настоя Маклемор. – Говоря за нещо, което сте взели от стая на извънземен.

– Аз съм магьосник, а не крадец – защити се Мерлин. Замълча за миг и срещна погледа на Маклемор. – Но просто от любопитство, колко струва този липсващ предмет?

– Мисля, че знаете, иначе не бихте го взели.

– Нищо не съм взимал.

– А аз мислех, че ще говорим делово – въздъхна Маклемор. – Вместо това вие оскърбявате моята интелигентност. Кой нормален човек не би се обидил при това положение?

Той отново се усмихна, но само с устни, очите му останаха студени и безчувствени.

– Уверявам ви, че не съм възнамерявал да ви оскърбя. А колкото до работата – продължи внимателно Мерлин, – не съм чул никакви делови предложения досега.

– Все още сте живи – отговори Маклемор. – Но това няма да е задълго.

Мерлин изглеждаше повече отегчен, отколкото уплашен.

– Заплашвали са ме специалисти.

Той протегна ръка нагоре, щракна с пръсти и в следващия миг вече държеше малък лазерен пистолет, насочен към главата на високия мъж.

– Много добре – призна Маклемор. – Може би трябва и аз да се занимавам с магия.

– А може би трябва по-малко да си пъхате носа в чужди работи – отрязва го Мерлин.

– По-добре е да се споразумеете с мен. Ще ви се наложи да го направите с някого, преди да си тръгнете от тази планета.

– Никой не знае, че сме тук.

Маклемор се изкиска развеселено.

– А аз как разбрах – или си мислите, че живея на тази кална дупка? – Той се обърна към Мишката. – Ще срещнете много други хора, които няма да са дружелюбни и разумни като мен, госпожо. По-добре кажете на вашия приятел да се споразумее с мен, докато може.

– Все още не съм чул никакво предложение – отбеляза Мерлин. – Или ми кажете какво търсите и колко сте готов да платите, или отивайте да досаждате на някого другого.

– Вече ви направих доста щедро предложение – ще живеете.

– Май забравяте кой държи пистолета.

Маклемор вдигна рамене и отговори небрежно:

– Това не е нещо, което ще забравя лесно. За Бога, та всеки в тая таверна вижда, че сте насочили оръжие срещу мен. – Внезапно се усмихна. – Но не знаете кои са моите хора...

– Мишке? – попита Мерлин, без да сваля очи от мъжа пред себе си. – Някакви предложения?

– Няма никакви помощници – обади се студено Мишката. – Хора като него винаги работят сами.

– И аз мисля така – кимна магьосникът.

– Ако не иска да си тръгне, застреляй го – предложи Мишката.

– Има доста свидетели – напрегна се внезапно Маклемор.

– Не им пука за никого от нас – отговори Мишката.

– Извинете ме, че го казвам, но вие сте една жестока малка дама, госпожо – заяви Маклемор, а дясната му ръка леко се премести към бравичката, затъкната в колана му.

Внезапно Мишката се изправи и хвърли ножа си по него. Улучи го в рамото, той извика от болка.

– Никой не може да се отнася така с Джек Сатъра! – изрева мъжът,

като несръчно се опитваше да докопа бравичката с лявата си ръка.

Чу се тихо бръмчене от лазерния пистолет на Мерлин и Маклемор се строполи на пода, главата му пушеше и цвърчеше.

– Чудесно – измърмори Мерлин, срещайки погледите на хората от бара, които се бяха обърнали да видят какво става. – Сега какво?

– Веднага се омитаме от тук – рече Мишката и с рязко движение измъкна ножа си от рамото на убития мъж.

– Тръгни към вратата.

Тя кимна и направи както ѝ каза, докато Мерлин се изправяше пред събралите се зрители.

Никой не помръдна. Тишината бе почти осезаема, нарушавана единствено от скърцането на вентилаторите, които продължаваха да се въртят бавно.

– Той ни заплаши – проговори накрая Мерлин, като отстъпваше към вратата. – Беше акт на самозащита.

Барманът, който досега не бе помръднал, взе една чаша и започна да я бърше разсеяно.

– Никой няма да оспори това, докато си насочил този истолет към нас, господине – отговори той. – И никой няма да пролее горчива сълза на гроба на Джак Сатъра.

– Радвам се, че се отнасяте толкова разумно към случилото се – Мерлин стигна до вратата.

– Ти държиш пистолета.

– Просто го запомнете.

– Все пак ще ви дам един малък съвет – продължи барманът. – Аз не бих използвал пистолета срещу следващия приятел, който поиска да говори с вас. Няма да остане какво да погребем.

– Кой още ме търси?

– Скоро ще разберете – отвърна барманът. – Не знам какво притежавате, господине, но някои опасни хора не искат да го задържите.

– Кои?

– Ще ги познаете, като ги срещнете.

– Ако вие ги видите пръв – рече Мерлин, – кажете им, че съм миролюбив човек и че всичко, което имам, е за продажба.

– Ще го направя – съгласи се барманът. – Сега ми направете услуга и се махайте оттук, преди да ви намерят. Не искам да ми срутят таверната.

Мерлин размаха лазерния пистолет.

– Ако някой ни последва, ще съжалява, че го е направил.

– Разбрахме – кимна барманът. – Само си тръгнете.

Мерлин се озова на улицата.

– Чу ли разговора ни? – обърна се той към Мишката.

– Да. Най-добре да се връщаме на кораба, ако все още е там.

– Проклятие! Не помислих за това. Щом момичето не е с нас, естествено, че ще я потърсят на кораба!

Побързаха да излязат от Търговския град, като се криеха в сенките на сградите, доколкото можеха, и внимаваха за евентуални засади.

– Как са узнали толкова бързо какво сме направили? – попита Мерлин и ускори крачка.

– Семейството ѝ трябва да е по-богато, отколкото си мислех – отговори Мишката.

– Ако питаш мен, точно сега бих я дал на всеки, който я поиска. За пръв път убивам човек. Колкото и да струва тя, не мисля, че си заслужава усилията.

– За пръв път? – учуди се Мишката.

– Да.

– Много добре се справи.

– Беше като игра на кой е по-голям мъж, докато ти не хвърли ножа – отвърна Мерлин. – После просто натиснах спусъка, без да мисля.

– Това е най-добрият начин – заяви Мишката. – Замислиш ли се какво ще направиш, вече се чудиш какво може да ти се случи и започваш да се колебаеш. Преди да се усетиш, си мъртъв.

– Говориш така, сякаш е нещо обикновено. Току-що убих човек!

– Иначе той щеше да ни убие – Мишката сви рамене.

– Но...

– Стига си се притеснявал за него. Може би ще се наложи да убием още няколко, преди да отлетим от тази планета.

– Защо просто не им дадем момичето?

– Нека първо попитат за нея. Тъй като вероятно са се досетили, че е на кораба, може да не си направят този труд.

– Чудесно! – промърмори Мерлин.

Наближиха края на града. Магьосникът погледна назад да се увери, че никой не е излязъл от таверната, а после впери поглед в далечината, където корабът им блестеше на слънцето.

– Все още е там – изненада се Мишката.

– Господи! – възкликна Мерлин. – Изглежда много по-далеч, отколкото тази сутрин.

– Една от причините да работя с теб е, че се справяш успешно в

кризисни ситуации. Но подходът ти към тях е най-лошият, който някога съм виждала.

Мерлин не отговори, само я погледна за миг и продължи да върви. На петстотин метра от кораба той отново спря.

– Не ми харесва, така сме идеална мишена. Няма къде да се скрием, а пясъците не ни позволяват да бягаме бързо, ако се наложи.

– Колкото по-скоро се доберем до кораба, толкова по-малко ще се тревожиш за това – изтъкна Мишката.

– Не държа да ми пръснат черепа.

– Хрумна ли ти, че ако някой в кораба искаше да ни застреля, досега щеше да го е направил? В обсега сме на всяко оръжие с голям обхват, което познавам – метателно, лазерно, звуково или пък молекулярен разрушител.

Мерлин се намръщи.

– Права си.

– Сега по-добре ли си?

– Поне не се чувствам беззащитна мишена. Който и да търси момичето, няма нищо против да се доближим достатъчно, за да поговорим.

– А ако можем да се приближим толкова... – не довърши мисълта си Мишката.

Мерлин ускори ход.

– Да, определено се чувствам по-добре.

– Знаех си, че така ще стане.

Около триста метра от кораба магьосникът отново забави крачка.

– Сега пък какво има? – попита Мишката.

– Не виждам никого.

– И?

– Ако са вътре в кораба, те вече са взели момичето и нямат нужда от нас.

– Тогава защо не ни застреляха?

– Защо да поемат риска да не улучат от половин километър, когато могат да ни изчакат да стигнем до кораба и да ни пръснат главите от десет метра? – отговори Мерлин.

– Какво предлагаш да правим тогава – да стоим тук, докато умреш от топлинен удар?

– Не знам.

– Ами прави каквото искаш – рече Мишката. – Аз продължавам към кораба.

Мърморейки си под нос, Мерлин тръгна до нея. На около сто и

петдесет метра от кораба Мишката спря, заслони очи с ръка и вперил поглед напред.

– Какво има? – не издържа Мерлин.

– Не съм сигурна. Свети ми в очите, но... мисля, че виждам две тела пред входа на кораба.

– Движат ли се?

Тя поклати глава.

– Приличат на трупове.

– Това е лудост! – възкликна Мерлин. – Нямаме нито един ангел-хранител на тази планета, а и на никоя друга.

– Може да са се спречкали – предположи Мишката.

– Ами нека да разберем.

Внимателно се приближиха до кораба, но Мишката бе права – двама мъже, тежко въоръжени, лежаха мъртви в основата на стълбата, която водеше към входния люк.

– Много странно – отбеляза Мишката. – Никой от тях не се е опитал да използва оръжието си.

– Какво ги е убило? – попита Мерлин.

– Този отляво като че си е счупил врата. По другия не виждам никакви следи.

– Люкът е отворен. Мислиш ли, че има още някой вътре?

– Има само един начин да разберем – отвърна Мишката, изкачи се по стълбата и влезе вътре.

– Пенелопа! – извика тя. – Добре ли си?

Внезапно, стискайки парцалената си кукла, малкото русо момиче изскочи от кабината си и се хвърли в ръцете ѝ.

– Моля ви, не ме оставяйте повече сама! – разплака се то. – Толкова се изплаших!

– Всичко е наред – погали я Мишката по главата. – Никой няма да те нарани.

– Има ли още някой вътре в кораба? – попита Мерлин, като се изкачи през люка.

Пенелопа поклати глава.

– Не, само аз съм.

Мишката я накара да седне и приклепна до нея.

– Разкажи ми какво стана – помоли тя.

– Двама много лоши хора дойдоха тук, след като вие тръгнахте – отговори Пенелопа.

– Знам.

– Мисля, че искаха да ме вземат със себе си.

– И аз така мисля – съгласи се Мишката.

– Радвам се, че умрях.

– Аз също. Но как точно умрях?

– След като вие тръгнахте, ми стана самотно и изведох Дженифър да си поиграем, но наоколо няма никакви малки момичета. – Тя като че ли щеше да се разплаче отново. – Нямахме никой. – Замълча за момент. – Трябва ли да оставаме тук?

– Тръгваме след броени минути – отвърна Мишката. – Какво точно се случи с двамата мъже?

– Видях ги, че идват, уплаших се и побягнах. Скрих се в кораба, но оставих Дженифър на стълбата пред вратата.

– Искаш да кажеш пред входния люк?

– Пред вратата – повтори Пенелопа и посочи към отворения люк. – Единият от тях се спъна в Дженифър, падна и повече не помръдна.

– А другият?

– Той коленичи до първия да види дали е жив и нещо го ухапа.

– Нещо? Какво?

– Не знам. Живее в пясъка. Той изкрещя, хвана се за ръката и умря. – Тя стоеше вперила поглед в люка. – Бяха много лоши хора.

– Мерлин – обади се Мишката, – провери го.

Магьосникът излезе навън, докато тя успокояваше малкото момиче. Върна се след минута.

– Има нещо като ухапване на ръката си. Подуто е и зачервено. Лежеше върху него, иначе щяхме веднага да го видим. – Подсвири тихичко и поклати учудено глава. – Ама че работа! И кажи после нещо против късмета на глупациите.

– Не съм глупава! – разгорещено извика Пенелопа.

– Не, не си – съгласи се Мерлин. – Но си страхотна късметлийка.

После се обърна към Мишката:

– Разпознах онзи със счупения врат.

– Ловец на глави?

– От време на време. Но убиец при всички положения.

– Ще трябва да се замислим добре за бъдещите си планове – рече Мишката.

– Съгласен съм – отговори Мерлин. – Следващият няма да се спъне в кукла или да стане жертва на извънземна змия. – Той затвори люка, влезе в контролната зала и включи моторите. – Но първо нека да се махнем от тази планета, преди още някой да реши да ни потърси.

– Добре. – Мишката сложи колана на Пенелопа, а после и своя, докато корабът се издигне в атмосферата. Когато излязоха в Космоса, Мерлин включи автоматичното управление и слезе при тях в малката трапезария.

– Щом са разбрали, че кацаме на Чероки, вероятно знаят регистрационния номер на кораба – каза той. – А ако го знаят, могат да ни открият, където и да отидем.

– Не можем да си позволим нов кораб, а едва ли е добра идея да откраднем някой.

– Съгласен съм.

– Тогаво какво си намислил?

– Нека да навлезем във Вътрешната граница. Ще кацна на пет-шест свята и ще ви оставя на някой от тях.

– А ти?

– Ще ги накарам да ме преследват, докато ти разбереш коя е тя. – Мишката отвори уста да възрази, но той я прекъсна. – Виж, аз съм пощастлив, когато бягам от неприятностите, а ти – когато се изправяш пред тях. Така че всичко ще бъде наред.

– Как ще държим връзка помежду си?

– Няма да държим – отговори Мерлин. – Ако имат нашия номер, могат да уловят всяко съобщение, което корабът получава или изпраща. Ще изберем едно място, където ще се срещнем, да кажем, след трийсет галактични стандартни дни от днес.

– А ако хванат първо теб?

– Е, това не е любимият ми сценарий – призна той, – но ако не взривят кораба, ще открият, че момичето не е при мен.

– Ще те накарат да им разкриеш къде сме. Не издържаш много на болка. Но дори и да издържаше, има хапчета, които ще те накарат да им кажеш всичко, което ти е известно.

– Знам. Точно затова вие ще хванете първия кораб за друга планета, след като ви оставя. Като не знам нещо, не мога да им го кажа.

– Но ще им кажеш къде смятаме да се срещнем след трийсет дни – изтъкна Мишката.

Мерлин се намръщи.

– Не бях помислил за това. – Сви рамене. – Значи не трябва да им позволявам да ме хванат.

– Не можем да разчитаме това – рече Мишката. – Поседя известно време мълчаливо, сетне каза: – Сетих се.

– Да?

– Няма да се срещнем след трийсет дни, но ако ми кажеш къде ще отидеш, ще изпратя някой, когото никога преди не си виждал, да те намери и да ти каже къде сме. Той ще те заговори само след като се убеди, че си сам и никой не те следи. Ако не е сигурен, няма да ти се обади, а ще изчакаме още трийсет дни, преди да опитаме отново.

– Лаская се от мисълта, че изглеждам мъжествен и се откроявам сред другите – каза сухо Мерлин. – Но истината е, че изглеждам напълно обикновен. Защо си сигурна, че ще ме забележи?

– Нали си магьосник, организирай представление.

Той се ухили.

– Знаеш ли, толкова отдавна не съм поставял обикновено представление, че въобще не помислих за това.

– Е, крайно време е да започнем да мислим – подхвърли мрачно Мишката. – Защото някой доста напруга ума си, за да ни залови.

4

Мерлин кацна на Байндър X, един от най-гъстонаселените светове на Вътрешната граница, остана колкото Мишката и Пенелопа да слязат и се отпрати към галактическото ядро.

Три часа по-късно Мишката и Пенелопа бяха на път към Вечнозелената – свят-джунгла, открит едва преди две десетилетия. Останаха една нощ там, после се качиха на следващия кораб за Соломон, миньорска планета, където бяха намерени трите най-големи диаманта. Космодрумът бе в малкия, но оживен град Хагард и преди да се стъмни, Мишката нае стая в един обикновен хотел.

– Докога ще трябва да бягаме? – попита Пенелопа уморено, докато Мишката разопаковаше единствената им чанта с багаж.

– Докато съм сигурна, че никой не ни преследва.

– Гладна съм.

– Измий си ръцете и лицето и ще те заведа долу на вечеря.

Момичето влезе в банята, направи каквото му бе казано и излезе, протегнало ръце за проверка.

– Много добре – кимна Мишката.

– Хубаво – зарадва се Пенелопа. – Искам да ме харесваш.

– Аз те харесвам дори когато ръцете ти са мръсни. В края на краищата ти си едно много приятно момиче. Просто не бих се здрависала с теб, ако са ти мръсни ръцете.

– Наистина ли ти харесвам?

– Да, наистина.

– И ти ми харесваш. – Детето замълча за миг. – Ще ми бъдеш ли приятелка завинаги?

– Разбира се, защо да не бъда?

– Не знам. Много хора се преструват, че са ми приятели, но се оказва, че не са.

– Така ли? Кои?

– Много хора.

– Искаш ли да поговорим за това?

Пенелопа поклати глава.

– Гладна съм. Дженифър също.

– И аз. Вземи Дженифър и да отидем да вечеряме

Напуснаха стаята, слязоха с асансьора до фоайето и влязоха в ресторанта. Мишката огледа внимателно хората по масите, без да е сигурна какво точно търси. Надяваше се да разпознае евентуалния преследвач на Пенелопа по издайническа подутина от оръжие или подозрително държане. Но всеки по Вътрешната граница носеше оръжие, а за щастие никой не им обърна внимание.

Избраха си меню от компютъра, Мишката помогна на Пенелопа да прочете някои от предложените ястия, после се настаниха удобно да изчакат вечерята.

– Ако ще бъдем приятелки завинаги – започна Мишката, – трябва да знам повече за теб. През последните няколко дни бяхме толкова заети да бягаме, че не успяхме да се опознаем.

– И на мен ми се иска да знам повече за теб – съгласи се Пенелопа.

– Така ще е честно.

– Защо те наричат Мишката?

– Защото съм дребна – отвърна тя. – И защото минавам там, където повечето хора не могат.

– Като вентилационния отвор на пералнята ли?

Мишката кимна.

– Точно така.

– Защо беше там?

– Защото на това място Мерлин изнасяше представление.

– Харесват ми неговите фокуси – въздъхна Пенелопа. – Интересни са. Съпруг ли ти е?

Мишката се изсмя.

– Слава Богу, не. Той ми е само делови партньор.

– Обичаш ли го?

– Не.

– Харесваш ли го?

– Да.

– Повече от мен?

– Все още не знам много неща за теб, Пенелопа – отговори Мишката. – Но съм сигурна, че след като се опознаем, никого другогото няма да харесвам повече от теб.

– Надявам се – заяви момичето.

– Сега е мой ред да задавам въпроси.

– Добре.

– Кой е родният ти свят?

– Не знам.

– Не питам за този, на който си родена. Имам предвид света, където живееш.

– О, Соломон.

– Но това е светът, на който сме сега – изтъкна Мишката.

– Тогава това е моят дом сега.

– Нека опитам по друг начин. Къде си отраснала?

– Навсякъде.

Мишката се намръщи.

– Къде живееха родителите ти?

– С мен.

Един сервитър донесе вечерята им и Мишката спря с въпросите си. Докато чакаха десерта, тя опита отново.

– Знаеш ли защо те отвлече извънземният?

– Какво е „отвлече“? – попита Пенелопа.

– Защо те открадна от семейството ти?

– Не стана точно така. Той ме открадна от Джими Неделята. – Тя спря замалко, като че ли да премисли какво е казала.

– Той ме спаси от Джими Неделята – промени отговора си Пенелопа, – но се държеше лошо с мен.

– Джими Неделята – повтори Мишката. – Той беше ловец на глави. Чух, че намерили тялото му на Гленарис V.

– Гленарис IV – поправи я Пенелопа. – Никой не живее на Гленарис V.

– И казваш, че извънземният те е откраднал от него и го убил?

– Той ме спаси от него – нагърти Пенелопа. – Джими Неделята щеше да ме нарани. – Тя продължи замислено: – Не знам кой го е убил.

Мишката изглеждаше озадачена.

– Защо ще иска да те нарани?

Пенелопа сви рамене.

– Не знам.

– Може би просто си мислела, че ще те нарани. Вероятно е бил груб човек.

– Щеше да ме убие – повтори твърдо Пенелопа.

– Не разбирам.

– Онези двамата мъже на Чeroки също искаха да ме убият.

– Не, не искаха – възрази Мишката. – Щяха да те вземат от нас и да те върнат на твоето семейство.

– Нямам никакво семейство.

– Трябва да имаш все някого – братовчед, чичо, нещо подобно.

Пенелопа сви рамене.

– Може би.

– Както и да е, нямаше да те убият. Някой е предложил тлъста сума да те върнат при него. Никой не може да я прибере, ако си мъртва.

– Ти няма да ме върнеш, нали? – запита уплашено Пенелопа.

– Разбира се, че не – излъга я Мишката. – Но трябва да открия кой те търси, за да им кажа, че си в безопасност и че предпочиташ да останеш с мен. – Тя замълча за момент. – Кой мислиш, че иска да те намери?

– Всеки – отговори Пенелопа. – Особено Човека Номер.

– Човека Номер? – повтори Мишката. – Кой е той?

– Не знам.

– Защо го нарече Човека Номер?

– Защото името му е число.

– Наистина ли?

Пенелопа кимна.

– Тридесет и две.

– Може би е някакъв код.

– Всички му викаха така.

– Кoi всички?

– Всички в сградата.

– Каква сграда?

– Не знам.

– Къде беше тази сграда?

– Много далеч – каза Пенелопа. – На една голяма планета с много сгради.

– Ако изредя няколко имена, ще го познаеш ли?

- Да.
- Земята?
- Не.
- Сириус V?
- Не.
- Делурос VIII?
- Същата – потвърди Пенелопа.
- Била си на Делурос?
- Пенелопа кимна.
- Много е голяма.
- Най-голямата – съгласи се Мишката. – Живяла ли си там?
- Пенелопа поклати глава.
- Човека Номер ме закара там.
- Защо някой ще те води на централната планета на Демокрацията?
- Не знам.
- Колко време беше там?
- Много дълго.
- Седмица? Месец? Година?
- Пенелопа вдигна рамене.
- Много дълго.
- Хареса ли ти там? – попита Мишката.
- Не. Всички носеха униформи и се държаха лошо. Никой не искаше да си играе с мен.
- Как се махна?
- Някой ме открадна.
- Джими Неделята?
- Пенелопа поклати глава.
- Не. Преди него беше друг.
- Мишката замълча за момент и се опита да проумее това, което научи, и да отсее истината.
- Сега е мой ред – обади се Пенелопа.
- Твой ред?
- Да ти задавам въпроси.
- Добре.
- Винаги ли са те наричали Мишката?
- Не, имах си истинско име.
- Какво беше то?
- Мишката се усмихна горчиво.
- Беше толкова отдавна, че вече не си спомням.

– Колко отдавна?
– Много.
– На колко си години? – попита Пенелопа.
– Трийсет и седем стандартни години.
– Много по-голяма си от Мерлин – отбеляза момичето.
– Не толкова много – защити се Мишката. – Само шест или седем години.

– Какво правеше, преди да го срещнеш?
– Доста неща – отвърна Мишката.
– Била ли си омъжена някога?
– Не.
– А искала ли си?

Мишката сви рамене.

– Веднъж. Но разбрах, че съм сгрешила.
– Тогва ли стана Мишката?
– Не точно – усмихна се жената.
– Мерлин как прави фокусите си? Наистина ли са магически?
– Не, те са просто илюзия. Но никога не ми казва как стават.
– Нали ти е приятел?
– Да.
– Тогва трябва да ти каже.
– Но тъй като и аз съм му приятелка, никога не питам.
– Не разбирам.
– Като пораснеш малко, ще разбереш.

Внезапно Мишката усети погледа на някакъв грамаден мъж, който ги наблюдаваше през вратата към фойето. Когато очите им се срещнаха, той извърна глава.

– Пенелопа – извика я тихо Мишката, – искам да се обърнеш много внимателно и да ми кажеш дали познаваш човека, който стои до колоната зад вратата. Не го прави бързо, а нехайно, като че ли си отегчена и искаш да се огледаш наоколо.

Момичето изпълни точно указанията, после се обърна отново към Мишката.

– Виждала ли си го преди?
– Не.
– Сигурна ли си?
– Да.

– Може и да греша, но ми се струва, че ни наблюдава. – Тя протегна ръка и хвана детето. – Няма защо да се страхуваш. Не може да

предприеме нищо пред толкова много свидетели. Засега сме в безопасност.

– Знаех си, че няма да престанат – прошепна нещастно Пенелопа.

Мишката пусна детето и провери оръжията си под масата – ножа в ботуша, киселинния спрей в торбичката на кръста и малкия звуков пистолет, втъкнат в колана ѝ. Когато се увери, че всичко е наред, тя програмира компютъра да впише сметката в разходите за стаята им и се изправи.

– Сега ще проверим дали греша – съобщи тя. – Стой близо до мен и винаги гледай да съм между тебе и онзи мъж, разбра ли ме?

– Да.

– И не се страхувай. Никой няма да те нарани.

– Няма да се страхувам – обеща Пенелопа.

Мишката я хвана отново за ръката и тръгнаха заедно от ресторанта към асансьора. Големият мъж вървеше на около десетина метра след тях.

– Проклятие! – измърмори под нос Мишката.

Тя издърпа Пенелопа върху невидимата въздушна възглавница и я насочи към осмия етаж. Огромният мъж взе левия асансьор десет секунди по-късно.

Слязоха на осмия етаж и забързаха към стаята си. От мъжа ги делеяха не повече от десетина метра.

Когато Мишката стигна до вратата и започна да набира комбинацията, една малка ръка я хвана за китката.

– Недей – прошепна Пенелопа.

Мишката се обърна към нея.

– Има някой вътре.

– Как разбра?

– Просто знам – убедено каза момичето.

Мишката ѝ повярва, грабна ръката ѝ отново и побягнаха далеч от огромния мъж.

– Дано да има стълбище! – промълви тя.

Свърнаха зад ъгъла и видяха надпис „изход“ над една от вратите.

– По-бързо! – Пенелопа побягна, а след нея и Мишката.

Тръгнаха по стълбата, вратата се затвори с трясък зад гърба им точно когато мъжът завиваше зад ъгъла. Мишката извади ножа си и клекна в сянката да го причака.

– Така няма да стане – прошепна Пенелопа.

– Ще трябва да стане – настоя Мишката.

– Няма – повтори момичето. – Последвай ме.

Тя се стрелна надолу по стълбите и жената я последва. Когато детето достигна петия етаж, зад тях се чуваха стъпките на мъжа.

На петия етаж Пенелопа спря и погледна бързо зад вратата, протегна се в тъмнината и извади една метла.

– Ти върви първа.

– Няма да стане – прошепна Мишката и стисна ножа по-здраво.

– Не можеш да му направиш нищо – изсъска Пенелопа. Тя вдигна метлата. – Това ще го спре.

Мишката впери поглед в нея, докато малкото момиче постави метлата напреко на стълбите и се скри на горната площадка.

– Побързай – настоя Пенелопа, когато огромният мъж се зададе.

Мишката се втурна към долната пощадка, готова за битка.

Мъжът носеше звуков пистолет в едната си ръка и бе толкова съсредоточен да ги търси, че не забеляза метлата, преди да се спъне в нея. Блъсна се в стената, изръмжа от изненада, после падна тежко по стълбите, виейки от болка. Когато се изтърколи на площадката, Мишката се наведе и майсторски пререза гърлото му.

Изведнъж Пенелопа започна да плаче и обвини ръце около Мишката.

– Ще спрат ли някога? – изхленчи тя.

Дишайки с труд, Мишката погали малката русокоса глава, после отстъпи и хвана лицето на момичето между дланите си.

– Никога повече не пренебрегвай заповедите ми. Казах ти да заставаш винаги така, че аз да съм между тебе и този човек.

– Сега и ти си ми ядосана – изплака Пенелопа. – А мислех, че сме приятелки.

– Приятелки сме – отговори Мишката. – Затова се ядосвам. Можеше да те убият, защото не ми се подчини.

– Но твоят нож нямаше да го нарани! – възрази малкото момиче.

– Да го нарани ли? Той го уби!

– Но ти нямаше да улучиш врата му. Щеше да го удариш по гърдите или в корема.

– Това също щеше да е смъртоносно.

Пенелопа поклати глава.

– Нямаше да го нарани – продължи да настоява упорито тя.

– Защо ми повтаряш това? – поиска да узнае Мишката.

– Виж – Пенелопа посочи мъртвия мъж.

Мишката коленичи и го огледа, после се обърна изненадана към момичето.

- Той има броня! – възкликна тя.
- Това се опитвах да ти кажа.
- Но е скрита под туниката му, – продължи Мишката. – Как разбра, че носи такова нещо?
- Не знаех.
- Но току-що ми каза, че си знаела.
- Пенелопа отново поклати глава.
- Знаех, че ножът ти няма да го нарани.
- Мишката се намръщи.
- Но не знаеше защо?
- Не.
- А как разбра, че има метла зад вратата?
- Пенелопа вдигна рамене.
- Мислех, че сме приятелки – обиди Мишката. – Приятелите нямат тайни един от друг.
- Видях я – промълви Пенелопа.
- Нали никога не си била на това стълбище.
- Да.
- Тогава как можа да я видиш? – настоя Мишката.
- Видях я – Пенелопа посочи главата си – тук, вътре.

5

- Нека да изясним нещо – настоя Мишката. – Искаш да кажеш, че виждаш бъдещето?
- Има много видове бъдеще – отговори Пенелопа. – Не мога да виждам всичките.
- А какво точно виждаш?
- Понякога... виждам какво ще се случи след малко.
- Но ти сгреси – рече Мишката. – Видя ме да удрям защитната жилетка, а аз не го направих.
- Опитвам се да помогна на най-доброто бъдеще да се случи. – Пенелопа се намръщи. – Но не винаги се получава. Хората продължават да ме преследват и искат да ме убият.
- Значи видя какво ще се случи, ако го ударя, и какво ще стане, ако не го сторя?
- Не е като да четеш книга – обясни момичето. – Видях, че ако го удариш, той ще ни убие. Затова побягнах и когато стигнахме до петия

етаж, видях, че ако взема метлата и я поставя по определен начин, той ще се препъне в нея.

– А нашата стая? – продължи Мишката. – Видя ли някой вътре?

Пенелопа кимна.

– Имаше един мъж вътре. Ако бяхме влезли, щеше да ни застреля.

– Как тогава се остави Джими Неделята, она извънземен или човекът, когото наричаш Тридесет и две, да те хванат?

Пенелопа сви рамене.

– Понякога не мога да избягам в нито едно бъдеще от тези, които виждам.

– Откога можеш да го правиш?

– Да правя какво?

– Да виждаш бъдещето.

– Мисля, че винаги съм можела.

– Колко напред виждаш?

– Зависи.

– Минута? Час? Седмица?

– Не, не толкова – отговори Пенелопа. – Обикновено няколко секунди. Понякога минута. – Тя замълча за миг. – А и не винаги мога да го правя. Обикновено само когато се налага.

– Например когато някой се опитва да ти стори нещо лошо ли?

– Да.

– Как става? – попита Мишката. – Четеш мислите им ли?

– Не. Просто виждам какво ще се случи и ако не ми харесва, се опитвам да го променя.

– Това се казва дарба – промълви Мишката. – Сега знам защо толкова много искат да те върнат.

– Не искам да се връщам – изхленчи Пенелопа. – Искам да остана с теб.

– Никой няма да те праща обратно – отсече Мишката. Внезапно се сети за мъртвото тяло в краката им.

– Трябва да изчезваме оттук – тя тръгна надолу по стълбите.

– А дрехите ни? – попита Пенелопа.

– Мъжът все още ли е в нашата стая?

– Не знам.

– Тогава не си струва да рискуваме. Ще си купим нови дрехи на следващата планета. Хайде.

Слязоха във фойето, излязоха през вратата и се качиха на едно такси.

Когато приближиха космодрума, Пенелопа дръпна Мишката за ръкава.

– Не трябва да идваме тук. Опасно е.

– Сигурна ли си?

Пенелопа кимна.

– Но трябва да се махнем от планетата. Можеш ли да видиш как ще ни нападнат?

– Не. Само знам, че е опасно.

– Тогава знаеш ли как да им се изплъзнем?

– Какво значи изплъзнем?

– Да стоим далеч от тях.

– Не знам.

– Добре, ще заложим на сигурно – реши Мишката. Наведе се напред и даде указания на шофьора да ги откара до агенцията за наемане на превозни средства. Когато стигнаха там, тя му плати, а после наеха кола.

Караха из улиците на Хагард, намериха денонощна бакалия, купиха дузина сандвичи и нещо за пиене и се отправиха извън града.

– Къде отиваме? – попита Пенелопа, стискайки силно Дженифър.

– Далеч от всеки, който иска да ти стори нещо.

– Добре – съгласи се Пенелопа. – Ти си единствената ми приятелка.

Тя се облегна на Мишката и веднага заспа.

Жената продължи да кара през нощта. Растителността ставаше все по-оскъдна и когато слънцето изгря, се намериха в началото на огромна пустиня. Тя свърна от пътя, спря колата и заразглежда различните карти на видеоекрана.

– Къде сме? – попита Пенелопа. Тя се беше събудила и разтъркваше очите си.

– Не съм сигурна – отвърна Мишката и продължи да преглежда картите. – А, ето къде сме.

– Къде?

– В Дяволската наковалня.

– Какво е това?

– Така се казва пустинята. – Посочи към една малка точка в средата на екрана. – А това е градчето Офир. – Натисна няколко клавиша върху компютъра на колата и картата се смени със списък. – Един бар, един магазин, един хотел.

– Защо някой ще строи град в центъра на пустинята? – заинтересува се Пенелопа.

– Добър въпрос – отбеляза Мишката. – Нека да открием отговора. – Тя подаде друга команда на компютъра. – Хм, може да имаме късмет.

– Защо?

– Защото на около осем километра от Офир има диамантена жила.

– Какво е диамантена жила?

– Мина – отговори Мишката. – Все още вадят диаманти от нея, в противен случай Офир щеше да е град на призраци.

– Защо да имаме късмет? – настоя Пенелопа.

– Защото където има толкова пари, обикновено се намират и един или два кораба. Нито един собственик на мина няма да шофира близо петстотин километра през Дяволската наковалня, за да провери бизнеса си.

– Ще си вземе самолет, а не космически кораб.

– Може би – съгласи се Мишката. – Но ако не е от тази планета, ще има и кораб. А между нас казано, не знам защо някой би избрал да живее на тази грозна малка топка кал, ако може да си позволи нещо друго.

– А щом някой притежава диамантена мина, той може да си позволи да живее другаде – заключи Пенелопа, страшно доволна, че е успяла да проследи мисълта ѝ до логическия край.

– Точно така. – Мишката въздъхна. – А сега да не губим повече време. Да тръгваме.

Върнаха се на пътя и се отправиха към вътрешността на Дяволската наковалня.

След около шейсет и пет километра пътят изчезна и Мишката веднага намали скоростта.

– Можеш да караш бързо тук – обади се Пенелопа. – Почвата е твърда.

– Знам – отговори Мишката. – Но ако не намалая скоростта, ще вдигнем много прах и всеки ще ни види отдалеч. Особено ако ни преследват. – Тя се обърна към момичето. – Има ли някой след нас?

– Не знам – вдигна рамене детето.

– Е, след като не знаем със сигурност, ще заложим на безопасността.

– Много е горещо.

– Това са възможностите на климатика – отвърна Мишката. – Температурата на земята отдолу трябва да е около шейсет градуса по Целзий. Опитай се да не мислиш за това.

Пенелопа помълча малко, после отново се обърна към нея.

– Колкото повече се опитвам да не мисля, толкова повече го правя

- оплака се тя.
- Опитай се да поспиш.
 - Но аз току-що се събудих.
 - Тогава нека да си поговорим, може би това ще отклони вниманието ти от горещината.
 - Добре – съгласи се Пенелопа.
 - Разкажи ми за този човек, за Тридесет и две.
- Пенелопа поклати глава.
- Не искам да говоря за хората, които се държаха лошо с мен – отказа непреклонно момичето.
 - Хубаво. А кой се е държал добре с теб?
 - Ти и Мерлин.
 - Трябва да е имало още някой в целия ти живот.
- Малкото момиче се замисли за момент.
- Може би майка ми.
 - Само може би?
 - Тя им позволи да ме вземат.
 - Сигурно не е имала друг избор.
 - Ти имаше избор – изтъкна Пенелопа. – Не трябваше да ме спасяваш, но го направи.
 - Все още не си спасена. Първо трябва да се махнем от тази планета и да намерим Мерлин.
 - И после какво?
- Мишката сви рамене.
- Не знам.
 - Няма да ме върнеш, нали?
 - Не, вече ти казах, че няма да те върна.
 - Много хора ми казват различни неща. – Пенелопа замълча за миг.
- Повечето ме излъгаха.
- Прекалено си млада, за да си цинична.
 - Какво значи това?
- Мишката въздъхна.
- Значи, че твърде много хора са те лъгали.
 - Пак говорим за мен – оплака се момичето. – Мислех, че ще приказваме за теб.
 - Имам по-добра идея – предложи Мишката. – Нека да говорим за нас.
 - За нас?
 - За теб и мен.

- Какво за нас? – полюбопитства Пенелопа.
- Ами сега сме един екип.
- Така ли? – Лицето на детето светна от радост.
- Мишката кимна.
- Заедно сме, нали?
- Да.
- И същите хора, които искат да заловят теб, преследват и мен, така ли е?
- Така е.
- И ако избягаме, ще работиш с Мерлин и мен, нали?
- Предполагам.
- Това ни прави един екип.
- Пенелопа се замисли над казаното и се усмихна.
- Харесва ми да съм в един екип с теб.
- И на мен. А първото правило на един екип е, че винаги споделяш тайните си с останалите.
- Аз нямам никакви тайни.
- Всеки има тайни.
- Не и аз.
- Дори и ти – настоя Мишката. – Например все още не си ми казала откъде имаш Дженифър.
- Пенелопа погледна смачканата кукла, подпряна до нея.
- Моята майка ми я даде.
- Къде?
- Мисля, че беше във всекидневната.
- Имам предвид на кой свят?
- Момичето вдигна рамене.
- Не помня.
- Как умря тя?
- Дженифър не е мъртва. Тя е тук, с нас.
- Имах предвид майка ти.
- Не знам дали е мъртва.
- Но ти смяташ, че е така.
- Пенелопа кимна.
- Защо?
- Иначе би ме потърсила и спасила.
- Ами ако не знае къде си?
- Ти ме намери.
- Но аз не те търсех. Беше просто щастливо съвпадение. Ако това е

единствената причина, тогава майката ти може да е жива. А баща ти?

– Те го отведоха.

– Те? – повтори Мишката. – Кои?

– Мъжете, които дойдоха с Тридесет и две. Той не даваше да ме отведат, затова взеха и двама ни.

– И оттогава не си го виждала?

– Не.

– Ако майка ти наистина е жива, сигурно те търси.

– Не мисля така.

– Защо?

– Тя се страхуваше от мен.

– От теб?

– Да.

– Защо?

– Защото съм различна.

– Искаш да кажеш, защото виждаш бъдещето?

Пенелопа кимна.

– Мислех, че всеки може да го прави, и говорех свободно за това.

Мама ми не ми вярваше, а аз ѝ доказах, че казвам истината. И тя започна да се страхува.

– А баща ти? И той ли се страхуваше от теб?

– Не.

– Какво работеше той?

– Не знам.

– Беше ли богат?

– Не знам. – Пенелопа се намръщи. – Пак говорим за мен.

– Говорим за тайни. Сега и аз ще ти кажа една.

– Каква? – попита нетърпеливо Пенелопа.

– Някой много богат човек се опитва да те намери.

– Ти ми го каза вече... но не ми каза защо.

– Защото можеш да виждаш бъдещето.

– Какво му е хубавото на това? Всеки ме преследва и независимо колко усърдно се опитвам да избягам, рано или късно ме настигат.

– Хващала ли си се на бас някога?

– Не. Родителите ми не одобряваха басовете.

– Но знаеш как се прави, нали? – продължи Мишката. – Аз казвам, че нещо ще стане по един начин, а ти казваш, че ще стане по друг, и който се окаже прав, печели баса.

– Знам.

- Ако човек може да вижда бъдещето, ще знае на какво да заложи.
– Не става по този начин.
– О?
– Когато хората на Тридесет и две ме караха да правя всичките тези неща, трябваше да позная от коя страна ще падне монетата или какви ще са цифрите върху хвърлените зарчета.
– А ти не можеше?
– Понякога можех.
– Дори ако правиш предположения като всеки обикновен човек, ще излезеш права поне половината пъти.
– Имам предвид, че понякога можех да видя страната на монетата или зарчетата в главата си.
– Но само понякога.
– Само понякога.
– Грешила ли си? – попита Мишката. – Когато си виждала монетата в главата си?

Пенелопа поклати глава.

– Ето какво иска богатият човек от теб. Не е нужно винаги да знаеш правилния отговор, за да му го казваш, когато залага или инвестира. Достатъчно е да си права в онези случаи, когато наистина виждаш бъдещето.

– Иска ми се да не мога да го правя – намръщи се Пенелопа. – Сигурно тогава всички ще ме оставят на мира.

– Но ти ми спаси живота по този начин – отбеляза Мишката.

– Нямаше да се опитват да те убият, ако не можех да виждам бъдещето – възрази Пенелопа. – Иска ми се да живея като нормално момиче.

– Но тогава никога нямаше да се запознаем – опита се да я утеши Мишката с усмивка.

Детето въздъхна дълбоко.

– Забравих за това – призна то. – Но ми се иска да ни оставят на мира.

Мишката вдигна рамене.

– Просто трябва да намерим място, където ще ни оставят на мира.

– Може би ще сме в безопасност в Офир – преположи Пенелопа.

– Никой не е в безопасност в един миньорски град – отговори Мишката. – Всеки мисли, че другият е хвърлил око на неговата стока, и никой никому не се доверява. Ще се радвам да оживеем достатъчно дълго, за да наемем или откраднем някой космически кораб. – Тя млъкна за миг. – Господи, тук стана много горещо. – Удари силно климатика с

ръка. – Чудя се дали това нещо въобще работи.

Пенелопа протегна малката си бяла ръка към един от вентилаторите.

– Работи. – Тя помълча и добави: – Почти.

– Трябва да вадят дяволски големи диаманти от тази земя, за да си струва да търпят такава жега. – Мишката замълча за момент. – Добре, и двете си казахме по една тайна. Сега няма да е зле да си изобретим една.

– Да си измислим тайна? – попита недоумяващо Пенелопа.

Мишката кимна.

– Имаме нужда от таен сигнал, за да знам, ако някой иска да ни стори зло.

– Като таен код! – възкликна развълнувано момичето. – Като в историите, които гледах по видеото.

– Точно така.

– Ако правя така? – предложи Пенелопа и изкриви лицето си в толкова гротескна физиономия, че Мишката се разсмя с глас.

– Няма да остане тайна задълго.

– Мога да се престоря, че кихам.

– Не – възрази Мишката. – Трябва ни нещо, което не привлича вниманието към теб. Опитай се да почешеш брадичката си.

Момичето започна да се чеше силно с цяла ръка.

Мишката поклати глава.

– Използвай само един пръст и го направи небрежно.

Детето се постара да изпълни инструкциите точно.

– Така. Ако някой иска да ни навреди, направи този жест.

– Но ако съм в друга стая и не можеш да ме видиш? – попита Пенелопа. – Може би трябва да си подсвирквам някаква песничка?

– Не, това ще привлече вниманието.

– Ако някой иска да ни убие, не трябва ли да се стремим да привлечаме вниманието?

Мишката се намръщи.

– Не съм толкова яка, че да побея при сбиване. Искам само леко предупреждение, така че да се измъкнем незабелязано, преди да ни нападнат. Освен това някой е предложил купчина пари за теб. Да привлечеш вниманието в град като Офир, където всеки четирима от петима мъже ще се досетят коя си, значи да си изпросиш отвличане, а не помощ или спасение.

Пенелопа млъкна и продължи да се упражнява в небрежно почесване на брадичката си. Мишката увеличи скоростта и се опита да не мисли

за постоянно нарастващата горещина в колата.

Два часа по-късно пристигнаха в градчето Офир.

6

Мишката влезе в бара с Пенелопа плътно след нея и въздъхна с облекчение при вълната от студен въздух, която я посрещна. Вътре имаше дванадесет огромни изхабени маси от местно дърво, всичките празни в средата на деня, и Мишката се отпусна на най-близкия стол. Стените бяха покрити с холограми на военни и спортни герои и пълнички голи жени, от които нито една не я впечатли.

Барманът, нисък широкоплещест мъж, видимо накуцващ, с редички мустаци, от които горната му устна изглеждаше по-скоро мръсна, отколкото мъжествена, им кимна за поздрав.

– Не мога да си представя как някой издържа да живее тук – обади се Мишката. – Виждала съм по-хладни пещи.

Барманът се ухили.

– Едва след няколко часа ще достигнем същинската горещина. Ще свикнете.

– Защо някой ще иска да го прави? – отговори Мишката. Тя се вгледа в стоката му зад бара. – Какво имаш за пиене?

– Само кажи.

– Ще искаме и стая.

– Имате я, гратис.

– Даваш стаите си безплатно? – учудено попита Мишката.

– Ако накарам някой да ми плати, ще ми е за пръв път.

– От какво живееш тогава?

– О, справям се. Между другото, казвам се Райън, Райън Перилото.

– Перилото? – повтори Мишката. – Необичайно име.

Райън се изкиска.

– Е, не ми е истинското име. Дадох ми го първата година, след като дойдох тук.

– Защо?

Той се наведе напред и опря големите си ръце върху лакирания плот.

– Някакъв пияница причиняваше неприятности и аз учтиво го помолих да напусне. Но той не ме послуша – Райън се усмихна при спомена. – Откъртих едно от перилата на стълбището и го цапардосах по

главата. Оттогава съм Райън Перилото.

– Откога си тук? – попита Мишката.

Райън замълча, колкото да пресметне наум.

– Осемнайсет години. Купих това място преди седем.

– Бара?

– Целия проклет град – всичките три важни сгради.

– Добре, Перило, това е интересна история, но ние сме жадни.

– Какво ще искате?

– Една голяма студена бира за мен – каза Мишката.

– Първата е за сметка на заведението.

– Шегуваш се!

Той поклати глава.

– За едно нещо никога не се шегувам и това са парите.

– Някой ден трябва да ми кажеш как си останал в бизнеса.

– Някой ден – увери я Райън.

– А ти какво ще искаш? – попита Мишката Пенелопа.

– Чаша вода, моля – отговори момичето.

– Добре. Това ще ти струва триста кредита.

– Какво? – извика Мишката.

– Триста кредита – повтори Райън.

– За чаша вода? – невярващо попита тя.

– Никой не те кара – рече весело Райън. – Ако мислиш, че някъде ще я купиш по-евтино, опитай.

– Сега разбирам как си въртиш бизнеса – раздражено заяви Мишката.

– Тук водата струва много повече, отколкото едно легло. На триста километра наоколо няма капка вода. Малките количества, които миньорите намират под земята, се използват за вадене на диамантите.

– Не можете ли да я пречиствате?

Той поклати глава.

– Радиоактивна е. Две чаши от нея и няма да имаш нужда от фенерче, когато излизаш нощем.

Мишката извади пачка кредити и ги тръшна на масата, а след мигунка Райън се появи иззад бара с една бира и чаша вода.

– Продавам много повече вода, отколкото можете да си представите – поясни той любезно. – Няма да повярвате колко би платил един човек с торбичка диаманти, за да напълни манерката си, преди да потегли към Хагард, особено когато не се е обадил на партньорите си, че тръгва.

Мишката погледна през прашния прозорец към безкрайната

равнина от пясък и скали.

- Да, мога да си представя.
- Между другото, колко ще останете с детето?
- При вода за триста кредита – по-малко, отколкото очаквах.
- Ако не ви достигат пари, можете да работите.
- Не знам нищо за мините и минния бизнес.

Райън поклати глава.

– Нямах предвид това... Завъртял съм малък бизнес на най-горния етаж. Винаги мога да осигуря работа на една здрава жена... а и малкото момиче може да спечели доста.

- Не се интересувам.
- Ще се учудиш колко щедри могат да бъдат тези миньори.
- Забрави за това.

Райън вдигна рамене.

- Добре, ако си промениш мнението, обади ми се.

Мишката просто го погледна и той се върна обратно зад бара.

– Имаш ли нещо против един въпрос? – попита Райън, докато я гледаше как допива бирата си.

- Стига да е на друга тема.
- Какво правите ти и дъщеря ти по тези места?
- Може би съм омъжена за някого от миньорите.
- А може би аз съм султанът на Сириус V – отвърна той с усмивка.

– Ако принадлежеше на някого от миньорите, досега да си попитала за него.

- Не принадлежа на никого – поправи го Мишката.
- Точно това имах предвид – съгласи се Райън. – И така, защо сте тук?

– Харесва ми пустинята.

– Търси ви полицията, нали? Какво сте направили там, в Хагард?

– Нищо.

– Никой не идва в Офир заради климата или гледката. Ако кажете кой ви преследва, ще мога да следя за появяването му.

– Търсим човека, който ни ограби – обади се Пенелопа. – Някой казва, че е в Офир.

– Забелязвам, че ви е оставил достатъчно пари да наемете кола и да си платите водата – развеселено ги погледна Райън. – Добър опит, хлапе.

– Вярно е – намеси се Мишката. – Родителите ми наеха колата и ми заеха пари.

– И живеят в Хагард?

– Точно така.

– Какво има на ъгъла на Четвърта и „Куотърмейн“? – попита барманът.

– Офисът на кмета.

– Балната зала „Офир“. Оттам идва името на това място.

– Не и сега – отвърна Мишката, без да трепне. – Събориха я преди три години.

– Не ти вярвам.

Мишката вдигна рамене.

– Вярвай на каквото си искаш.

Той я изгледа продължително, после и той вдигна рамене.

– По дяволите. Не е моя работа.

– Правилно.

– Просто поддържам разговора, скъпа. Тук е доста самотно през деня.

– Докато дойдат миньорите вечер?

– Точно така.

– Колко души идват?

– Зависи. Повечето от тях имат куполни модули, но човек не може истински да си почине в тях или да пообщува. Може да дойдат около двайсет и пет или повече.

– Толкова много?

– Изглеждаш изненадана.

– Не виждам никакви кораби или коли.

– Няма да ги оставят тук, а после да вървят шест мили, я. Използвай главата си, скъпа. – Той замълча за момент. – Ако вие наистина търсите някого от тях, ще ви се наложи да почакате доста, докато се появи тук. Повече от осемдесет миньори са навън. Най-добре ще е да се качите на колата и да го потърсите, като обходите мините, когато спрат работа при залез слънце.

– Може би ще го направя – отговори Мишката. – В каква посока са мините?

– На северозапад. Просто карайте по следите.

– Благодаря. Прекалено съм уморена, а и днес е твърде горещо, за да излезем отново. Но ако не се появи тази вечер, ще се отправим към мините преди изгрев слънце да ги огледаме.

– И после какво? – любопитства Райън.

– Ще се върна в Хагард да доведе полицията.

Барманът се изсмя.

– Какво толкова смешно казах?

– Няма да дойдат в тази дяволска дупка заради един крадец. Вероятно само един масов убиец би ги накарал да се довлекат дотук.

– Тогава какво да правя, ако го намеря? – Мишката продължи да играе ролята, но все повече й се искаше Пенелопа да не се бе обаждала.

– Горест има един човек, който може да ви помогне – заяви тайнствено Райън.

– Едва ли е миньор – отбеляза саркастично Мишката.

– Чували ли сте за Оли Трите юмрука?

– Кой не е чувал за него. – Мишката продължи притеснено: – Той ли е тук?

– Не. Това е човекът, който го уби преди няколко месеца.

– Той не е мъртъв – изгърси Пенелопа.

– Не е ли? – възкликна с тържествуваща усмивка Райън. – И откъде знае това малката дама?

Объркана, Пенелопа погледна безпомощно Мишката.

– Как се казва мъжът горе? – попита тя студено, без да обръща внимание на неуместната реплика на момичето.

– Казва, че името му е Бънди, но аз го познах от обявата за главата му – той е Вечното хлапе.

– Вечното хлапе – повтори Мишката. – Странно име дори и за Границата.

Райън кимна.

– Но му приляга. Той е някакъв каприз на природата или мутант. Растял нормално до осемнайсет-деветнайсет години, а през последните два-три века не пораснал и с един ден.

– Какъв е? Ловец на глави?

– Нямаше да ви е от полза, ако беше – отговори Райън. – Освен ако няма награда за главата на вашия човек. Не, Вечното хлапе е убиец. Върши работа на всеки, който може да си позволи цените му.

– Защо е тук?

– Някои въпроси просто не трябва да се задават.

– Но ти пръв заговори за него.

– Нямах предвид въпроса ти към мен – ухили се Райън. – А че аз лично не бих попитал него.

– Кога ще слезе долу?

– Зависи колко му е забавно горе. Но тъй като е отседнал в хотела, слиза долу да хапне.

– И със сигурност е убиец, а не ловец на глави?

– Да, не че има някакво значение за вас. Детето почти се изпусна, че не са ви ограбили.

– Не вярвай на всичко, което чуваш.

Райън отново се изсмя.

– Ако вярвах дори на половината, досега да съм убит и заровен някъде.

– Ще ни трябва стая – каза Мишката и стана от масата, с което подкани Пенелопа да направи същото.

Райън погледна в компютъра си зад бара.

– Стая 203. Две легла и изглед към басейна.

– Имате плувен басейн тук? – възкликна Мишката невярващо.

– Да. Няма вода в него, но басейнът си е там. Разнообразява пейзажа. Имаш ли си име?

– Избери си някое.

Барманът кимна, като че това бе в реда на нещата, и вкара кода в компютъра.

– Добре, госпожо Майко и госпожице Дъщеря. Стълбището е ей там, вляво, зад завесите, а вратата на стаята е отключена. Като влезете, на един от екраните над леглата ще се появят кодовете за заключване и отключване. Вечерята е половин час след залез слънце.

– Благодаря. – Мишката поведе Пенелопа към завесите. – Между другото, той кога се появи?

– Вечното хлапе ли? Тази сутрин. – Райън посочи към прозореца. – Превозното средство на няколко метра вляво от вашата кола е негово... Сигурно трябва да свърши нещо тук. Не е моя работа да питам.

– Точно така – отговори Мишката и се заизкачва по стълбите.

Секунда по-късно се озоваха в стая 203. Беше малка и сравнително чиста, въпреки че дори добре запечатаният прозорец не можеше да спре навлизането на праха отвън. Имаше две въздушни легла, холографско видео и компютър (които работеха само при вкарване на персонални кубчета с кредити), бюро, два съвсем обикновени дървени стола и баня с химическа тоалетна и сух душ.

Мишката седна на края на едното легло, а Пенелопа първо сложи Дженифър да се облегне на възглавницата и едва тогава се отпусна върху своето легло.

– Съжалявам – обади се момичето. – За Оли Трите юмрука, просто ми се изплъзна от устата.

– Няма значение. И без това знае, че лъжем.

- Мислиш ли, че ще ни предаде?
- На кого? – попита Мишката без признаци на притеснение. – Ще му е толкова трудно да стигне до представител на закона, колкото и на нас ни беше да стигнем дотук. Освен това не знае кои сме.
- Ще разбере.
- Виждаш ли това в бъдещето?
- Пенелопа поклати глава.
- Не... но винаги научават – рано или късно.
- Може би не и този път. Искам да си поговоря малко с Вечното хлапе.
- Но той е убиец!
- Обаче не е ловец на глави.
- Каква е разликата? – попита Пенелопа.
- Едно е да те хванат, друго е да те убият – обясни Мишката. – Повечето от мъжете и жените, които те преследват, те искат жива. Така че той не е човекът, когото биха наели да те търси. Неговата специалност е смъртта.
- Може би е нает да убие моите придружители.
- Възможно е – съгласи се Мишката. – Именно затова аз самата ще говоря с него. Ако е свободен, ще го наема да ни пази, докато се срещнем отново с Мерлин.
- А аз?
- Ти ще стоиш в стаята. Ще ти донеса вечерята тук.
- Но аз мога да ти помогна – възрази Пенелопа. – Ще знам, ако иска да те убие.
- Дори и да иска да ме убие, не би го направил, докато не узнае къде си ти.
- Барманът ще му каже.
- Не и ако той не каже на Райън кого търси и защо... а убийците обикновено си затварят устата, особено ако има награда за техните жертви. – Мишката млъкна за момент. – Рисковано е, но трябва да опитаме.
- Защо?
- Защото със сигурност има кораб – обясни тя търпеливо. – Ако го наема да ни пази, докато се свържем отново с Мерлин, няма да има нужда да се промъкваме в пустинята и да крадем кораб от миньорите – а аз имам чувството, че те пазят корабите си така внимателно, както и диамантите си.
- Пенелопа я погледна нещастно.
- Мислех, че сме един отбор.

– Така е – увери я Мишката. – Но различните членове на отбора имат различни задължения. Нали аз не правя магическите трикове на Мерлин?

– А какви са моите задължения?

– През следващите няколко дни ти трябва да ме предупреждаваш за опасностите. Но само ако излизането ти не ни поставя в още по-голяма опасност.

– Добре – съгласи се замислено Пенелопа. – Така е честно.

– Чудесно. – Мишката се отпусна върху леглото. – Изтощена съм. Тази горещина ме изцеди. Ще дремна малко. – Бръкна в джоба си и отдели едно кубче с кредити, което бе взела от Уестърли. После го подхвърли на Пенелопа: – Защо не погледаш малко видео и не ме събудиш по здрач?

– Добре.

Пенелопа събуди Мишката минута по-късно.

– Какво има?

– Това кубче не работи.

– Хм. Вероятно собственикът е съобщил, че липсва. – Мишката извади от джоба си още три. – Изхвърли онова и опитай тези. Поне едно трябва да работи.

Легна обратно и след малко чу момичето да хихика срещу холографския екран. После потъна в дълбок сън без сънища, без да помръдне и един мускул, преди Пенелопа да я потупа леко по рамото.

– Нито едно от кубчетата ли не работи? – попита Мишката, неразбрала в първия момент какво става.

– Навън е тъмно – отговори момчето. – Ти спа почти целия следобед.

Мишката стана, пооправи късо подстриганата си коса, протегна се и погледна през прозореца.

– Имам време за един сух душ – заяви тя и влезе в банята, за да махне праха и засъхналата пот от слабото си жиливо тяло. Искаше й се да има и други дрехи, но се справи и със старите, като ги сложи за няколко минути в сухата перална машина. Бяха измачкани, но чисти. Малко по-късно тя излезе от стаята, като предупреди Пенелопа да не пуска никого вътре, и слезе по стълбите.

Няколко миньори седяха около масата близо до вратата. Бяха груби мъже с прошарени коси, отпиваха бирата си на големи глътки, сякаш в това се състоеше разликата между живота и смъртта, и се оплакваха високо и отегчително един на друг за всичко – от времето до цената на

индустриалните и шлифованите диаманти.

Мишката погледна към най-отдалечения ъгъл на стаята и там, в сянката, с гръб към стената и с израз на пълно отегчение върху хубавото си лице седеше млад мъж с буйна руса коса, който все още не бе достигнал възрастта за бръснене. Дрехите му бяха спортни, без да са показни, но все пак достатъчно широки, за да скрият цяла дузина оръжия. На масата пред него имаше контейнер с вода.

Мишката мина покрай миньорите, благодарна, че са прекалено погълнати от разговора и бирата си, за да подвикват и подсвиркват след нея, и се приближи до младия мъж.

– Добър вечер – поздрави любезно тя.

– Нима? – той вдигна поглед към нея и Мишката бе поразена колко отегчени и древни изглеждаха сините му очи.

– Може да стане, ако ме поканите да седна.

Той кимна към стола срещу себе си.

– Заповядайте.

– Какво да бъде, госпожо Майко? – извика Райън иззад бара. – Още една чаша с вода?

Мишката поклати глава.

– Нека да е бира.

– Веднага.

– И менюто за вечеря.

Райън се изкиска.

– Говориш така, сякаш има избор.

– А няма ли?

– Тук? Късметлии сме, ако въобще имаме какво да сервираме. Ще е готово след около пет минути.

– Благодаря.

– А малкото момиче?

– В момента спи – отговори Мишката, като внимаваше за реакцията на младия човек при новината, че не пътува сама, а с дете. Изразът на лицето му не се промени. – Когато се качвам, ще взема една чиния за нея.

Райън се приближи до масата, подаде ѝ чаша бира и се върна зад бара.

– Е, след като приключихме с поръчките – обади се младият мъж с древните очи, – какво мога да направя за вас?

– Зависи – отвърна Мишката.

– От какво?

– От това кой сте вие.

– Казвам се Бънди.

– Не ме интересува името ви.

Младият човек вдигна рамене.

– И мен не ме интересува вашето. Защо просто не ми кажете за какво става дума?

– Имам нужда от закрила и мисля, че вие можете да ми я осигурите.

– За да живеете още петдесет години? Повярвайте ми, не си струва.

– Въпреки това имам нужда от вашата закрила.

– Изглеждам ли като телохранител? Госпожо, та аз съм само едно момче.

– Едно двестагодишно момче – Мишката се взря в ясните му сини очи.

– Двеста двадесет и три годишно, ако трябва да бъдем точни – поправи я Вечното хлапе, без да се учуди или ядоса, че го е познала.

– Доста дълъг живот за такова място като Границата – отбеляза Мишката. – Особено при вашата професия.

– Дълголетие е прекалено надценявана добродетел – отвърна той.

– Аз съм на тридесет и седем – каза направо Мишката. – И има малка вероятност да доживея до тридесет и осем, ако не намеря някой да ми помогне да се махна оттук.

– Съчувствам ви – в гласа на Хлапето прозвуча същото отегчение, което се четеше и в очите му.

– Имам нужда от нещо повече.

– Само съчувствието ми е безплатно. Всичко останало си има цена.

– Колко?

– Къде искате да отидете?

– Много надалеч.

– Тогава цената е много висока.

– Все още не сте ми я казали.

Вечното хлапе се усмихна за пръв път.

– Не сте ми казали нищо за врага си.

– Не знам кой е.

– Тогава не виждам как да ви помогна.

– Обаче пътувам с някого, който ще знае.

– Малкото момиче?

– Знаете за нея?

Той кимна.

– Барманът е доста словоохотлив. Кого преследват, вас или нея?

- В момента и двете.
- И вие искате моята закрила.
- И вашия кораб – допълни Мишката.
- Това ще струва доста повече.
- Все още не знам вие колко струвате.
- Не съм от евтините.
- Не мога да си позволя някой от евтините.
- Той впери поглед в нея.
- Сто хиляди кредита на седмица.
- Мишката пое дълбоко въздух.
- Това е страшно много.
- На колко оценявате собствения си живот?
- И ще отидете където ви кажа?
- Вечното хлапе кимна.
- Ще ми се наложи да платя в друга валута.
- Няма проблеми с рубли Нов Сталин или долари Мария Тереза, но без лири Далечен Лондон.
- Дадено – отговори Мишката, като се чудеше откъде ще вземе парите и какво ще направи с нея Вечното хлапе, ако не успее да плати.
- Искам една седмица предплата.
- Изключено.
- Как да съм сигурен, че ще ми платите?
- Ще се наложи да ми се доверите.
- Преди два века се доверих на един човек – каза Вечното хлапе и внезапно очите му оживяха. – Тя ме излъга и оттогава нямам доверие никому.
- Но в момента не разполагам с толкова – възрази Мишката.
- Тогава дано да ги имате, преди да си тръгна.
- Кога тръгвате?
- Късно тази вечер трябва да приключа един малък бизнес. Планирам да потегля утре сутринта.
- Тук сте по договор?
- На мъжа като че ли му стана забавно.
- Никой не идва в Офир по здравословни причини.
- Във връзка с някой миньор?
- Защо се интересувате?
- Защото сте нает да го убиете, а не да го оберете... Позволете ми да дойда с вас. Ако той има диаманти за сто хиляди кредита, ще можем да сключим нашата сделка.

– Какво ви кара да мислите, че аз няма да прибера диамантите за себе си?

– Вие сте убиец, а не крадец – отговори тя твърдо.

Вечното хлапе й се усмихна.

– А защо смятате, че двете взаимно се изключват?

– Защото аз съм крадец, а ако бях и убиец, нямаше да имам нужда от вас.

Той втренчи поглед в нея и тя се размърда неловко на стола.

– Учудваш ме – заключи той накрая.

– Предполагам, че това означава край на сделката – каза Мишката примирено.

– Не съм срещал интересна жена от времето преди да си се родила – продължи Вечното хлапе. Млъкна за момент, погледна я отново и после кимна. – Добре.

Мишката подаде ръка.

– Нека си стиснем ръцете.

Мъжът се втренчи в протегнатата й ръка.

– Никога не го правя.

– Както искаш. – Мишката вдигна рамене. – Кога тръгваме?

– След около час. Искам да им дам време за почивка.

– „Им“?

Той кимна.

– Колко миньори мислиш да убиеш тази вечер?

– Осем.

– Осем? – повтори тя скептично.

– Не се разстройвай – отговори й Вечното хлапе. – Така имаш големи шансове за печалба.

– Осем – повтори отново Мишката. – Прекалено висок залог.

– Вземам доста скъпо.

– Ако изчакаш до полунощ, може да се промъкнеш незабелязано до тях – предложи Мишката.

– Съмнявам се.

– Защо?

– Този следобед им изпратих съобщение, че идвам.

– Изпратил си им съобщение? Защо?

– Винаги има някакъв шанс – отвърна той почти тъжно.

– Шанс да те убият ли? – попита тя, без да го разбира напълно.

Той зарея поглед.

– Не – проговори накрая. – Не, няма да са такива късметлии.

Въздъхна тежко.

– Нито пък аз.

Точно тогава Райън ѝ донесе вечерята. Тя внезапно откри, че вече не е гладна.

7

Повечето пустини са студени през нощта, но тази тук само ставаше не толкова гореща, реши Мишката, докато заедно с Вечното хлапе се носеше по пясъците в отворената кола.

– Доста си тиха след вечерята – отбеляза младият мъж. – Какво не е наред?

– Шегуваш се, нали?

– Отказах се от шегите преди един век.

– Ами да ти призная истината, чудех се дали ще мога да намеря обратно пътя за Офир в тази тъмнина, след като те убият.

– Няма да ти се наложи – отговори той.

– Искаш да кажеш, че не можеш да умреш ли?

– Веднъж бях много зле след наръгване с нож. Мога да бъда убит, но не и тази вечер, не и от тези мъже.

– Те са осем и те очакват някъде там – тя махна с ръка в посоката, в която отиваха. – Вероятно са заели позиции по цялата област. Нямах и представа дали някой от тях не се е скрил на метри пред нас и не чака само да минем, за да те застреля, докато караш.

Вечното хлапе поклати глава.

– Всички са в лагера си и се успокояват от взаимното си присъствие.

– Откъде знаеш?

Той се обърна към нея.

– Върша всичко това вече двеста години. Знам как реагират преследваните хора.

– Може би тези мъже са различни.

– Надявам се да е така – отвърна искрено той.

– Защо? – беше ѝ страшно любопитно.

– Защото твърде отдавна не съм виждал нещо различно.

– На това му викам отговор.

– Мислиш, че е лесно да си Вечното хлапе? Да знам, че когато хората, живеещи в галактиката сега, се превърнат в многовековен прах, аз

все още ще изглеждам по същия начин? Ще ям същите неща, ще летя до същите светове и ще правя едно и също всеки ден и месец, година и век? – Той спря за миг. – Всеки иска да е безсмъртен, но нека ти кажа нещо, госпожо – тази съдба не бива да се желае твърде много. Защо мислиш, че се хванах на тази работа? Защото рано или късно някой ще ме отърве от моята...

– От мъката? – предположи тя.

Той поклати глава.

– От скуката ми.

– Може би това ще стане довечера. Ето защо се чудя как ще се върна обратно.

– Няма да е тази вечер – отговори убедено той.

– Защо си толкова сигурен?

– Знам колко съм добър.

– Може би си прекалено самоуверен. Казал си на бармана, че си убил Оли Трите юмука, а аз знам, че е жив.

– Никога не съм казвал, че съм го убил – отговори Вечното хлапе. – Казах само, че можех да го убия.

– Аз чух друго.

Младият мъж вдигна рамене.

– Вярвай на каквото искаш.

Следващите три километра караха в мълчание. После видяха малък лагер в далечината.

– Ето го – Вечното хлапе кимна към светлините пред тях.

– Не трябва ли да спрем колата?

– След малко – той намали скоростта. – Нямаат никакви оръжия, които да стрелят точно на повече от триста метра.

– Надяваш се, че нямат.

– Знам, че нямат – отговори той и спря колата.

– Мисля, че видях някакво движение зад онзи каменен блок, вляво от последния купол – прошепна Мишката.

– Да.

– И какво ще направиш сега?

Вечното хлапе излезе от колата и се протегна мързеливо.

– Отивам да си свърша работата.

– А аз?

– Остани тук, докато свърша.

– Неподвижна мишена в паркирана кола? – Мишката също се измъкна. – Не, благодаря.

- В колата ще си на по-сигурно място.
- Ти се погрижи за собствената си безопасност, а аз ще се притеснявам за моята – изстреля в отговор Мишката.
- Той вдигна рамене.
- Както искаш.
- Хлапето тръгна между сенките.
- Нека да дойда с теб! – Мишката внезапно се почувства неспокойна.
- Само ще ми пречиш.
- Сигурно има нещо, с което мога да помогна.
- Има.
- Какво?
- Да отидеш в техния лагер с бяло знаме и да им кажеш, че имат пет минути да се помолят на своя бог и да му поискат прошка.
- Аз ли? – потвори слисано Мишката.
- Да виждаш някой друг наоколо? – засмя се Вечното хлапе.
- Няма начин – отсече тя.
- Както искаш. Ще те извикам, когато всичко свърши.
- Знаеш ли, съществува много малка разлика между самоувереност и лудост.
- Не получи никакъв отговор и едва тогава осъзна, че е сама. Мъжът беше изчезнал.
- Застана зад колата, като хвърляше погледи от време на време в тъмнината и се опитваше да открие другите седем миньори в неясните светлини триста метра пред нея.
- Няколко минути по-късно чу остър вик, последван от няколко изстрела с пушка и бръмчене на лазерни пистолети. Приклезна зад колата, в случай че Вечното хлапе грешеше относно точността на оръжията на миньорите. След като минаха няколко минути в пълна тишина, тя отново погледна иззад прикритието си.
- Три тела, две от които гротескно изкривени, лежаха в малкия кръг светлина, а неподвижен бос крак на четвърти труп се подаваше от неосветената част на лагера.
- После се чу пронизителен женски писък и секунда по-късно жена излезе залитайки от един купол, като се държеше за корема, и се строполи на няколко метра от мъжете.
- Достатъчно! – извика някакъв мъж. – Предавам се.
- Това не е детска игра – отговори отдалеч Вечното хлапе. – Не можеш да се откажеш само защото ще загубиш.

Три пушки, две метателни и една лазерна, гръмнаха към мястото, откъдето прозвуча гласът, после отново настана пълна тишина. След цяла минута напрегната тишина две жени и един мъж излязоха от стъклените палатки и предпазливо се доближиха до целта на стрелбата. Изведнъж една от жените изпищя и се свлече на земята, а другите двама се обърнаха и загърмяха диво към тъмнината.

– Хайде, покажи се, дявол да те вземе! – изкрещя мъжът.

Вечното хлапе излезе от сянката.

– Колкото и да са ти платили за това, аз ще ти дам повече, за да се махнеш – обади се жената.

– Съжалявам, но няма начин да запазя живота ви – отговори Вечното хлапе. Внезапно движение на дясната му ръка и двамата се строполиха на земята.

Следващите няколко минути мъжът провери всяка от своите жертви, за да се увери, че са мъртви. Тогава, доволен от резултата, се обърна към колата.

– Вече можеш да излезеш – извика той към тъмнината.

Мишката, все още стъписана от лекотата, с която се бе справил с противниците си, внимателно се приближи към лагера.

– Какво, по дяволите, използва срещу тях? – попита тя, когато стигна до труповете.

– Нещо много малко и много остро – отвърна Вечното хлапе. – Всъщност осем неща.

– Невероятно! – измърмори Мишката и заобиколи още две тела.

– Върви да си свършиш работата и да се махаме – подкани я младият мъж.

– Ти дори не се задъхваш – отбеляза тя.

– Защо, трябва ли?

– Повечето хора доста ще се изпотят, докато убият осем невинни миньори.

Той я изгледа любопитно.

– Невинни ли?

– Каквото и да са направили, не заслужаваха да умрат така.

– Кой знае? – Вечното хлапе вдигна рамене.

– Искаш да кажеш, че дори не знаеш защо ги уби? – продължи да настоява тя.

– Разбира се, че знам. Убих ги, защото ми платиха.

– Но не знаеш какво са направили.

Той отново вдигна рамене.

– Не ми влиза в работата.
– Не те ли интересува?
– Не съвсем. Повечето хора заслужават да умрат поради една или друга причина.

– Винаги ли си разсъждавал така?
Изведнъж Вечното хлапе се ухили.

– Пубертетът май ме е превърнал в циник. – После кимна към куполите. – Моята работа е свършена. Крайно време е ти да се заемеш със своята. – Отправи се към колата. – Ще я докарам по-близо, докато ти обираш плячката.

– Няма да ме оставиш тук, нали? – попита подозрително Мишката.
Той се засмя.

– Не и докато всички пари са в теб.

Тя се зае да тършува из куполите, събра всички необработени диаманти и пачки кредити и няколко минути по-късно се показа от последното временно жилище.

Той я чакаше с колата, а четвърт час след това тя разтърсваше Пенелопа, за да я събуди.

– Хайде – прошепна тя. – Време е да тръгваме.

– За къде? – попита сънливо момичето.

– Не знам – призна Мишката. – Но далеч оттук.

– Купи ли кораб?

– Направих нещо по-добро. Купих мъж, който има кораб.

– С какво му плати? – попита Пенелопа, докато ставаше и разтърсваше очите си.

– С диаманти. – Мишката ѝ показа малка торбичка, пълна с необработени камъни.

Детето надникна вътре.

– Тук има пистолет.

– Открих го на същото място, откъдето взех и диамантите.

– Защо?

– Ако сметнеш, че Вечното хлапе иска да ни направи нещо.

– Колко време ще остане с нас?

– Докато се приземим на безопасна планета. Или докато останем без пари. Което стане първо.

– Има ли безопасни планети за нас?

– Една – отговори с нежелание Мишката. – Не исках да ходим там, но нямаме голям избор. Вече се носи слух, че сме отседнали тук. Утре вечер или най-късно вдугиден сутринта това място ще гъмжи от убийци.

Пенелопа започна да се облича.

– Как се казва този свят?

– Последен шанс.

– Била ли си там преди?

Мишката поклати глава.

– Не.

– Тогава откъде си сигурна, че не искаш да отидеш там? – настоя момичето. – Може да е приятно място с езера и поточета и много зеленина около тях.

– Защо не харесвам човека, който го управлява – отговори Мишката.

Пенелопа се замисли върху думите ѝ.

– Ако не го харесваш, защо смяташ, че там ще сме в безопасност?

– Той ми дължи една огромна услуга.

– А дали ще е съгласен да ти я върне?

Мишката се намръщи.

– Едва ли знае, че съм жива.

– Откога не си го виждала? – Пенелопа взе Дженифър и се запъти кам вратата.

– Много отдавна.

– Може и да не те помни – предположи момичето.

– Ще си спомни – отговори мрачно Мишката.

Втора част КНИГА НА ЛЕДЕНИЯ

8

Наричаха я Последен шанс и името ѝ подходеше напълно.

Беше (поне засега) последната населена планета по пътя към Галактическото ядро, последният източник на ядрено гориво, последното място за попълване на кухненските запаси и (доколкото беше известно) за среща с други разумни същества.

Последен шанс, с изключение на местоположението си, не се отличаваше с нищо особено. Бе малка, но с нормална за човешките същества гравитация. Гореща, но не чак толкова, че да няма живот на нея. Суха, но не дотолкова, че да не може да се вади вода от червената глина, която покриваше цялата планета. Годината ѝ бе доста дълга (4623 стандартни галактически дни), но дните и нощите влизаха в приемливи граници: по четиринадесет стандартни галактически часа всеки. Сезоните бяха меки, но все пак се различаваха. Местният живот, главно птици и двуутробни, бе уникален, ала не беше изобилен.

Имаше една-единствена общност, провинциален Търговски град, известен с име Края на пътя, което много му подходеше. Той се състоеше от два хотела, пансион за постоянните посетители, няколко хангара за космически кораби, пощенска станция, публичен дом, три празни сгради, чието предназначение отдавна бе забравено, офис на оценител, голям магазин и таверната „Края на пътя“, която беше също така и ресторант, магазин за книги и касети, малък космически предавател, хазартен салон и оръжеен магазин.

Таверната „Края на пътя“ принадлежеше на Ледения и той я управляваше, както и цялата планета. Нито един кораб не кацаше без негово разрешение. Нито един кораб не излиташе без негово знание. Нито един мъж или жена не можеше да влезе в Търговския град без негово съгласие. Ако по някакви свои причини той откажеше на някой мъж или жена да напусне планетата, никой никога не се обаждаше да му иска сметка, освен ако не жадуваше да умре.

Никой не знаеше защо го наричат Ледения. Истинското му име бе Карлос Мендоса, но не го бе използвал поне от десетина години. През

това време го наричаха по най-различен начин, а той сменяше имената според планетите, както обикновените хора се преобличат за различните случаи. Ледения не бе име, измислено от него, но то му подходеше доста добре и той реши да го приеме.

По външен вид не се отличаваеше с нищо особено. Липсваше му ужасяващият поглед на Предприемача Макнеър или огромното тегло и височина на Планината Бейтс. Или дори русият перчем на Вечното хлапе. Беше с около два-три сантиметра по-нисък от средния ръст, започваше да напълнява в коремната област, а кафявата му коса бе оредяла на темето и посивяла на слепоочията. Въпреки това хората го запомнях. Особено тези, които не му бяха от полза.

Миналото на Ледения бе неясно, бъдещето неопределено, а настоящето – изключително негова работа. Държеше се приятелски, говореше с всекиго, който искаше да прекара времето си в разговори, от време на време казваше по някоя шега, понякога преспиваше с жена или изиграваше някоя игра със залози. Ако се напиеше порядъчно, дори рецитираше някоя от своите поеми. Онези, които си мислеха, че го познават или разбират мотивите му, грешаха. Само един човек бе успял да го опознае по-отблизо.

И сега тя кръжеше над Последен шанс и искаше разрешение за кацане.

9

Мишката влезе в таверната „Края на пътя“, видя свободна маса в тъгла и се обърна към Вечното хлапе:

– Ще наемеш ли стая за Пенелопа и мен и една за себе си? Ще дойда след малко.

Младият мъж огледа огромната таверна и масите за залагания в казиното.

– Тук има поне пет ловци на глави, които познавам – отговори той с приглушен глас.

– Всичко е наред – увери го Мишката.

– Плащаш ми да те пазя.

– Платих ти да ме доведеш до Последен шанс. Вече съм тук.

Той поклати глава.

– Плати ми за цяла седмица. Имаш още четири дни.

– Върни ми половината сума и ще си оправим сметките.

- Не възстановявам даден ми хонорар.
- Ще ти хареса да се справиш и с петимата наведнъж, нали? – тя се усмихна многозначително.
- Не съм против подобна възможност – призна той, като се опитваше да скрие колко приятна му е мисълта.
- Никой няма да ме закачи тук – рече Мишката.
- Защо си толкова сигурна?
- Пенелопа щеше да ме предупреди.
- Вечното хлапе впери поглед в малкото момиче.
- Така ли?
- Мишката се усмихна, протегна ръка и погали детето по главата.
- Тя ми е партньор. Ти си само наемник.
- Точно така – обади се Пенелопа. – Ние сме партньори.
- Как познаваш кой може да причини неприятности? – попита я мъжът.
- Просто бъди благодарен, че наистина знае – отговори Мишката. Той продължи да се взира в малкото момиче. Накрая въздъхна.
- Такъв ми е късметът – промърмори Хлапето.
- За какво говориш?
- Последното нещо, което някога съм искал, е да имам предимство. А сега изглежда се сдобих с едно, независимо дали го искам или не.
- Само през следващите четири дни – успокои го Мишката. – След това можеш да се изправиш, ако щеш, сам срещу триста убийци.
- Той вдигна рамене, хвана Пенелопа за ръка, излезе на прашната улица и се отправи към по-близкия от двата хотела. Мишката забеляза, че въпреки очевидното си желание да умре мъжът държеше Пенелопа с лявата си ръка, докато размахваше дясната на сантиметри от звуковото оръжие.
- Тя се запъти към масата в ъгъла и в следващия миг една червенокока сервитьорка се приближи до нея.
- Какво да бъде?
- Бира – отговори Мишката. Беше глупаво да иска определена марка – за свят, толкова близо до Ядрото, наличието на бира бе своего рода постижение.
- Добре – сервитьорката понечи да тръгне.
- И искам да видя Карлос Мендоса.
- Кого?
- В последно време е известен като Ледения.
- Ще го видите.

– Кога?

– Когато е готов. Знае, че сте тук. Питието ви е за сметка на заведението. Същото се отнася за стаята ви.

Да, помисли си мрачно Мишката, той знае, че съм тук.

– Ще дойде на масата ви, когато е готов – продължи сервитьорката.

Тя се върна на бара, после донесе бирата и изчезна през вратата. Мишката се взря в чашата за миг, след това я вдигна към устните си и отпи голяма глътка. Когато остави чашата обратно на масата, откри, че Ледения седи срещу нея.

– Доста време не сме се виждали.

– Наистина.

– Мислех, че си мъртва. Радвам се да науча, че не съм бил прав.

Настана дълга и неловка пауза.

– Как са нещата при теб?

– Добре. А при теб?

– Справям се.

– Кога напусна службата си? – попита Мишката.

– Преди девет години – отговори той. – Реших, че петнайсет години са напълно достатъчни за всекиго.

– Предполагам, че е така.

Отново мълчание.

– Не мислех, че ще поискаш да ме видиш отново – проговори накрая той. – Смятах, че си ми ядосана.

– Така е, Карлос. Но се нуждая от помощ.

– Виж ти.

Тя кимна.

– Имам малки неприятности.

– Съдейки по начина, по който те гледат някои хора тук – той посочи няколко ловци на глави, – бих казал, че имаш големи неприятности.

– Говори се, че ти управляваш този свят – продължи тя, без да обръща внимание на забележката му – и че нищо тук не става без твоето разрешение. Истина ли е?

– Горещо-долу.

– Трябва ми безопасно място, където да се скрия за няколко седмици.

– Само за няколко седмици?

– След месец тук ще има толкова ловци на глави, че няма да можеш ги обуздаеш, дори да искаш.

Той се усмихна само с устни.

- Ще се изненадаш какво мога на моя свят.
- Както и да е, до месец ще сме си заминали, вероятно и по-рано. Но ми трябва малко време да планирам следващия си ход, без да трепвам от всяка сянка или шум.
- Защо си мислиш, че тези ловци на глави няма да те последват?
- Ако ни дадеш една преднина от десет часа, когато си тръгнем... Това е всичко, от което се нуждаем.
- Може да се уреди.
- Значи сме под твоята защита?
- Единият от вас не се нуждае от нея – отговори Ледения. – А както чувам, няма и да я поиска.
- Познаваш ли Вечното хлапе?
- Чувал съм за него. – Той млъкна за малко. – Защо пътува с вас?
- Наех го... но мога да си го позволя само за още няколко дни.
- Кого трябва да убие за парите ти?
- Не знам. Всеки, който се опита да убие мен.
- Ледения се замисли, после каза:
- Ако малкото момиче е това, което мисля, че е, работата не му е по силите.
- Коя мислиш, че е тя?
- Пенелопа Бейли.
- Мишката кимна.
- Как я... как се сдоби с нея?
- Освободих я от един извънземен на Уестърли.
- Ако беше откраднала негатронна бомба от военния флот – отбеляза кисело Ледения, – щеше да си в по-голяма безопасност.
- Не знаех коя е – отвърна Мишката. – Видях просто едно малко момиче, оковано в стая на извънземен, и реших, че не мога да я оставя там. – Тя замълча за миг. – Оттогава бягаме. Мисля, че ни преследват около трийсет или четирийсет души.
- Трийсет или четирийсет? – повтори развеселено мъжът.
- Вероятно.
- Все още не си наясно какво си направила, нали?
- Тя се намръщи.
- Какво искаш да кажеш?
- Три правителства се опитват да намерят малкото момиче, а вероятно двеста твърде решителни мъже и жени искат да вземат наградата.
- Мишката го погледна изненадано.
- Три правителства? – повтори тя.

– Поне толкова.

Тя асимилира думите му.

– Не мислех, че има двеста ловци на глави в цялата Вътрешна граница.

– Вече има.

Мишката поклати озадачено глава.

– И всички търсят Пенелопа?

– Точно така – потвърди Ледения.

– А ти? – попита остро тя.

– Какво аз?

– И ти ли искаш наградата?

Той поклати глава.

– Имам достатъчно пари, а и съм направил достатъчно услуги на Демокрацията.

Тя втренчи поглед в него.

– Ти си последният човек, когото ми се иска да моля за помощ, но ни е необходима твоята защита.

– На кои „вас“?

– На Пенелопа и на мен.

– Тя няма нужда от защита. Ти да, но тя не.

– Няма да позволя на никого да я отведе и затвори в някоя лаборатория.

– Повечето не искат да го правят.

– Мъжът, наречен Тридесет и две, иска.

Той я погледна втренчено.

– Какво знаеш за него?

– Само че е била в ръцете му веднъж и че вероятно я иска обратно – отговори Мишката. – А ти какво знаеш за него?

– Повече от теб. – Ледения се намръщи. – Как е допуснал въобще да му се изплъзне? Той е най-внимателният и старателен човек, когото познавам.

– Откъде го познаваш?

– Работил съм с него преди.

– Докато беше шеф на шпионите ли? – попита саркастично Мишката.

– Шефът на шпионите не е нищо повече от техен работодател – отговори Ледения.

– Знам. Както нае мен.

– Точно така.

– И него ли нае?

Мъжът поклати глава.

– Работехме за различни агенции. От време на време пътищата ни се пресичаха. – Той замълча за момент. – Беше най-добрият, когото познавах. Не мога да си представя, че е постъпил толкова небрежно и е позволил на малкото момиче да избяга. Тя наистина трябва да е всичко, каквото твърдят, че е.

– Най-вече е самотно, напласено дете, което дори не знае на кой свят е родено.

– В същото време е най-силното оръжие в цялата галактика.

– Тя е само едно малко момиче.

– Малките момичета растат.

– И нейните възможности са твърде ограничени.

– Способностите също нарастват с възрастта.

Мишката поклати глава.

– Всичко, което може да каже, е кога някой ще ѝ навреди.

– А ти не мислиш ли, че онзи, който е способен да предвиди бъдещето и чийто способности вероятно са още в зародиш, може да представлява голяма опасност?

– За кого? – поиска да знае Мишката. – За ловците на глави, които искат да я заловят?

– За всички или за всеки свят, който реши, че не ѝ харесва.

– Това е абсурдно!

– Така ли? Както чувам, ти пътуваш с малко момиче, което може да накара възрастни мъже да падат мъртви на земята.

– Не става точно така – възрази Мишката.

– Искаш да кажеш, че тя не може да причинява смърт?

– Не е толкова просто.

– На мен ми звучи доста просто.

Мишката поклати глава.

– Тя притежава известна способност да предсказва.

– Така чух.

– Може да вижда няколко варианта на бъдещето и понякога чрез своите действия да избере кой да се превърне в действителност.

– Пак ти казвам, ти имаш нужда от защита. На нея никога не ѝ е била необходима.

– Но тя не винаги може да избере бъдеще, в което да е в безопасност. Понякога няма алтернатива и я хващат.

– Хрумвало ли ти е, че колкото повече расте, толкова повече

алтернативи ще се появяват пред нея?

– Надявам се. Страдала е достатъчно.

Ледения ѝ възрази нетърпеливо:

– Нямам предвид, че ще вижда варианти на бъдещето, където е в безопасност.

– О!

– Щом има безброй възможни варианти на бъдещето и тя става все по-добра в опитите да си ги представя визуално и да ги манипулира, можеш ли да си спокойна, че един ден няма да си представи бъдеще, в което властва над цялата галактика с желязна ръка? Или няма да манипулира така събитията, че тази възможност да се осъществи?

– Господи, Карлос! Та тя е просто едно изплашено малко момиче. Говориш за нея, като че е някакво чудовище.

– Обзалагам се, че Калигула и Адолф Хитлер, а и Конрад Бланд са били някога малки изплашени момчета. Но са пораснали. – Той направи пауза. – Сигурна ли си, че искаш и тя да порасне?

Мишката го погледна яростно.

– Ти наистина си мръсник! Не ми помогна преди единайсет години, трябваше да се досетя, че няма да го направиш и сега.

– Ти знаеше какъв риск поемаш – отговори Ледения. – Когато чух, че са те хванали, се опитах да организирам размяна, но те не се заинтересуваха от предложението.

– И ти ме отписа.

– Всеки е заменим – отвърна той безизразно. – Това е част от играта.

– Не ти изглежда като игра, когато си затворен в клетка на някакъв чужд свят.

– Не, предполагам, че не.

Отново настана мълчание. Мишката бе втренчила поглед в мъжа пред себе си и се опитваше да преглътне това, което си спомняше за Карлос Мендоса.

– Добре си подбрал новото си име – проговори накрая тя. – Никога не си се отличавал със сърдечност и топлота, но сега си студен като лед.

– Сърдечността и топлотата никога не са решавали нищо – отговори той. – Причиняват само болка.

– Трудно ми е да повярвам, че някога съм те обичала. Като че ли е било с друг човек.

– Да, и той се казваше Карлос Мендоса, но вече не съществува.

– Може би е за добро – отвърна Мишката и се изправи. –

Предполагам, че трябва да опитаме късмета си другаде. Съжалявам, че те обезпокоих.

– Млъкни и седни – рече Ледения. Той не повиши глас, но тонът му не търпеше възражение. За голяма своя изненада Мишката се подчини.

– Така е по-добре. Ти и момичето сте в безопасност, докато сте на Последен шанс. Дълга ти поне това – той замълча за момент. – Защитата ми не включва Вечното хлапе. А сега отиди в хотела и остани там около половин час. Така ще имам време да оглася решението си.

– А Вечното хлапе?

Той вдигна рамене.

– Може да остане или да си тръгне, но ако търси някой да го отърве от неговата скука, има същите шансове да го намери тук, както и навсякъде другаде.

– Имаш предвид себе си ли?

Ледения поклати глава.

– Няма причини да ме убива, а и аз нямам какво да доказвам.

– Ако след три седмици съм все още тук, един човек ще дойде при мен – илюзионист на име Мерлин. Искам и той да бъде под защитата ти. Той я изгледа втренчено, но накрая кимна в знак на съгласие.

Тя отблъсна стола си назад и се изправи.

– Пак ще се видим.

– Така предполагам.

– Сервитьорката ми каза, че не трябва да плащам нито за стаята си, нито за бирата. Вярно ли е?

– И храната ти е за сметка на заведението.

– И по-добре да бъде – отговори тя. – Това е доста малка цена за успокояване на гузна съвест.

– Не се чувствам гузен, а задължен.

– Учудва ме силата на твоите емоции – рече саркастично Мишката.

– Наистина се радвам, че си жива.

– Следващия път дори ще ми кажеш, че още ме обичаш – подигра го тя.

– Не, няма.

– А може би никога не си обичал.

– Обичах веднъж – той замълча за миг. – Беше грешка. Не можеш да излагаш на опасност някого, когото обичаш.

– Значи престана да изпращаш хората срещу опасности?

Ледения поклати тъжно глава.

– Не. Престанах да ги обичам.

Този следобед Мишката се отби в офиса на оценителя и размени диамантите за стандартните 33 процента от пазарната цена. Излезе със 165 000 кредита и след като плати на Вечното хлапе за цялата седмица, се върна в стаята, която дяляха с Пенелопа, и скри останалите пари във възглавницата на малкото момиче заедно с 20 000 кредита в брой, които бе взела от телата на миньорите.

– На безопасно място ли са парите тук? – попита тя.

Пенелопа, която играеше с куклата си, вдигна рамене.

– Предполагам.

– Но не знаеш със сигурност?

– В момента никой не ги иска.

– Ще ги потърсят ли довечера, когато мислят, че сме заспали?

– Вероятно не.

– Защо „вероятно не“? – попита Мишката. – Защо не „да“ или „не“, или „не знам“?

– Не мога да видя всичките възможни варианти на бъдещето. В тези, които виждам, никой не се опитва да открадне парите. – Тя замълча. – Освен един.

– И какво става с този един?

– Мъжът, когото наричаш Ледения убива жената, която се промък-ва, за да те обере.

– Наистина ли я убива?

– Само ако се опита да дойде тук. В другите варианти на бъдещето тя не се спира в офиса на оценителя или ако спре, мъжът, който работи там, не ѝ казва за твоите пари.

– Трябва да е много объркващо за теб понякога да отделиш действителността от бъдещето или истинското бъдеще от въобразяемите.

– Те всички са въобразяеми, докато един от тях не се случи – отговори Пенелопа, като внимателно оправяше роклята на куклата. – Преди беше доста по-трудно. Уча се как да ги подреждам по-добре.

– Виждаш ли някакво бъдеще, където никой не иска да ни нарани или да ни обере?

– Почти никога.

– Е, предполагам, че има логика, колкото и да е изкривена тя – призна Мишката. – Имам чувството, че половината галактика иска да ни убие, а другата половина с удоволствие би ни обрала. – Тя въздъхна и се

отпусна на леглото си. – Поне за момента сме в безопасност. – Тя се изкиска. – Господи, с Вечното хлапе и Мендоса, които ни защитават, едва ли сме били в по-голяма безопасност, откакто сме се срещнали.

– Мишке? – обади се Пенелопа след известно време.

– Какво?

– Скоро ли ще вечеряме?

– Мислех, че обядва преди един час. Пак ли си гладна?

– Не – призна Пенелопа. – Но тук няма какво да правя, а Вечното хлапе ми каза, че не мога да напускам стаята, освен ако не ходим да ядем. И че когато излизам, той трябва да е с мен.

– Е, нали затова му плащаме.

– Знам... но ми е скучно.

– Играй си с Дженифър – каза Мишката и посочи куклата.

– И на нея ѝ е скучно.

– Опитай се тогава да гледаш холовизия.

– Има само една честота и аз вече видях всичко, което показват там.

Мишката стана.

– Добре. Намери едно тесте карти и ще те науча как да играеш дубайски джин.

Момичето отвори двете чекмеджета на гардероба, без да намери нищо, после отиде до невзрачното бюро до вратата, пребърка го и измъкна тесте карти. Когато ги извади от кутийката, за своя радост откри, че върху всяка карта бе нарисувана някоя митична фигура от човешката история. Имаше изображения на Пол Бънян и танцьора Билибък, на Тарзан и Сантяго, на Голямата стъпка и Джеронимо, на Свети Николас и Свети Нгани, всички в героични пози.

Мишката обясни накратко правилата на дубайския джин, после разбърка картите и започна да раздава.

– Не забравяй да дадеш и на Дженифър – каза Пенелопа, докато настаняваше куклата в седнало положение.

– Няма – Мишката остави девет карти, обърнати с фигурите надолу, пред куклата.

– Много са красиви – обади се момичето, подреждайки своите карти.

– Така ли мислиш? – попита Мишката. – Когато Мерлин дойде, ще го накарам да ти покаже едни карти, които взе от Сириус V. На тях са изобразени петдесет и два изчезнали бозайника от Земята, освен това той има и друго тесте с петдесет и две изчезнали хищни птици.

– Какво е хищна птица?

– Птица, която се храни с месо.

– Не се ли хранят всички с месо?

– Не, много рядко се срещат такива – отговори Мишката. Пенелопа се умълча, докато разглеждаше холограмите върху картите, така че жената изчака една минута, преди да се обади. – Ако искаш само да гледаш картите, не е необходимо да играем.

– Не – Пенелопа се стресна, – наистина искам да играем.

– Добре – съгласи се Мишката. – Трябва да вземеш една карта от купчината, а после да извадиш една от своите и да я поставиш тук. – Тя посочи къде ще оставят изхвърлените карти.

Пенелопа направи, както ѝ беше казано.

– Сега е ред на Дженифър – съобщи тя.

Взе една карта, без да я погледне, сложи я пред куклата и изхвърли четворка.

– Може би ще е по-добре да гледаш картите на Дженифър, преди да играеш с тях – предложи Мишката.

– Няма да е честно – възрази Пенелопа. – Трябва да гледам само своите карти.

– Тогава Дженифър ще загуби.

– О? – Малкото момиче изглеждаше загрижено. – Защо?

– Тя изхвърли много ниска карта, четворка. Понякога това е умен ход, но обикновено целта е да се отървеш първо от високите карти.

– Дженифър знае това.

– Очевидно не го знае, щом не постъпи така.

– Ще изхвърли десетката следващия път – обясни Пенелопа.

– Каква десятка?

– Тази, която току-що взе. – Тя се протегна и обърна десятка купа с холографско изображение на богинята Атина Палада. – Толкова е хубава, че тя искаше да я задържи замалко.

– Откъде знаеш, че е десятка? – попита остро Мишката. – Следях те, ти дори не я погледна.

– Знаех, че на картата има снимка на красива дама – виновно отвърна момичето. – Не ме интересуваше, че е десятка.

– Но ти знаеше каква е картата – настоя Мишката.

– Исках само Дженифър да види картинката. – Пенелопа щеше да се разплаче всеки момент. – Не се опитвах да излъжа, честно, не исках.

– Добре, добре – успокои я Мишката.

– И не ми се сърдиш?

– Как мога да се сърдя на партньора си? – Жената се опита да прикрие с усмивка нетърпението си. – Чудя се... – започна тя, но остави гласът ѝ да заглъхне.

– Какво?

– Само желанието ти да видиш картинката ли те накара да разбереш каква е картата, или можеш да го направиш отново?

– Обещай да не се ядосваш, ако ти кажа.

– Обещавам.

– На следващата карта има мъж, облечен в черно, с пелерина в черно и червено.

– Можеш ли да видиш стойността ѝ?

– Стойност?

– Числото и боята.

– Поп пика.

Мишката обърна картата. Беше поп пика със страховитото изображение на граф Дракула.

– Знаеш ли какво имам в ръката си? – попита тя.

Пенелопа описа холограмите, а после с намалял интерес изброи съответните стойности и бои.

– Много добре – каза Мишката.

– Ще продължиш ли да играеш с мен? – попита Пенелопа. – Ще се опитам да забравя какви са, докато играем.

– Не искам да ги забравяш.

– Но тогава ще печеля през повечето време.

– А защо не през цялото време? – попита любопитно Мишката. – Не можеш ли да избереш бъдеще, в което винаги да получаваш най-добрите карти?

Малкото момиче поклати глава.

– В някои от вариантите ти не ги разбъркваш правилно. А и това ще бъде измама.

Мишката обмисли получената информация, после вдигна рамене.

– Какво пък, ние и не искаме да побеждаваме всеки път. Това само ще подплаши хората.

– Ние? – повтори Пенелопа. – Мислех, че играя срещу теб.

Мишката поклати нетърпеливо глава.

– Свършихме с тази игра.

– Но ти обеща! – Момичето пак беше готово да заплаче.

– Има много по-важна игра, която трябва да изиграем – успокои я Мишката.

– Каква?

– Игра, в която може да сме партньори вместо противници. – Тя замълча за миг. – А ти ще ми даваш тайни сигнали, както си говорихме преди.

– Наистина ли? – извика Пенелопа с нов ентузиазъм.

– Наистина.

– Но така няма ли да измамим друг човек? Ако ти помагам?

– Няма да мамим никого, който не го заслужава – отвърна Мишката. – А и трябва да стоим на Последен шанс, докато се появи Мерлин или докато спечеля достатъчно пари, за да купя кораб.

– Не можем ли просто да кажем на Вечното хлапе да ни вземе със себе си? – попита Пенелопа.

– Не, защото той не прави услуги, той продава услугите си. А аз нямам достатъчно пари, за да го наема за още една седмица.

– Сигурна ли си, че е правилно? – Момичето все още бе разтревожено.

– Не само че е правилно. Сигурна съм, че това е единственият начин да се махнем от тази топка кал. – Тя млькна, а после добави: – За нас не е безопасно да стоим на която и да е планета повече от няколко дни. Прекалено много хора искат да те вземат от мен.

– Знам – обади се мрачно Пенелопа. – Продължавам да търся бъдеще, в което всички просто да забравят за мен, но не знам как.

– Засега избери такова, в което ще спечелим много пари на карти в таверната „Края на пътя“.

– Ще се опитам – обеща момичето.

– Добре. Нека в следващите няколко часа се уверим, че знаеш правилата. Първо идва чифт, после два чифта, след това три еднакви и...

11

Таверната „Края на пътя“ бе препълнена. Полилите й – блестящи кръгли глобуси, осветяваха търговци, златотърсачи, търсачи на приключения, ловци на глави, проститутки и комарджии. Всичките скитници и отрепки на Вътрешната граница се събираха покрай полирания бар от хром и игралните маси. Тук-там се виждаше някой извънземен сред човешката тълпа, който изпробваше късмета си на игралните маси и поглъщаше някоя от специалните течности, доставяни от Ледения за клиентите му – нечовеци. Или пък някой извънземен, който продаваше на

черно стоки, недостъпни в световите на Демокрацията.

Мишката вървеше бавно между хората и извънземните, като държеше Пенелопа за ръката. Към малкото момиче се насочваха любопитните погледи на богато облечени комарджии, неодобрителното оглеждане на предизвикателно наконтени проститутки и алчните очи на ловци на глави, но слухът за покровителството на Ледения се бе разпространил и никой не посмя да ги обезпокои.

Мишката се чувстваше неудобно под гладните погледи на ловците на глави и почти изпита благоговение пред силата на Ледения. Това бяха студени и груби мъже, които не биха се спрели пред нищо. И въпреки това след заповедта на Ледения, никой от тях не искаше да прекрачи определена от него граница.

– Ще пиеш или ще играеш? – попита мек глас зад нея. Тя се обърна и се оказа лице в лице с Вечното хлапе.

– Ще играя.

– Сигурна ли си? Има доста професионалисти тук тази вечер.

– Всичко ще е наред – увери го тя. – А пък и ако искам да те наема за още една седмичка, трябва да изкарам малко пари.

Той вдигна рамене.

– Както кажеш. Щом си избереш маса, ще седна така, че да мога да те наблюдавам.

– Благодаря. Ледения е казал никой да не ни закача, докато сме на Последен шанс, но винаги има вероятност някой да не е чул. – После добави с горчивина в гласа: – Освен това веднъж разчитах на него и той ме подведе.

Тя мина покрай няколко маси с извънземни игри и със зарчета, докато стигна до една шестоъгълна, където трима мъже, две жени и един лодинит играеха покер. Раздаващият картите се отличаваше от останалите натруфени комарджии: призматичните му одежди променяха цвета си с всяко негово движение, ръцете му бяха обсипани с пръстени с истински скъпоценни камъни, ботушите му бяха от блестящата кожа на чуждоземно влечуго. Носеше монокъл с обикновено стъкло, прикрепен към туниката му със златна верижка, а на рамото му стоеше малка извънземна птичка, чиито оранжеви очички бяха вперени в блестящите пръстени, като че ли всеки момент щеше да скочи върху ръката му и да ги изкълве наведнъж.

Мишката застана зад играча с най-малко чипове – жена в износени кожени дрехи, които я открояваха сред тълпата от комарджии и мошеници дори повече, отколкото се набиваше на очи раздаващият картите.

След няколко минути жената стана от стола, събра няколкото останали чипа и си тръгна.

– Това частна игра ли е? – попита Мишката.

– Не – отговори раздаващият картите. – Но мизата е висока.

– Колко?

– Десет хиляди, за да се влезе. Хиляда е минималният залог.

– Добре – съгласи се Мишката и се настани срещу него, като сложи на масата тридесет хиляди кредита. Щом парите бяха на масата, Вечното хлапе седна наблизко.

– Виждам, че сте дошли да играете – каза доволно раздаващият картите. – Банката! Донесете на дамата малко чипове.

Замениха парите ѝ с тридесет елегантни чипа, направени от розовата кост на някакво извънземно животно.

– А детето? – попита раздаващият картите, когато човекът от банката на казиното се втурна към друга маса.

– Тя не играе – отговори Мишката.

– Освен това не наднича и в чуждите карти, нали? – настоя той.

– Нима ме обвинявате в измама, преди да съм започнала да играя?

– Не, съвсем не. Само искам да се уверя, че няма да ми се наложи да ви обвинявам по-късно.

Мишката се обърна към малкото момиче.

– Пенелопа, отиди седни там – тя посочи масата на Вечното хлапе, тъй като я виждаше, без да извърта глава – и ме изчакай.

– Може ли да получа една колода карти? – попита момичето. – За да си реда пасианси.

Раздаващият картите измъкна запечатано тесте от джоба си и го плъзна по масата.

– Дайте ѝ тези.

– Благодаря – Мишката взе картите и ги подаде на Пенелопа. – Сега отиди там и ме изчакай.

Пенелопа благодари за картите и се настани на посочената маса.

– Имаш ли си име, госпожо?

– Най-различни.

– А как да те наричам?

– Както желаш.

Той се усмихна.

– Винаги страшно много съм харесвал името Мелизанда.

Тя помисли за секунда, после се намръщи.

– Казвам се Мишка.

Раздаващият вдигна рамене.

– А твоето как е? – обади се отново тя, докато разглеждаше картите си.

– Ами когато минавам през Митницата, за да вляза в Демокрацията, се казвам Валенте, госпожо, Рикардо Валенте. Но тук си изкарвам прехраната, като ухажвам богинята на късмета, и името ми е Краля на залаганията.

– И как да ти викам – Краля или Залагащия?

– Наричай ме така, както ти харесва – отговори той.

– А какво ще кажеш да поиграем малко покер, докато си помисля? – попита Мишката и бутна два чипа към средата на масата.

Лодинитът и другите двама мъже посрещнаха залагането ѝ, жената се отказа, а Краля на залаганията погледна картите си още веднъж.

– Отговарям и вдигам с хиляда. – Той взе три чипа и ги постави до другите в средата на масата.

Мишката вдигна картите си отново и се престори, че ги изучава, докато хвърляше поглед към Пенелопа. Малкото момиче почеса носа си – знак, че Мишката ще загуби ръката, а после се върна към своя пасианс.

Мишката помисли върху възможността да хвърли картите и да понесе по-малка загуба, но реши да не го прави: след като бе започнала със замах, не можеше да се оттегли веднага. Със съжаление отговори на залагането на Краля, изтегли две карти, после отказа да посрещне новите пет хиляди кредита, които той постави в средата на масата след изтеглянето само на една карта.

– Лош късмет, госпожо – той с усмивка протегна ръка, за да прибере купчинката чипове. След това ѝ подаде картите. – Мисля, че е твой ред.

– Същата игра – отговори Мишката и бутна един чип напред.

Тя раздаде картите, после вдигна своята ръка. Имаше три дами, петица и четворка и след като никой от другите не започна, на нея ѝ се искаше да заложи пет хиляди кредита... но първо погледна към Пенелопа, чиято ръка съвсем небрежно потърка за втори път носа ѝ, докато разглеждаше разпилените карти пред себе си.

Мишката въздъхна, погледна пак картите си и накрая със съжаление ги хвърли на масата.

Спечели две малки мизи, изпадна от едно раздаване доста рано и отново беше ред на Краля на залаганията да раздава. Щом взе картите, Мишката погледна косо към Пенелопа, която изглеждаше вгълбена в

собствената си игра.

Мишката държеше двойка, петица, шестица, девятка и дама, три от тях червени, две черни, така че тя започна с един чип. Същото направи-ха и следващите четири играчи. Краля на залаганията бутна пет чипа към центъра на масата.

Мишката се намръщи и се престори, че оглежда картите си, докато хвърляше поглед към Пенелопа. Както и преди, детето изглеждаше вгълбено в собствения си пасианс и не помръдваше.

– Добре, приемам – отговори Мишката, като посрещна залога на Краля на залаганията. Силно се надяваше, че липсата на реакция от страна на Пенелопа е преднамерена, а не просто небрежност.

– Излизам – съобщи лодинитът в превеждащото устройство.

– И аз – обади се един от мъжете.

Другият мъж се взря в ръката си, най-накрая въздъхна и бутна една малка купчинка от чипове до тези на Краля на залаганията.

– Колко карти, госпожо? – попита любезно Краля.

– Три – отговори Мишката и изхвърли двойката, петицата и шестицата.

– Една за мен – обади се мъжът.

– Раздаващият не тегли – обяви Краля на залаганията.

Мишката вдигна бавно своите карти и откри, че е изтеглила две дe-ветки и една дама.

– Изчаквам – съобщи тя.

– И аз – обади се другата жена.

– Добре – обяви Краля на залаганията, – опасявам се, че ще ви стру-ва пет хиляди кредита, за да видите моите карти.

Мишката го погледна и едва устоя да не се усмихне.

– Отговарям – каза тя накрая – и вдигам с пет.

Мъжът отпадна, а Краля се вторачи в картите си, подреждайки ги във формата на ветрило, така че да вижда края на всяка от тях.

– Ти взе три карти, нали?

– Да – отговори Мишката.

Той погледна картите си още веднъж и въздъхна, сякаш най-после бе взел решение.

– Отговарям на твоите пет хиляди – той бутна голяма купчинка чипове към центъра на масата – и вдигам с още пет.

„Господи, въздъхна безмълвно Мишката. Само като си помисля за всичките стени, които съм изкачила, и вентилационните шахти, през които съм се промъквала, за една двадесета част от тази сума!“

– Отговарям и вдигам с пет – каза високо тя и бутна десет чипа към бързо растящата купчина в средата на масата.

Дълбоко в сърцето си Краля на залаганията имаше чувството, че е победен, че никой не блъфира срещу патова ръка до сумата от двадесет хиляди кредита. Обаче вече бе инвестирал толкова много, че трябваше да играе докрай, за да види какво държи Мишката. Така че подхвърли още пет чипа, но отказа да вдигне залога отново.

Тя постави на масата фул – три деветки и две дами, а той задържа своя флош, сложи картите с лицето надолу и с едно кимване показа, че тя е спечелила ръката.

– Много смело от твоя страна да посрещнеш моето открито залагане само с две деветки в ръката... или само с дамите? – отбеляза Краля на залаганията.

Мишката си позволи лука да се усмихне.

– Добър опит, Кралю – рече тя, – но ако искаш да разбереш как играя, ще трябва да се разделиш с още двайсет хиляди.

Той ѝ се ухили в отговор.

– Мисля, че мога да живея в неведение.

Тя нарочно загуби пет и седем хиляди кредита в следващите две ръце, после удари отново и спечели петдесет хиляди, като повечето от парите бяха на Краля на залаганията.

По същия начин протече следващият час и половина. След първия час всички други играчи се отказаха, така че на масата бяха само тя и Краля на залаганията. Мишката никога не сваляше слабите карти от първия път, винаги губеше достатъчно, за да го изкуши да продължи да играе с нея... и после, когато Пенелопа седеше вторачена в своя пасианс, сякаш забравила за целия свят, Мишката неизменно печелеше поголемите залагания.

Най-накрая Краля на залаганията бутна стола си назад.

– Отказваш ли се? – попита любезно Мишката.

– Знам кога картите са против мен – отговори той. – Ще бъдеш ли тук и утре вечер?

– Струва ми се. – Мишката реши, че независимо какво ще предпочете: да купи кораб или да продължи да ползва услугите на Вечното момче, или и двете, ще се нуждае от още доста пари.

– Ще се върна – обеща той, стана, поклони ѝ се ниско и изтънчено и излезе през вратата.

– Няма да е в негов интерес, нали? – прозвуча нисък глас до нея.

Тя се обърна и се оказа лице в лице с Ледения, който се бе настанил

на стола до нея.

– Не знам за какво говориш.

– Исках да кажа, че моята защита не се простира върху хората, които мамят клиентите ми. Дори и за теб не правя изключение.

– Едва ли е моя грешка, че той не знае как да играе с картите си – защити се Мишката.

– Дали щеше да играе по-добре, ако малкото момиче бе останало в стаята си? – отвърна Ледения. – Може и да не го осъзнаваш, но тази вечер си спечели много силен враг.

– И преди съм имала врагове.

– Смелостта не ти прави чест. Тя е резултат от невежеството ти. Ако бях на твое място, щях да се откажа, докато имам предимство.

– Нуждая се от парите, за да се махна от тази топка кал.

– На твое място щях да потърся друг начин да ги набавя.

– Мога да получа сумата, от която се нуждая, само за една вечер.

Ще продължиш ли протекцията си за още четирийсет часа?

Ледения се замисли върху молбата ѝ.

– Ще те уведомя – той се изправи и я остави сама.

Веднага щом той напусна масата, Пенелопа се приближи до нея.

– Добре ли се справих? – прошепна малкото момиче.

– Справи се чудесно – увери я Мишката. – Мислиш ли, че можеш да го направиш и утре?

– Предполагам – отговори Пенелопа.

– Предполагаш ли? – учуди се Мишката. – Какво значи това?

– Само че не мога да видя толкова далеч в бъдещето.

Мишката се успокои.

– Всичко ще е наред, партньоре – тя разроши русата коса на детето.

– Сега нека да обърнем чиповете в пари и да отиваме да спим.

Извика човека от банката на казиното, замени чиповете си за пари и като хвана Пенелопа за ръка, започна да си пробива път между масите към вратата. Вечното хлапе вървеше няколко стъпки след тях.

– Вечерта беше добра за теб, както виждам – обади се той, щом се озоваха навън.

– Да.

– Събра ли достатъчно пари да си тръгнем или ще останем още?

– Искам да играя и утре вечер – отговори Мишката.

– Добре.

Тя спря и го изгледа любопитно.

– Защо се интересуваш?

– Защото тази вечер ти спечели срещу Краля на залаганията – отвърна Вечното хлапе. – А той ще се върне.

– С повече пари, надявам се – рече тя, като се опитваше да потисне нарастващото безпокойство.

– Ако имаш късмет.

– А ако нямам? – попита Мишката.

Очите на Вечното хлапе светнаха с надежда.

– Тогава имам чувството, че късметлията ще съм аз.

12

На следващия ден Мишката спа до късно и през по-голямата част на деня остана в стаята да гледа холовизия с Пенелопа. Момичето можеше да повтаря няколко пъти едно и също нещо, стига да не го гледа сама.

Обядваха в стаята си. След залез слънце Мишката дълго стоя под душа, сетне облече дрехите, които бе купила след кратка обиколка по магазините на Края на пътя (въпреки че бяха нови, знаеше, че изглеждат доста обикновени в сравнение с тези, които щеше да види в казиното). След това разреса разбърканата коса на Пенелопа и й даде последни инструкции. После, придружена от малкото момиче, Мишката слезе на улицата и премина краткото разстояние до таверната и казиното.

Ледения я чакаше, както се опасяваше. Спря я, преди да се запъти към масата, където Краля на залаганията, облечен още по-великолепно, отколкото предишната вечер, с малката извънземна птичка върху рамото си, раздаваше карти на трима мъже, чиято оцветена в синьо кожа ги издаваше като част от оцелелите мутирани заселници на Каккаб Касту IV.

Мишката забеляза, че Вечното хлапе се е настанил на маса по средата между таверната и казиното, и се наведе към Пенелопа.

– Отиди и седни при него.

Момичето кимна, спря се на бара, за да вземе колода карти, позволи на бармана да й напълни една елегантна чаша за коктейл с плодов сок и накрая се присъедини към Вечното хлапе.

Мишката се обърна към Ледения.

– Какво реши, Карлос?

– Ако настояваш да използваш малкото момиче, ще оттегля защитата си.

– Трябват ми още пари – отговори Мишката. – Ще се наложи да разчитам на другия си защитник.

– На него? – възкликна Ледения и с рязко движение на главата кимна в посока на Вечното хлапе. – Забрави за това. Тук той не може да те защити и пет секунди.

– Повече от две столетия е защитавал хора.

Ледения поклати глава.

– Повече от две столетия е убивал хора. Има разлика. И единствената причина да е още жив е, че първо защитава себе си, а после клиентите си. – Той огледа бара и казиното. – Тук има шестима мъже и три жени, които са дяволски добри в своята работа. Всеки от тях ще те убие и ще отвлече детето веднага след като моята протекция бъде вдигната. Дори и Вечното хлапе не може да те спаси от всички тях.

Мишката огледа вътрешността на таверната, като се опитваше да открие деветимата, за които говореха. Тя позна двама или трима от холограмите им, един по оръжията... но осъзна, че повече от половината са ѝ напълно непознати.

– Ти решаваеш – обади се отново Ледения. – Направи това, което смяташ за най-добро. – Той спря за миг. – Но помни какво ти казах. Ако използваш малкото момиче срещу Краля на залаганията, аз ще...

Точно тогава в таверната „Края на пътя“ влязоха един мъж и една извънземна и Ледения се намръщи.

– Какво има? – попита неспокойно Мишката.

– Нищо – отговори той.

– Не ми казвай, че няма нищо, Карлос – възрази тя. – Виждала съм това изражение и преди.

Той се обърна към нея.

– Спомняш ли си, че ти казах да не използваш момичето?

– Да.

– Забрави го. – Кимна незабележимо към двамата новодошли. – Твоят приятел току-що изравни силите.

Тя леко промени положението си, докато започна да ги вижда с крайчеца на окото си.

– Кои са те?

– Мъжът се нарича Златния дук. Чувала ли си за него?

Тя поклати глава.

– Ами огледай го добре – каза меко Ледения – и ако го видиш някъде другаде, освен на Последен шанс, бягай от него като от дявола.

– Убиец ли е?

– По малко от всичко – отговори Ледения, втрещил поглед във високия и слаб като скелет мъж.

Златния дук очевидно притежаваше някаква ориенталска жилка, която се проявяваше във формата на очите, цвета на кожата, изпъкналостта на скулите и черната му коса. Вървеше с грацията на атлет, като че готов незабавно да смени посоката или скоростта на движение. Не носеше оръжия, но дясната му ръка завършваше с протеза, направена от чисто злато – в нея се криеха четири сгъваеми смъртоносни ножа, по един във всеки дълъг и елегантен златен пръст.

– Знае се, че търгува с наркотици в Демокрацията – продължи Ледения, – а също че понякога причинява пожари.

Златния дук и неговата придружителка седнаха на масата на Краля на залаганията и внезапно всички останали играчи се сетиха, че имат спешни ангажименти другаде, и се преместиха на съседните маси или на бара.

– Освен това е и комарджия?

– Не съвсем.

– Тогавя защо седи на масата с картите?

– Предполагам, че Краля на залаганията го е поканил да поиграе с теб.

– Но нали току-що каза, че...

– Казах, че не е комарджия. – Ледения направи малка пауза. – Но ако той помогне на Краля на залаганията да те измами, това не е комарджийство, нали?

– Как мислиш, че ще се опитат да ме измамят?

– Вероятно ще те победят по втория начин.

– По втория начин? – повтори тя учудена.

– Имат си свои сигнали, чрез които разбират кой от тях има най-добра ръка. Другите двама се отказват рано, така че и да победиш, ще получиш малка сума. А ако загубиш, ще ти се наложи да платиш прекалено много, за да видиш печелившата комбинация, тъй като този, който я държи, ще наддава до припадък.

– Разбирам. – Мишката кимна към извънземната. – Коя е тази?

– Тази ли? – Ледения погледна човекоподобната извънземна с големи оранжеви очи, широки ноздри, червена перука, която едва прикриваше зеещите ушни отвори, и костюм, в който циркулираше чиста течност около торса и краката ѝ. – Наричат я Зората на Септември. Дяволски добра е с картите. В чуждите светове е машата на Краля на залаганията. – Той продължи да се взира в нея. – Всъщност тя не вдишва течност

през хриле или нещо подобно, просто трябва да поддържа тялото си влажно. Ако този костюм спре да подава вода около нея за няколко минути, тя се свива на кълбо и умира... Или изпада в някакво каталептично състояние, което е много близко до физическата смърт.

– Откъде знаеш всичко това?

– Виждал съм какво причинява неизправност в костюма на представител от нейната раса. Грозна гледка. Грозна миризма.

И двамата млъкнаха, после Мишката се обърна към него.

– Какво ще стане, ако Краля на залаганията се опита да ме убие на масата? Ти дори не носиш оръжие.

– Това е моят свят и не се нуждая от оръжие. А и той няма да опита нищо такова.

– А ако опита?

– Тогава в тялото му ще има единайсет дупки, преди да успее да се прицели с пистолета си.

– Наблюдават го единайсет твои хора?

– Дванайсет – отговори Ледения. – Приемам, че един може да не улучи.

– Къде са?

– Наоколо.

– Тогава са добре прикрити – Мишката огледа набързо таверната и казиното.

– Така трябва да бъде.

– Колко са зад това огледало? – продължи тя и кимна към огромното огледало зад бара.

– Няколко.

– Огледална е само тази страна, нали?

Ледения се усмихна.

– Нямахте да са ми от полза иначе, нали?

– Да, така е – съгласи се Мишката и добави: – Ами предполагам, че е най-добре да отида на онази маса и да позволя на Краля на залаганията и неговите приятели да изпълнят пъкления си замисъл.

– Само запомни, че не са глупави.

Тя се усмихна по-уверено, отколкото се чувстваше.

– Та това са само пари.

– Имаш нещо по-ценно от пари и лекомислено поемаш риска да го загубиш – отвърна Ледения, като погледна към Пенелопа. – Краля на залаганията и приятелите му още не знаят коя или какво е тя, но ако някоя от двете ви се провали, той доста бързо ще се досети.

– Все още сме под твоята защита – припомни му тя.

– Мислех, че играеш, за да спечелиш пари за кораб. Тръгнеш ли си от Последен шанс, можеш да разчиташ само на себе си.

Тя задържа погледа си върху лицето му в опит да открие признак на емоция – раздразнение, ревност, каквото и да е, но не успя. Затова се обърна, прекоси таверната и влезе в казиното, приближи се до масата на Краля на залаганията и се настани така, че да може да вижда Пенелопа, без да бие на очи.

– Добър вечер, госпожо – поздрави я Краля на залаганията. – Вярвам, че ще ми дадеш шанс да си върна парите?

– Ако можеш – отвърна Мишката.

– Ще бъде малка игра тази вечер – отбеляза той. – Само ние четиримата.

– Нямам нищо против.

– Добре. Джентълменът отляво е известен като Дука – Мишката се усмихна любезно на Златния дук, който я гледаше студено, – а тази очарователна дама е Септември.

Извънземната, наречена Зората на Септември, кимна едва забележимо и за миг изкриви лицето си в подобие на усмивка.

– Същата игра като снощи? – попита Мишката.

– Чудесно, госпожо – отговори Краля на залаганията.

Тя повика представителя на банката на казиното, който отвори сейфа, извади чипове по хиляда кредита и нареди три купчинки точно пред нея.

– Защо не вдигнем входната вноска на две хиляди тази вечер? – предложи Краля на залаганията.

– Изглежда бързаш да си върнеш парите – рече Мишката.

Той вдигна рамене.

– Но ако ти не желаш...

Тя го изгледа.

– Не, защото, две хиляди са добро начало – ако вземем неотворена колода карти от бара.

– Това показва сериозно недоверие, госпожо – отбеляза Краля на залаганията, въпреки че не изглеждаше изненадан.

– Играем за сериозна сума пари – парираща.

Той сви рамене и поиска нова колода. Остави на Мишката да я отвори, после бутна два чипа към центъра на масата и разбърка картите с лекота, докато другите трима играчи поставяха чиповете си до неговите.

Мишката спечели първата ръка, после изгуби три малки залагания

едно след друго. Златния дук не изглеждаше увлечен от играта, винаги напускаше рано и не сваляше черните си проницателни очи от нея. Зората на Септември играеше по-изкусно и спечели две от залаганията.

Тогава Мишката удари успешно и прибра шестдесет хиляди кредити, когато нейните четири валета победиха фула на Краля на залаганията. Дойде време за техния втори начин – Златния дук, Краля и Зората на Септември се редуваха да играят ръцете си. Този, който имаше слаби карти, напускаше рано и оставяше другия да залага срещу Мишката. Самата тя не можеше да каже как си сигнализираха, но не ѝ пукаше.

Играта продължи още един час, Мишката натрупваше все повече пари, докато накрая отново се падна на Краля на залаганията да раздава. Той спря да разбърква картите и впери очи в нея.

– Имаш голям късмет с картите, госпожо – проговори накрая той.

– Може би просто имам талант да играя – отвърна тя.

Той поклати глава.

– Не, трябва да призная, че имаш късмет.

Тя сви рамене.

– Добре, щом повече ти харесва – имам късмет.

– Голям късмет.

– Обвиняваш ли ме? – попита Мишката.

– Не мога да те обвиня в измама, щом не знам как го правиш.

– Знаеш ли, така не звучи много по-добре.

– Как би ни излъгала? – попита Краля на залаганията с изражение, което опровергаваше думите му. – Ако моят приятел Дука се усъмнеше дори за миг, че ни лъжеш, веднага би ти извадил сърцето на масата. Нещото, което той наистина мрази, това са измамниците.

– Е, вашият приятел Дука може да вземе няколко урока по покер – рече Мишката.

– Покерът всъщност не е специалността му – отвърна Краля на залаганията многозначително.

Мишката хвърли бегъл поглед към Златния дук.

– Вярвам ти. – Тя издърпа стола си назад. – Атмосферата стана неприятна – обяви тя. – Мисля, че ми стига за тази вечер.

– На колко възлиза купчинката пред теб? – интересува се Краля.

– Не знам.

Той се вторачи в чиповете ѝ.

– Изглеждат около двеста хиляди.

– Щом казваш.

– Нека ти предложи нещо, госпожо – продължи той. – Хайде да

цепим веднъж за тях.

– За всичките?

Краля кимна.

Тя погледна набързо към Пенелопа, но момичето изглеждаше погълнато от пасианса си. Естествено, помисли си Мишката, тя не може да ми каже дали ще изгубя или ще победа, докато не съм обявила, че приемам.

– А ако откажа? С уважение, разбира се.

– Мисля, че приятелят ми Дука ще го приеме като лична обида.

Мишката отвърна на усмивката му.

– Това може да не хареса на моя приятел Ледения.

– Тогава нека не забъркваме приятелите си – предложи опонентът ѝ. – Нека да бъдем само ти и аз. Ще цепим веднъж за цялата тази купчина.

Той извади неразпечатана колода карти от джоба си.

– И ще използваме неотворено тесте.

– На мен ми харесваше това, с което играхме.

– За такава сума картите трябва да са чисто нови.

Мишката се замисли дали да го накара да поиска колода от бара, но реши първо да погледне към Пенелопа. Не видя никакъв отрицателен знак, затова кимна в знак на съгласие.

– Добре, цепим веднъж за сумата, която имам пред себе си. – Тя замълча за момент. – Ако загубиш – губиш. Няма да има повторение или изключения, защото иначе можем да продължим цялата нощ, докато ти победиш.

– Дадено – отговори Краля на залаганията. Отвори картите и ги разбърка, после ги остави на масата.

– Заповядай – подкани я той.

– Ти си пръв – отвърна тя.

– Предпочитам ти да цепиш първа.

Тя поклати глава.

– Това са моите пари. Ако искаш да си опиташ късмета за тях, цепи пръв.

– Както искаш. – Той протегна ръка, леко прокара пръсти по картите и вдигна поп.

Мишката погледна към Пенелопа, но за нея съществуваше единствено пасианса ѝ. Най-накрая Мишката прочисти гърло, протегна ръка, поколеба се за миг и сложи внимателно пръстите си върху картите.

И тогава Пенелопа разля чашата със сока и изтрака със стола си,

докато отскачаше, за да не си изцапа дрехите.

– Добре ли си? – попита Мишката, като вдигна леко ръката си над картите.

– Съжалявам – извини се момичето и започна да бърше масата със салфетка. – Толкова съм несръчна. Сърдиш ли ми се?

– Не, разбира се, че не – отговори Мишката.

– Госпожо – обади се нетърпеливо Краля на залаганията, – чакаме те.

Мишката се вторачи в колодата, пое дълбоко въздух и сцели картите на асо.

– Моите поздравления, госпожо – Краля на залаганията стана от масата и се поклони ниско. – Предполагам, че днес просто не е моята вечер.

Зората на Септември също се изправи, но Златния дук остана на мястото си и продължи да я наблюдава студено. Едва когато Краля на залаганията и извънземната стигнаха до вратата, той стана и излезе мълчаливо след тях.

Както и предишната вечер, Пенелопа се присъедини към Мишката, а Вечното хлапе остана на масата.

– Успяхме! – прошепна Мишката, като се опитваше да овладее възлението и радостта си. – Каква беше тази история с разлятата чаша?

– Видях, че ако цепиш, ще бъде тройка, и се опитах да видя как да го променя – обясни момичето. – Ако нададох вик и ти ме погледнеш, щеше да цепиш на вале. Ако направех нещо друго, ти вадеше други карти... но ако си разлеех сока, ти цепеше на асо. Зависеше колко ще се стреснеш и как ще мръднеш ръката си.

– Забележително! – възкликна Мишката. – Просто забележително!

Тя извика представителя на банката на казиното, смени чиповете си за кредити и ги занесе при Вечното хлапе.

– Ето – подаде му тя парите. – Ти ще ги пазиш по-добре от мен.

Мъжът прибра пачката в джоба на туниката си.

– Защо е това тъжно изражение? – попита Мишката. – Аз победих. Мога да те наема за още една или две седмици.

– Те просто си тръгнаха – Вечното хлапе изглеждаше нещастен.

– А какво очакваше да направят?

– Знам какво исках да направят – отвърна той. – Чувал съм за Златния дук. Никога не съм мислил, че ей така ще изостави една възможност за битка.

Той поклати разочаровано глава.

– Виж, съжалявам, че не ти се удаде да умреш на тази забравена от бога планета – рече Мишката с фалшиво съчувствие. – Но погледни на нещата откъм хубавата страна – ще имаш две седмици да рискуваш живота си. Междувременно имаш ли нещо против да отведеш Пенелопа обратно в хотела?

– Би трябвало да пазя и двете ви – отбеляза той.

– С мен всичко ще е наред – успокои го Мишката. – Освен това всички ме видяха да ти давам парите. Не искам напразно да те обнадеждавам, но ако има опасност за някого, това ще си ти.

Настроението на Вечното хлапе се повиши, но пък Пенелопа придоби нещастен вид.

– Не мога ли да остана с теб? – примоли се тя.

Мишката поклати глава.

– Трябва да си поговоря с Ледения.

– Не се страхувам от него.

– Знам – усмихна ѝ се Мишката. – Но имам чувството, че той се страхува от теб.

– Той ли? – не повярва Пенелопа.

– Да – потвърди Мишката. – А сега отиди в хотела. Аз ще дойда след няколко минути.

Вечното хлапе се изправи, хвана момичето за ръка и излезе нещастен в студената нощ.

13

Мишката усети погледа на Ледения, който се бе облегал на бара. Тя му кимна с глава да дойде при нея. Той взе питието си и го пренесе покрай половин дузина безвкусно облечени миньори и търговци. Успя ловко да избегне един огромен извънземен торквил, който бе безразличен към уискито и другите екзотични чуждоземни напитки, но държеше да стои на бара. Красива червенокоса жена спря Ледения и му прошепна нещо; той огледа посетителите в таверната, поразмисли върху чутото, после кимна и без да обръща повече внимание на жената, продължи към масата на Мишката.

– Доста пари спечели тази вечер. – Ледения седна и остави питието пред себе си. – Искаш ли да ти ги пазя, докато наистина ти потрябват?

– Вечното хлапе няма да позволи на никого да му ги вземе – отговори тя. – А и ще ми трябват утре сутринта.

– О?

Мишката кимна.

– Искам да купя кораб.

– Мислех, че Вечното хлапе има.

– Да, но не мога да продължа да му плащам по сто хиляди кредита на седмица. Рано или късно ще имам нужда от свой кораб. Всъщност вероятно доста скоро.

– Колко голям?

– За трима. Не, нека да е за четирима, в случай че Вечното хлапе е все още с нас, когато се срещнем с Мерлин.

Ледения вдигна едната си вежда при споменаването на магьосника, но не зададе никакви въпроси.

– Е? – попита Мишката.

– Е какво?

– Мога ли да купя един кораб утре?

– Отиди в хангара. Обикновено имат няколко за продажба, а ако няма, поне ще те насочат къде можеш да намериш. – Той замълча за момент. – Твърдо си решила да тръгнеш утре, така ли?

Тя кимна.

– Прекалено много хора вече знаят, че тя е тук. Колкото повече чакам, толкова повече от тях ще ни последват, когато напуснем планетата. Сега имам парите и няма причина да оставаме.

– Тя е в безопасност.

– Шегуваш ли се? – сериозно го попита Мишката. – Огледай се. Не всички тук са дошли да пият алкохола ти или да играят в твоето казино.

– Ти си тази, която е в голяма опасност – отговори той, срещайки погледите на няколко ловци на глави, които се преструваха, че не забелязват Мишката. – Но май все още не си осъзнала с кого точно пътуваш.

– Пътувам с най-добрия партньор на хазарт, който някой може да си пожелае.

Ледения вдигна рамене и отпи от чашата си.

– Прави каквото искаш. Не е моя работа.

– Не знам защо продължаваш да настояваш, че е опасна – продължи Мишката. – Повярвай ми, тя е само едно много уморено и уплашено малко момиче.

– Малко момиче, преследвано близо година от двеста професионалисти, което още е на свобода. Това не ти ли говори нещо?

Банкерът на казиното привлече вниманието му, като направи кратък знак с ръка, но Ледения поклати глава. Миг по-късно банкерът

обясняваше на ядосан клиент, че шилинги Нова Кения не се приемат на Последен шанс.

– Беше затворничка на извънземен, когато я намерих – отговори Мишката. – Казах ти го вече.

– А сега затворничка ли е на извънземен?

– Не. Извади страхотен късмет, че я намерих.

– Имаш ли навик да влизаш в секторите на извънземните, когато крадеш в някой хотел? – попита Ледения.

– Не.

– Колко стаи имаше хотелът?

– Не знам.

– Сто, двеста или повече?

– Вероятно.

– Не се ли зачуди как попадна точно в тази, в която е била тя?

– Казах ти как се случи – раздразнено отговори Мишката.

– Знам как е станало.

– Въобще не си се променил, Карлос. Никога никому не си вярвал.

– Вероятно затова още съм жив. – Той замълча за миг. – Но нека ти дам един съвет.

– Какъв?

– Никога не я ядосвай.

– Аз съм единствената ѝ приятелка.

– И без приятели се е справяла доста добре.

– Какво искаш да направя? – настоя Мишката. – Да я изоставя? Да я върна на твоя приятел Тридесет и две?

Ледения се вгледа продължително в нея.

– На твое място – каза накрая той – щях да я убия, докато все още имам този шанс.

Тя се вторачи в него.

– Не – рече с отвращение, – не си се променил.

Стана и излезе, прекоси улицата и влезе в хотела си. Заповяда на асансьора да я качи на етажата ѝ, а после тръгна по коридора към стаята си. Веднага след чупката, която водеше към вратата ѝ, се озова лице в лице със Златния дук. Той държеше звуково оръжие и мълчаливо я въведе в тъмна стая, три врати преди нейната.

– Светлина – заповяда нисък глас и изведнъж стаята се обля в светлини.

– Добър вечер, госпожо – каза Краля на залаганията, след като Златния дук застана до вратата. Тя се огледа отчаяно, като проклинаше

глупостта си да не задържи Пенелопа при себе си. Видя Зората на Септември да ѝ се усмихва от мястото си пред единствения прозорец в стаята.

– Какво искаш? – поиска да знае Мишката. – Ако са парите, не са у мен.

– О, ще стигнем и до парите, госпожо – отговори Краля на залаганията. – Точно сега ми се иска да поговорим за късмета.

– За късмета? – повтори Мишката.

– За късмета. – Той пристъпи напред и посочи малък белег върху слепоочието си. – Виждаш ли това, госпожо?

Мишката кимна, без да проговори.

– Знаеш ли какво представлява?

– Не.

– Това е хирургически белег.

– Някой, когото си опитал да биеш по втория начин, те е прострелял в главата ли?

Той се засмя.

– Не, госпожо. Опасявам се, че не. – Внезапно усмивката му изчезна. – Тук ми имплантираха силиконов чип, Щайнмец/Хардинг, номер 90347.

– И какво трябва да ми говори това?

– Това е най-мощният математически чип, изобретен някога – обясни Краля на залаганията. – Мога да направя единайсет милиона изчисления, преди картата, която виждаш, да се регистрира от ретината ти.

Той направи малка пауза.

– Виждаш ли лявото ми око, госпожо?

– Изглежда точно като дясното – отговори Мишката.

– И така трябва да бъде. Но е изкуствено, госпожо. Може да вижда инфрачервения сектор, така както този изкуствен пръст – той повдигна показалеца на лявата си ръка – може да оставя следи, които само това око може да види.

Отново направи пауза.

– Ето защо знам, че тези две вечери ти имаше късмет, госпожо. И знаеш ли какъв късмет?

– Защо не ми кажеш?

– Ами в началото имах девет на един шанс да спечеля само заради чипа. Но когато започнах да губя, започнах да мамя. До края на вечерта ти победи при шанс едно на шест хиляди за мен. Това наистина бе поразително. Но тази вечер... тази вечер мамех при раздаването и те

атакувахме по втория начин, и знаех, че ще цепя на поп, защото го маркирах, докато отварях тестето. Точните шансове ти да победиш тази вечер, госпожо, бяха 53 024 на един за мен... Такъв късмет не е за вярване! И се надявам да ми простиш, че не го вярвам.

Мишката не отговори, а Краля на залаганията продължи монолога си.

– Знаеш ли, госпожо, почти две вечери не можах да разбера как го правиш. Не можеше да виждаш картите, защото нямаш око за инфрачервения сектор, а дори и да имаше, не можеш да проникнеш в моя код. Нямаш съучастник, защото на масата бяхме само ние. Нямаше как да разбереш какво държа в ръката си, след като два пъти дори самият аз не погледнах.

– Говори по същество – обади се Мишката.

– По същество ли? – повтори Краля на залаганията. – Ами не можех да разбера как ме мамаш, така че реших да те накарам да цепиш картите с мен. Избрах да цепя поп и гледах какво ще стане по-нататък.

– Ако случайно си забравил, цепих на асо.

– О, знаех, че ще цепиш на асо, госпожо. И през ум не ми мина, че няма да успееш. Не, беше ми интересно какво ще стане, преди да го извадиш.

– Нищо не се случи.

– Почти нищо – поправи я той. – Малкото момиче излезе на сцената. – Той помълча малко. – Първоначално си помислих, че е телепат, но осъзнах, че един телепат не може да знае къде ще е асото. Или пък да прочете моите карти, когато дори аз не съм ги погледнал. И тогава се сетих за историите, които съм чувал за едно момиче, търсено от всички. – Той вперил поглед в Мишката. – Тя е Бейли, нали?

– Не ставай смешен. Тя ми е дъщеря.

– Дук? – извика Краля на залаганията и четири тънки остриета се показаха от пръстите на дясната ръка-протеза на Златния дук.

– Сега, госпожо, ще те попитам само още веднъж и ако ме излъжеш, моят приятел ще те изкорми като риба. Разбра ли ме?

– Върви по дяволите – изруга Мишката.

– Сигурен съм, че всички ще отидем там, госпожо. И така, тя момичето Бейли ли е или не?

– Недейте! – чу се тъничък глас от другата страна на вратата.

Краля на залаганията и Златния дук замръзнаха. После комарджията показа на Златния дук да отмести Мишката в единия ъгъл, извади малък лазерен пистолет от джоба си и заповяда на вратата да се отвори.

– Не ѝ причинявайте болка! – извика умолително Пенелопа. – Тя е най-добрата ми приятелка.

– Заповядай вътре, млада госпожице – рече Краля на залаганията и се отмести леко встрани, а момичето се втурна в обятията на Мишката.

– Не трябваше да правиш това – смъмри я Мишката. – Той просто блъфираше.

Пенелопа поклати глава.

– Във всяко бъдеще, което можех да видя, ти не му казваше и Златния дук те убиваше.

– Ето значи как работи – възкликна Краля на залаганията с усмивка. – Толкова лесно ли било? Виждаш милиони варианти на бъдещето и си избираш този, който ти харесва, а?

– Не е толкова лесно – отговори Пенелопа.

– Ако ставаше така, вие никога нямаше да ме изненадате – обади се Мишката.

– Но тя беше в стаята си, госпожо, далеч от теб. Иначе не се и съмнявам, че щеше вече да си в таверната и да молиш Ледения за помощ.

– Той ви наблюдава и в тази минута – предупреди го Мишката.

– О, съмнявам се. Моята приятелка Септември намери всички негови холокамери. Това е един от талантите ѝ: привлича я енергията от всякакъв вид – електрическа, магнитна, ядрена... А приятелят ми Златния дук срязва проводниците.

– Тогава той ще разбере, че тук става нещо нередно.

– Защо ме мислиш за толкова глупав, госпожо? Точно сега неговите хора от охраната гледат холограми на празна стая, които моята приятелка Септември свърза към системата преди намесата на Дука.

– Ще разбере.

– Сигурен съм в това – съгласи се Краля, – но дотогава ние ще сме изчезнали.

– На ваше място нямаше да съм толкова сигурен – обади се младежки глас през все още отворената врата и всички се обърнаха – Вечното хлапе стоеше с пръст върху спусъка на звуковия пистолет.

– Знам кой си – каза Краля на залаганията.

– И аз знам ти кой си – отговори Вечното хлапе.

– Това няма нищо общо с теб, така че ако си вървиш по пътя, няма да пострадаш.

– Просто последвай двамата си приятели навън или доста хора ще пострадат. – Очите на Вечното хлапе блестяха от вълнение, което Мишката виждаше за пръв път у него.

- Ние не търсим схватка – проговори Краля на залаганията.
- Не винаги получаваш това, което искаш – отвърна Вечното хлапе.
- Нека аз се заема с него – обади се Златния дук, а лицето му беше абсолютно безизразно, докато наблюдаваше противника си.
- Можеш да опиташ – ръката на Вечното хлапе леко се напрегна.
- Не! – внезапно изкрещя Пенелопа.
- Всички замръзнаха.
- Какво има? – попита Мишката.
- Не искам да умираш – изхлипа Пенелопа.
- Няма да умра.
- Ако Вечното хлапе извади пистолета си, каквото и да се случи, ти ще умреш и аз не мога да го променя! – изплака момичето.
- Е? – попита Краля на залаганията, вперил поглед в младия мъж до вратата.
- Хлапе, по-добре си тръгни – обади се накрая Мишката.
- Но аз мога да се справя с тези тримата! – възрази той.
- Никой не казва, че не можеш – отвърна Мишката, като се опитваше гласът ѝ да прозвучи твърдо. – Но дори и да го направиш, аз ще попадна под лазерен лъч или звуков удар. – Тя го погледна. – Моля те!
- Вечното хлапе изгледа Златния дук още веднъж, после бавно тръгна назад, излезе в коридора, стигна до края му и зави зад ъгъла.
- Много умно от твоя страна, госпожо – одобри Краля на залаганията.
- Все още не съм готова да умра – отговори му тя.
- Никой никога не е готов – съгласи се той.
- Тогва ни пусни и Ледения няма да те убие – продължи Мишката.
- Той не е като Вечното хлапе, него не мога да го разкарам.
- Защо не оставиш на мен да се тревожа за Ледения? – отвърна Краля. – Той не е напуснал планетата с години. Едва ли ще го направи и сега... Но вие с детето тръгвате веднага.
- Няма да доживееш да вземеш наградата за нея.
- Знам, че може и да те шокирам, но аз въобще не се интересувам от наградата.
- Да, бе.
- Наистина. Наградата е едно малко ограничено състояние, докато възможностите за използване на малкото момиче са безкрайни. Съзнаваш ли колко мога да спечеля в някои от най-големите казина на Демокрацията с нейна помощ?
- Никога няма да ви помагам – обади се Пенелопа.

– Разбира се, че ще го направиш, скъпа моя – любезно ѝ отговори Краля на залаганията.

– Не можете да ме принудите, независимо какво ще ми причините!

– Ти си рядко съкровище, скъпа. Дори не ми хрумва да те нараня. – Той внезапно обвини ръка около Мишката. – Но нямам никакви скрупули да причиня болка на нея.

– Не! – извика Пенелопа. – Тя ми е единствената приятелка. Пуснете я и ще дойда с вас.

– О, не бих го направил, скъпа. Вече разбрах каква си и не бих си помислил да те взема без някакво средство, с което да те контролирам. Рано или късно ще намериш начин да избягаш или дори да ме убиеш. Но ако знаеш, че моят приятел Дука ще убие твоята приятелка веднага след като не ми се подчиниш... Тогава мисля, че ще имаме дълги и ползотворни отношения. – Той се усмихна. – Много си малка, скъпа моя. Убеден съм, че като пораснеш, ще оцениш гледната ми точка.

– Хайде да тръгваме – подкани го Златния дук, като държеше протезата си до гърлото на Мишката и вече пристъпваше към вратата.

– Все още не – спря го Краля на залаганията.

– Защо? – поиска да знае Златния дук.

– Завържете очите на момичето и ѝ запушете устата.

– Защо? Тя няма да създава проблеми.

Краля на залаганията въздъхна.

– Радвам се, че поне аз все още използвам главата си – той махна на Зората на Септември, която започна да завързва очите на Пенелопа. – Може и да си забравил, но един недоволен убиец се разхожда по коридорите и ни причаква някъде там. Докато Мишката си мисли, че ще я убием, няма да му заповяда да ни нападне. А сега ми кажи какво ще се случи, ако малкото момиче види бъдеще, в което само ние тримата ще умрем?

По лицето на Златния дук постепенно се изписа разбиране.

– Точно така – продължи Краля на залаганията. – Следователно ако тя не може да им каже, те няма да предприемат нищо.

Той провери превръзката върху очите на Пенелопа.

– Добре, а сега ѝ запуши устата.

Извънземната напъха смачкана носна кърпичка в устата на детето.

– Чудесно – Краля внимателно огледа пленничките си. – Вече можем да тръгваме. – Той се обърна към Мишката: – Госпожо, бъди така любезна и кажи на твоя приятел да не ни безпокои.

– Хлапе! – изкрещя Мишката. – Ако все още си там, позволи ни да

минем. – Тя си пое дъх. – Помни, че още работиш за мен. Заповядвам ти да ни пуснеш!

Нямаше никакъв отговор.

– Хлапе! – извика отново Мишката. – Заповядвам ти!

После малката групичка тръгна по коридора, остриетата от протезата на Златния дук леко допираха гърлото на Мишката. Тя почти очакваше да попаднат на Вечното хлапе след всяка извивка на коридора или във фойето, или дори в хангара. Но десет минути по-късно бяха на кораба на комарджията, а след още пет Последен шанс бе толкова далеч зад тях, че не се виждаше дори на екрана.

14

Таверната „Края на пътя“ вече беше затворена, когато Вечното хлапе захлопа по вратата. Миг по-късно вътре светнаха лампите, а Ледения каза седемцифрения код, който отваряше вратата.

– Търсих те – каза заплашително Вечното хлапе.

– Ето ме.

– Защо не ме пускат да излетя от Последен шанс?

– Първо исках да говоря с теб – отговори Ледения. – Ще пийнеш ли нещо?

– Бързам.

– Не е нужно. Ако Краля на залаганията искаше парите си, щеше да изпрати Златния дук след теб. Той искаше малкото момиче. – Ледения замълча за момент. – Тя и Мишката са в безопасност засега.

– Знаеш, че са отвлечени?

Ледения почти се усмихна.

– Не се случват много неща на моята планета, които да не знам.

– Защо не ги спря? – попита Вечното хлапе. – Спомням си, че им обеща защита.

– А аз се сещам, че на теб ти плащаха да ги защитаваш – отвърна другият. – Май нито един от нас не си свърши работата както трябва.

Той прекоси празната стая към бара и извади бутилка със странна форма и две чаши.

– Сигурен ли си, че не искаш да ти предложи нещо за пиене?

Вечното хлапе поклати глава.

– Само ми позволи да си тръгна – аз все още работя за тях.

Този път Ледения се усмихна наистина.

– Едва ли ти пука за тях – отсече. Убиецът не му отговори и той продължи: – Искаш единствено да се справиш със Златния дук.

Вечното хлапе обмисли за миг думите му, после вдигна рамене.

– Има ли значение? – Не се и опита да отрича. – Резултатът ще е един и същ. Ще го убия и ще ги освободя.

– Нямам никакви възражения. – Ледения напълни чашата си с някаква синя течност.

– Тогава защо не мога да си тръгна оттук?

– Защото си мислех, че може и да дойдеш с мен.

– Не искам.

Ледения изпрази чашата си.

– Моят кораб е по-бърз и по-удобен от твоя.

– Работя винаги сам.

– Знам накъде е тръгнал Краля на залаганията.

Другият не се учуди особено.

– Ще го намеря и сам. Човек като него не се крие дълго.

– Платено ти е за още ден или два – продължи Ледения. Помълча малко. – Ела да работиш за мен и ще удвоя сумата, която ти е давала Мишката.

Вечното хлапе отвърна на погледа му, но забави отговора си.

– Каква е твоята полза? – попита накрая той. – Не ми изглеждаш филантроп.

– Аз притежавам този свят. Управлявам го, както един крал би властвал над кралството си там, на Земята. Обявих, че никой не трябва да ги закача, а Краля на залаганията не ми се подчини. – Наля си още веднъж от шишето и изпразни чашата на един дъх. – Ако му позволя да се измъкне, следващата година няма да управлявам дори този бар.

– Само заради това?

– Да. От какво ти е толкова весело?

– Ами и ти не си се загрижил за тях повече от мен. Ти тръгваш, защото пазиш репутацията си, а аз – защото искам да се справя със Златния дук. Не мислиш ли, че е забавно?

– Е, тези дни трудно се намират герои – отговори с тънка ирония Ледения. – Така че разчиташ на каквото имаш. А те имат само нас.

– Колко мъже ще вземеш със себе си?

– Нито един.

Вечното хлапе повдигна вежда, но не каза нищо.

– Ще наема тези, от които се нуждая, щом стигнем там, където отиваме – добави Ледения.

– Разправят, че ти самият си бил добър убиец.

– Разправят много неща. Не всички са верни.

– Но и не всички са лъжа.

Ледения впери поглед навън в тъмнината.

– Бях, преди време – каза накрая. – После открих, че е по-лесно да наемам хора, които са по-ентузиазирани от мен.

– Ентузиазирани да убиват?

Ледения поклати глава отрицателно.

– Да умират. – Остави бутилката обратно зад бара. – Готов ли си да тръгваме?

– А какво ще стане с моя кораб?

– Остави го тук. Ако оживееш, ще ти опростя сметката за съхранение. Ако ли не, няма да имаш нужда от него.

– А парите на Мишката? – продължи Вечното хлапе и потупа пачката под ризата си.

– Взemi ги. Тя няма да се върне повече тук, независимо какво ще се случи на момичето или на тебе.

За по-малко от пет минути Вечното хлапе прибра вещите си в малка чанта и я преметна през рамо. След още пет заедно с Ледения се качиха в кораба и излетяха в орбита, за да се отправят към по-гъсто населените светове на Вътрешната граница, в покрайнините на разширяващата се Демокрация.

Спаха, докато компютърът поддържа курс, после се събудиха и закусиха в пълно мълчание. Ледения си наля кафе и погледна към измамно младия мъж, който седеше срещу него.

– Не си от най-приказливите – каза сухо той.

– Поживееш ли две столетия, откриваш, че си казал всичко, което някога си искал да кажеш – отговори Вечното хлапе.

– Предполагам, че е така – замислено кимна Ледения.

– Е, имам един-два въпроса към теб, но могат да почакаат.

– Питай.

– Може би е по-добре да почакам. Няколко дни ще сме затворени на този кораб. Не е разумно да се скараме.

– Вече не се карам с никого.

– Едва ли преследваш Краля на залаганията заради самото преследване.

– Тръгнах след него, за да му дам урок – никой не нарушава заповедите ми на Последен шанс. Но не съм ядосан, това е просто бизнес.

– И, разбира се, няма да имаш нищо против, ако той убие малкото

момиче, нали?

– Защо мислиш така?

– Имам си очи и уши. И мога да ги използвам.

Ледения помълча.

– Няма да я убие – рече накрая, без да отговори на въпроса.

– Когато спечели достатъчно или някой друг се досети коя е тя, може и да я убие.

– Няма.

– Мислиш ли? Той и Златния дук не ми приличат на състрадателни хора.

– Това няма нищо общо със състрадателността – отвърна Ледения.

– Тогава защо мислиш, че няма да я убие?

– Защото тя няма да му позволи – рече след дълга пауза.

Вечното хлапе се замисли над думите му.

– Тя наистина те притеснява, нали?

– Не, просто ме тревожи.

– Добре, не се тревожи прекалено много. Все още ми плащат да се грижа за нея.

– Аз ти плащам сега – наблегна на думите си Ледения. – Ще правиш каквото ти кажа.

– Не и през следващите два дни. А и ако бях на твое място, нямаше да раздавам прекалено много заповеди. Не убивам деца.

– Наемните убийци убиват този, за когото им е платено. Но – добави Ледения, – никой няма да убие това дете – нито Краля на залаганята, нито Златния дук, нито ти, нито който и да е друг. – Отново млъкна за миг. – Пенелопа Бейли няма нужда от твоята помощ. Плащам ти да ми помогнеш да освободим Мишката и да накараме всички да разберат какво се случва, когато някой наруши заповедите ми на моя свят.

– Имаш ли нещо против да те попитам нещо? – обади се Вечното хлапе след няколкоминутно мълчание.

– Давай.

– Защо толкова много ти се иска да освободиш Мишката? Според нея последния път, когато е имала нужда от твоята помощ, си я оставил да гние в един затвор на Мсали IV.

– Този път положението е различно. Когато я пратих на Мсали IV, и двамата работехме за правителството и имахме секретна мисия. Тя можеше да откаже задачата. Знаеше рисковете, знаеше също, че ако я хванат, политическото и военното положение не позволяват спасителна операция... В момента, когато я хванаха, всичко свърши. Имах заповед

да не предприемам никакви спасителни действия.

– Останах с впечатлението, че сте били доста близки по онова време.

– Бяхме.

– Но не толкова близки, че да не се подчиниш на заповедите?

– Почти бяхме стигнали до политическо решение на нашите проблеми. Ако направех опит да я освободя, щях да изгубя доста опитни мъже и жени, а вероятно и да предизвикам война.

– Е, война все пак имаше. Дойдох твърде късно, за да се запиша за доброволец.

– Да, водихме война въпреки всичко – призна Ледения с въздишка.

– Но аз не бях причината за нея.

Вечното хлапе напълни отново чашата си с кафе и започна да я разбърква енергично.

– Щом шансовете против нея са били такива, защо е приела задачата? – попита той.

– Поради същата причина, поради която сега е пленница на Краля на залаганията.

Вечното хлапе се намръщи.

– Не те разбрах.

– Мишката е най-добрият крадец, когото познавам. Няма сграда, която да не може да изкачи, стая, в която да не влезе, или ситуация, от която да не се измъкне. Трезва глава, бърз ум, стоманени нерви. Заради това я наех. Но тя имаше един недостатък и все още го има.

Другият помисли върху казаното и сви рамене.

– И какъв е той?

– Шекспир има един стих – тя обича силно, но не и умно. Мишката отиде на Мсали IV не защото смяташе, че може да се справи с работата. Тя отиде, защото ме обичаше и защото я помолих. А сега е решила да бъде майка на момичето Бейли и попада в ноктите на друг вид любов. И отново има неприятности. – Той поклати тъжно глава. – Позволява на чувствата да влияят върху трезвата ѝ преценка. Затова ще срещне смъртта в скоро време.

– Този път ще я освободим и тя ще бъде жива – каза уверено Вечното хлапе. – Може и да не сме герои, но със сигурност сме се заели със спасителна операция.

– Нека изясним нещо: първата ни цел е наказателна – поправи го Ледения.

– Но нямаш нищо против и да я освободим между другото, нали? –

развеселено го попита убиецът.

– Дори не знам от кого най-вече трябва да я освободим – мрачно отговори Ледения.

Отново млъкнаха. Ледения потъна в своите собствени мисли и спомени, а Вечното хлапе просто се умори да говори. Корабът продължи да се носи стремително през Вътрешната граница.

15

Изведнъж Пенелопа седна на койката си.

– Той идва – прошепна уплашено.

– Кой идва? – Мишката се вторачи тревожно в заключената врата на тяхната каюта.

– Ледения.

– На този кораб ли е?

Детето поклати глава.

– Не, но идва.

– Сигурно грешиш. Той никога не напуска Последен шанс.

– Идва да убие Краля на залаганията и Златния дук – убедено каза момичето. – А вероятно и мен.

– Мислиш, че Ледения иска да те убие?

– Той мисли, че съм лоша – Пенелопа внезапно се обърна към жената. – Защо ме мрази?

Мишката слезе от горната койка, седна до малкото момиче и я прегърна.

– Той никого не обича и никого не мрази – обясни тя. – Прекалено е затворен, за да чувства нещо към някого.

– Вечното хлапе е с него – допълни детето. – Може би той ще ни спаси от Ледения.

– Объркала си всичко, Пенелопа. Ако са заедно, значи идват да ни спасят от Краля на залаганията и неговите приятели.

Момичето видя студеното отчуждено лице на Ледения в ума си и потрепери.

– Предпочитам да остана с Краля на залаганията.

– Ледения няма да ти направи нищо лошо – рече успокоително Мишката. – Обещавам ти.

– Ти грешиш – отвърна малкото момиче. – От всички преследвачи той е единственият, който може да ми стори нещо.

- Откъде знаеш?
– Просто зная.
Внезапно по бузата ѝ се търкулна сълза.
– Липсва ми Дженифър. Искане ми се да не я бяхме изоставили.
– Нямахме друг избор.
– Но тя е съвсем сама там, в она хотел.
– Ако беше с нас, щеше да е пленница – изтъкна Мишката. – По-добре е там, където е.
– Но тя беше първата ми приятелка, а сега никога повече няма да я видя.
– Тя ще бъде с тебе дотогава, докато я помниш.
– И въпреки това ми се иска да е с мен сега.
– Понякога се налага да кажеш сбогом на някого, когото обичаш – отговори Мишката. – Това е част от растежа.
– Всички ли изоставят хората, които обичат, когато пораснат?
– Почти всички. Понякога самите хора искат да бъдат изоставени.
Резултатът обаче е един и същ.
– Но Дженифър обичаше да ѝ говоря – настоя Пенелопа. – Ами ако прислужничките просто я захвърлят в килера?
– Сигурна съм, че ще дадат Дженифър на някое самотно малко момиче, което се нуждае от първа приятелка.
– Наистина ли? – Пенелопа се оживи за момент.
– Сигурна съм.
– Надявам се да си права.

Внезапно Мишката се усмихна.
– Ще ти хареса ли да спиш на горната койка?
– Може ли?
– Разбира се.
– Много ще ми хареса.
Мишката прегърна малкото момиче, вдигна я на горната койка и за стотен път се зае да разглежда наоколо. Стените, таванът и подът на малката каюта бяха от титанова сплав и в обичайното корабно сиво. Двете койки бяха закрепени с болтове към преградата. Компютърната ключалка бе изключена и вратата беше заключена отвън. В малката баня имаше сух душ, химическа тоалетна и суха чешма. Вентилационните отвори бяха прекалено малки за който и да е човек и дори Мишката не би могла да се промъкне през тях. Нямахме прозорец, нито видеоекран или интерком.

Мишката прекоси каютата, оглеждайки пода за възможен отвор, но

напразно. Ако имаше начин за бягство, дори най-невероятната възможност, сигурна бе, че досега щеше да я открие. Въпреки това продължи да оглежда педантично всеки сантиметър, като че ли го правеше за пръв път. Накрая се върна на долната койка.

Няколко минути по-късно вратата се отвори и Зората на Септември влезе с два подноса.

– Вечерята – каза извънземната и подаде на всяка по един поднос.

– Още колко остава, докато пристигнем? – попита Мишката.

Лицето на извънземната се изкриви в гротескно подобие на човешка усмивка.

– Ако ти кажа, може да се досетиш къде отиваме.

– И какво значение има? На кого мислиш, че ще кажем?

– Ти? На никого. – Тя погледна към Пенелопа. – Тя? Кой знае...

– Тя не е телепат.

– Казваш, че чете бъдещето. А според мен тя чете нашите улове.

Каква е разликата?

– Разликата е, че тя не може да контактува с никого по телепатичен начин, така че спокойно можеш да ни кажеш къде отиваме.

Зората на Септември се усмихна отново.

– Няма никакво значение дали ще ти кажа или не. Но ако тя е телепат, тогава ще е от голямо значение.

– Но аз не мога да чета мисли или да изпращам съобщения – възрази Пенелопа.

– И да можеш, пак ще кажеш, че не можеш – отговори Зората на Септември.

После излезе от стаята и заключи вратата отвън.

– Това не ми харесва – обади се Мишката.

– Кое?

– Ако мислят, че си телепат, могат да поискат да им прочетеш или да им изпратиш някоя мисъл. А когато им обясниш, че не можеш, и те не ти повярват, тогава вероятно ще си имаме големи неприятности.

– И сега имаме големи неприятности – отговори Пенелопа и продължи разсеяно да рови храната си.

– Виждала съм и по-лоши затвори – Мишката разглеждаше своя поднос. Започна да яде екзотичната салата от извънземни зеленчуци.

– Какъв беше оня чуждоземен затвор? Където Ледения те изоставил?

– Не много приятен.

– Беше ли студен, тъмен и влажен? – попита с детски ентузиазъм

Пенелопа.

Мишката замълча, като че ли се мъчеше да си спомни.

– Беше тъмен, но не и студен. По-скоро приличаше на пещ. Мсали IV е доста горещ свят.

– Измъчваха ли те?

Мишката поклати глава.

– Не така, че да ми оставят белези. Просто ме хвърлиха в една килия и ме оставиха там. Понякога се сещаха да ме нахранят, понякога не.

– За колко години беше присъдата ти?

Мишката се усмихна накриво.

– Клаите – расата, която живее там, не действат така. Когато си виновен за нещо, те хвърлят в затвора, а когато умреш, те погребват. Няколко пъти почти умрях от тяхната вода. Казват, че болестите не се предавали от раса на раса, но предполагам, че мръсотията би разболяла всекиго. А това бе най-мръсната вода, която някога съм виждала.

– Викаха ли доктор да ти помогне?

– От време на време. По този начин успях да избягам.

– Разкажи ми! – примолви се нетърпеливо Пенелопа. – Уби доктора с някой от неговите хирургически инструменти ли?

Мишката се усмихна.

– Никога не си виждала клай, нали? Те са високи около два и половина метра и вероятно тежат към триста килограма, а кожата им е като броня. Да се опиташ да удариш някой от тях с нож или да го застреляш, означава само да го раздразниш.

– Тогава какво направи?

– Престорих се на по-болна и по-слаба, отколкото бях. След няколко дни, когато бях достатъчно силна и те не ме наблюдаваха както трябва, се измъкнах от стаята и през вентилационния отвор слязох в мазето. Крих се там три дни и изследвах различни тунели, докато накрая намерих този за мръсната вода и се спуснах по него до помийната яма на половин километър от затвора.

– А как избяга от планетата?

– Два дни след бягството ми Демокрацията я нападна. Аз просто се представих пред един от военните отряди. Те ме изпратиха на флагманския кораб, където ме разпитваха, докато се убедиха, че съм тази, за която се представям. След това ме откараха до най-близкия човешки свят.

Пенелопа се премести върху койката си така, че да може да вижда Мишката.

– Защо Ледения не се е опитал да те спаси?

– И аз доста се чудех – призна Мишката. – Не можех да разбера защо се е загрижил повече за заповедите си, отколкото за мен. Един ден осъзнах, че той никога не би пратил някого, когото обича, в такава ситуация, и тогава всичко си дойде на мястото.

Пенелопа присви очи.

– Не го харесвам.

– Ами и аз харесвам доста хора повече от него – съгласи се сухо Мишката.

– Защо е тръгнал след нас? – попита момичето и бутна настрана подноса си, след като най-накрая реши, че яденето не ѝ харесва. – Теб не те харесва, а мен ме мрази.

– Той има причини за всичко, което прави – отговори Мишката. – Моето предположение е, че ще остави Вечното хлапе да убие Краля на залаганията и приятелите му само за да докаже, че никой не може да пренебрегва заповедите му на Последен шанс... Може ли Вечното хлапе да се справи с тези тримата?

Пенелопа сви рамене.

– Не знам.

– Опитваше се да го направи в хотела. А ти тогава какво видя?

– В някои от вариантите на бъдещето той побеждава, в някои не, но във всички убиваха тебе.

– Златния дук трябва да е доста добър в занаята си.

– О, Хлапето винаги убиваше Златния дук – възрази Пенелопа. – Но понякога Зората на Септември убиваше него.

– А аз дори не съм забелязала, че тя носи оръжие – учуди се Мишката. – Какво щеше да използва и къде го криеше?

– Имаше толкова много варианти и всичко се случваше толкова бързо – рече момичето безпомощно, – че не помня.

– Обаче тя е по-опасната, така ли?

– Не знам. Може би ставаше така, защото Вечното хлапе гледаше само Златния дук.

– Добре – въздъхна Мишката, – да се надяваме, че Вечното хлапе може да се справи.

– А ако не може?

– Тогава Карлос ще намери друг начин да ги убие.

– Ще успее ли?

– В онези дни беше един от най-добрите, но вече не действа така. И все пак, ако иска нещо, той винаги го получава.

– Ами ако иска да ме убие?

– Тогава първо ще трябва да убие мен – обеща Мишката. – А това той няма да направи.

– Защо не? Ако не го е грижа вече за теб?

– Защото знам как работи мозъкът му. Той мрази излишните неща, а моето убийство не би му послужило за нищо.

– Ще има смисъл, ако продължаваш да ме защитаваш.

– Той ще се опита да намери начин да ме заобиколи – обясни Мишката. – Можеш да ми се довериш.

– А как ще го направи?

– Не знам – Мишката забеляза страха, изписан върху лицето на Пенелопа, и се протегна да хване ръката ѝ. – Не се тревожи, това са различни страхове. Той идва да ни освободи, а не да ни навреди.

– Надявам се, че си права.

– Не знаеш ли?

Пенелопа поклати глава.

– Все още не. Прекалено е далеч.

– Повярвай ми – няма да позволя на никого да ти причини болка.

Внезапно момичето слезе от горната койка и прегърна силно Мишката.

– Ти си ми най-добрата приятелка. Ти си единствената ми приятелка – поправи се детето. – Искане ми се да сме винаги заедно.

– И ти си моята най-добра приятелка – отговори Мишката.

Изведнъж Пенелопа се изправи.

– Какво има? – попита Мишката.

– Току-що променихме курса.

– Аз не почувствах нищо. Как разбра?

– Просто знам.

– Знаеш ли накъде летим?

Пенелопа примига, сетне примига в пространството, като че ли се опитваше да прочете нещо в ума си.

– Към Звездната лодка – каза накрая тя.

– Звездната лодка? Какво е това?

– Огромен кораб, който е в орбита около някакъв червен свят.

– Колко голям е?

– Има много каюти и огромни стаи като при Ледения.

– Искаш да кажеш таверни?

– И такива.

– Казина?

Пенелопа кимна.

- Стаи, където играят на карти и други подобни игри.
- А знаеш ли името на червения свят?
- Не. – Изведнъж детето се усмихна. – Но знам нещо друго.
- Какво?
- Знам, че на Звездната лодка има един мъж, който ще ни помогне.
- Кой?
- Не знам името му, но е облечен в много ярки цветове, много е висок и има брада.
- Убиец ли е? – попита Мишката. – Или ловец на глави?
- Не мисля.
- Как ще ни помогне?
- Все още не знам – отговори Пенелопа. – Но качим ли се на Звездната лодка, ще знам.
- Ако той разбере, че помагаш да го измамят, може и да ни убие. Пенелопа поклати твърдо главва.
- Не. Не знам какво ще прави, но няма да ни навреди.
- И ще помогне и на двете ни, не само на теб?
- Да.
- Абсолютно сигурна ли си?
- Никога няма да тръгна без теб – увери я момичето.
- Може ли Карлос да ни настигне, преди да отидем на Звездната лодка?
- Не.
- Тогва ще трябва да вземем решение.
- Този човек ще ни помогне – настоя Пенелопа.
- Ще убие ли Краля на залаганията или другите?
- Не знам.
- Можеш ли да видиш дали Краля на залаганията тръгва след нас?
- Не.
- Не тръгва или не можеш да видиш?
- Не мога да видя толкова далеч.
- Мишката въздъхна.
- Просто не знам – вдигна рамене тя. – Ако Карлос и Вечното хлапе ни настигнат, поне съм сигурна, че няма да си тръгнат, без да убият Краля на залаганията и приятелите му.
- Не искам Ледения да ме настигне – обади се момичето, а върху лицето ѝ бе изписан предишният страх.
- Мишката я погледна напрегнато.
- Сигурна ли си, че този човек ще ни помогне? – попита тя накрая.

– Няма просто да се опита, а ще успее?

– Така мисля.

– Но не си сигурна?

– Ще съм сигурна, преди да го уведомя, че имаме нужда от неговата помощ.

– Дано да действа бързо, след като му кажеш, иначе ще останеш без най-добрата си приятелка.

– Краля на залаганията ще те убие само ако аз не му се подчинявам – отговори убедено Пенелопа. – Когато намеря някой да ни помогне, ще му се наложи да се притеснява повече за собствената си кожа.

– И това ли видя?

Пенелопа се усмихна.

– Не в бъдещето. Знам го, защото е лесно да разбереш Краля на залаганията – той е толкова елементарен.

– Така ли?

Малкото момиче кимна.

– Не е по-умен от Дженифър – отвърна тя и Мишката забеляза нота на презрение в гласа ѝ, която липсваше преди.

– Беше достатъчно умен, за да ни хване – подхвърли Мишката, като следеше много внимателно реакцията на детето.

– Не можах да видя достатъчно напред. Но следващата седмица или месец ще мога. – Пенелопа прегърна отново Мишката. – Мислят, че могат да те убият, но аз няма да им позволя. – Тя се замисли за момент. – Много глупави мъже са Краля на залаганията и Златния дук. – Внезапно върху лицето ѝ се изписа детска ярост. – И ще съжаляват, че ме накараха да изоставя Дженифър.

Мишката я изгледа изненадано, но миг по-късно, толкова бързо както се бе появило, странното яростно изражение изчезна от лицето на Пенелопа.

– Обичам те, Мишке.

Жената на свой ред я прегърна.

– И аз те обичам, Пенелопа.

– И ако се опитат да те убият – продължи детето, – нещо лошо ще им се случи.

– Например? – попита Мишката.

– О, не знам – сви рамене момичето. – Просто нещо.

Звездната лодка бе най-изумителната и елегантна космическа станция на Вътрешната граница.

Стотици кораби, малки и доста големи, бяха спрели около нея. Всъщност лъскавият ѝ корпус беше първото нещо, което привличаше погледа на посетителите, защото рекламираше името на тази станция с шестдесетметрови букви, които блестяха като милион малки слънца. Видяше се от корабите, когато приближаваха на около две хиляди километра.

Вътрешността беше не по-малко блестяща от корпуса. Имаше ресторанти, барове, нощни клубове и дузина огромни хазартни зали, както и няколко частни стаи за игри с високи залози, които дори Краля на залаганятия не можеше да си позволи. Мъже в официални костюми, жени в доста оскъдно облекло, извънземни в екзотични одежди – всички се движеха дискретно от маса на маса, от игра на игра, като предлагаха напитки, наркотици, асортимент от чуждоземни видове тютюн и игрални чипове.

Самите маси бяха разделени почти наполовина между човешки и извънземни игри. Не бе за учудване, че преситените хора са тълпяха около масите с по-популярни извънземни игри и понякога губеха по десет хиляди кредита в такива като джабоб, които бяха доста сложни и отнемаха години да се усвоят. А представителите на извънземните раси – канфорити, домарианци, лодинити и дори двама метанодишащи атрианци в своите студени защитни костюми, губеха огромни суми на покер, двадесет и едно или рулетка.

На борда на Звездната лодка можеше да се направи всякакъв вид облог. Огромна зала със стотици компютърни и видеоекрани предлагаше най-пресните новини и облози за всички спортни събития в рамките на Демокрацията. В друга зала висяха прогнозните резултати от хилядите избори, провеждани всекидневно, за важни и дребни политически постове из петдесетте хиляди свята на Демокрацията. Трета стая бе предназначена за безкрайните всекидневни игри, които отново бяха на мода в галактиката, където Човекът се бе отдалечил от корените си, но постоянно търсеше начин да научи повече за тях.

Златния дук остана да пази Мишката, или по-точно да я накаже, ако Пенелопа откаже да упражни своя талант в полза на поробителите си. А Краля на залаганятия заведе Зората на Септември и малкото момиче на

Звездната лодка.

Бяха сканирани много бързо и внимателно на входа. После Краля на залаганията отиде до едно от гишетата на касиерите, внесе сума за игрален кредит и направи бърза обиколка на игралните зали. Накрая си намери маса, която не се различаваше по нищо от останалите, но кой знае защо му хареса, и махна на Зората на Септември да се настани на един от празните столове до него.

После се наведе към Пенелопа и ѝ прошепна:

– Помниш ли сигналите, за които говорихме?

Тя кимна.

– Докосвам лявото си ухо за твоя победа и дясното, ако Септември е с по-добрата ръка.

– Точно така, детето ми. А помниш ли какво ще се случи на приятелката ти, ако дори веднъж ми подадеш грешен сигнал?

– Помня – отговори Пенелопа. Тя се огледа наоколо. – Къде искаш да застана?

– Ела с мен – Краля на залаганията я поведе към дълъг бар покрай стената. Повдигна я върху един екзотичен стол и извика бармана, белонианец с оранжева кожа.

– Имате ли нещо безалкохолно за младата дама? – попита Краля любезно.

– Имаме широк избор – отговори белонианецът в превеждащото устройство.

Краля на залаганията извади пачка рубли Нов Сталин от джоба си и ги сложи на бара.

– Дайте ѝ всичко, което поиска, и се погрижете никой да не я безпокои.

Белонианецът показа виолетовите си зъби в своя най-добър опит за усмивка и взе парите.

– За мен ще е удоволствие, господине.

Краля на залаганията се обърна към Пенелопа.

– Не искам да мърдаш отгук, ясно ли е?

– Да – кимна момичето.

– Надявам се да е така, детето ми, или твоята приятелка ще пострада.

Пенелопа го изгледа, но не каза нищо. Миг по-късно той се върна обратно на масата и се настани така, че да я вижда добре.

Белонианецът донесе три вида сок на Пенелопа и тя избра най-големия контейнер – искрящ кристал във формата на рог от древно животно.

Първата ръка бе раздадена и тя съвсем небрежно докосна дясното си ухо. Краля на залаганията се усмихна – неговите опоненти приеха, че се усмихва на някаква тяхна забележка, и продължи да залага и да вдига мизите, докато всички освен Зората на Септември отпаднаха. Когато тя обърна своя фул от аса и валета, той остави картите си на масата, без да ги показва.

Похитителите ѝ загубиха следващите две ръце, после Пенелопа докосна лявото си ухо – победа на Краля на залаганията. Този път Зората на Септември продължи да залага и да вдига мизите, докато не остана само още един играч. Тогава тя свали картите си и остави на Краля да залага сам за себе си.

Продължиха така още половин час. Не винаги вдигаха мизите, когато знаеха, че държат печеливши ръце, и не винаги отпадаха рано, ако бяха обречени да загубят, но постепенно събраха почти всички пари на масата пред себе си. Двама от играчите – един канфорит и един човек, решиха да се откажат и местата им бяха заети от нови двама мъже.

Докато Краля на залаганията и Зората на Септември трупаха пари, Пенелопа седеше неподвижна на бара, очите ѝ обхождаха залата, умът ѝ подреждаше различни възможности, варианти на бъдещето и средства за постигане на желаната цел.

Най-накрая откри, каквото търсеше. Висок, разкошно облечен мъж, чиито блестящи дрехи постоянно променяха цвета си, а косата и брадата му имаха всички нюанси на дъгата. Ботушите му бяха от фосфоресциращата синя кожа на вече изчезналия Леден демон от Белок IV. Той сякаш се разхождаше безцелно из залата, като се спираше от време на време до някоя маса, а черните му очи не изпускаха и най-малкия детайл. Накрая застана срещу огромна рулетка, извика един от касиерите и си поиска няколко чипа. Пенелопа не знаеше името му или защо се намира върху борда на Звездната лодка, но знаеше, че той е човекът, когото търси.

Наблюдаваше го, докато той заложи четири пъти на рулетката и загуби. Толкова се бе вгълбила в това, че почти забрави да сигнализира на Краля на залаганията за поредната му победна ръка, но се опита да не обръща внимание на погледа му, когато го уведоми едва след първите залози.

Тогава се появи възможността, която чакаше. Слаб млад мъж се приближи до бара и тя разля питието си върху него.

– Много съжалявам! – извини се тя.

– Няма проблеми – отговори мъжът и поиска кърпа от бармана, за да изтрие ръкава си. – Но трябва да бъдете по-внимателна, млада

госпожице.

Пенелопа изчака извънземния барман да се отдалечи.

– Разлях го нарочно – каза меко тя.

Мъжът я погледна, но не отговори нищо.

– Нуждая се от помощ – продължи тя.

– Ако се забавляваш, като разсипваш питиетата си върху непознати, имаш нужда от нещо повече. Трябва да се научиш на добри обноски, млада госпожице.

Той се обърна и понечи да си тръгне.

– Ако си тръгнете – прошепна тя напрегнато, – няма да ви кажа на кое число ще падне топчето на рулетката следващия път.

– А ако остана, ще ми кажеш печелившото число и аз ще се сдобия с милион кредити – рече развеселено той.

– Колко ще спечелите, зависи от това, което сте заложили.

Младият мъж погледна към рулетката.

– Колелото се върти сега. Защо не ми кажеш печелившото число, като израз на добра воля?

– Двадесет и седем – отвърна без колебание Пенелопа.

– Сигурна ли си?

– Да.

Той ѝ се ухили.

– А какво ще получа, ако греша?

– Нищо – отговори тя и внезапно замръзна, когато Краля на залаганията, след раздаването на губеща ръка, погледна към нея. – Но тъй като не ми повярвахте, няма да спечелите нищо.

– Никой ли не те е учил как се говори с големи хора? Защото...

– Двадесет и седем, черно! – извика крупието.

Пенелопа устоя на изкушението да се усмихне мило на младия мъж.

– Чист късмет – обади се той.

– Ако не искате да ми повярвате, няма да ви кажа следващото число.

– А защо ми казваш тези числа?

Тя изчака, докато двама мъже, които минаваха покрай бара, я скриха за момент от погледа на Краля на залаганията.

– Вече ви казах: имам нужда от помощ.

Той се намръщи.

– Искаш да се обзаложа вместо теб ли?

– Не. Искам да освободите моята приятелка и мен... и не ме

гледайте, докато говорим – добави тя.

– Каква приятелка? – попита той, като огледа залата.

– Тя не е тук. Тя е в кораба отвън.

– Не се занимавам със спасителни операции, млада госпожице.

– Следващото число е осем – внезапно каза тя.

Мъжът изчака, докато топката се успокои и крупнето потвърди, че печелившото число е осем.

– Сега вярвате ли ми, че мога да познавам печелившите числа? – прошепна Пенелопа, като хвърли кос поглед към Краля на залаганията, но той бе прекалено погълнат от играта, за да ѝ обръща внимание.

– Много интересно – отбеляза мъжът, вече без усмивка. – Щях да се обзаложа, че това е честно колело.

– Честно е.

– Не вярвам.

– Каква е разликата? Независимо дали е честно или не, аз мога да ви кажа печелившите числа.

Той я зяпна.

– Всеки път ли?

– Да. – Тя отново се озърна към масата на Краля на залаганията. – И престанете да гледате към мен.

– Защо?

– Не искам никой да разбере, че говорим.

– А защо ми говориш? – попита той, като бързо извърна погледа си от нея.

– Пак ви повтарям: имам нужда от помощ.

– Но защо избра мен?

– Не искам вашата помощ, а на човека, за когото работите.

– Защо си мислиш, че работя за някого?

– Нямам време да ви обяснявам. Но ако отида да говоря с него, те ще убият приятелката ми. Никой не знае вие кой сте, затова мога да говоря с вас.

– Знаеш доста неща, които не ти влизат в работата, млада госпожице – намръщи се мъжът и замълча за миг. – За кого мислиш, че работя?

– За човека с кожените ботуши.

– И ако си права, защо мислиш, че той ще иска да ти помогне?

– Сега не иска, но ще промени решението си, когато му занесете съобщението ми.

– Защо да му нося съобщение от малко момиче, което знае твърде много?

– Защото ако не го направите, ще намеря някой друг и той ще ви се ядоса.

Младият мъж погледна към масата с рулетката, после пак към Пенелопа.

– Какво съобщение искаш да предам?

– След като пълната жена с бялата коса напусне масата, следващите три печеливши числа ще са тридесет и едно, девет и единадесет.

– Тридесет и едно, девет и единадесет?

– Да.

– И после какво?

– Тогава се върнете на бара и ще ви кажа къде е приятелката ми. Не мога да им позволя да видят, че говоря с него.

– Им? Кои са те?

Пенелопа докосна дясното си ухо, когато Зората на Септември взе най-добрата ръка, а Краля на залаганията впери поглед в нея.

– Вървете си сега – прошепна тя. – Прекалено дълго говорих с вас.

Младият мъж се огледа още веднъж наоколо, като се опита да види от кого се страхува малкото момиче, после нехайно се приближи до масата с рулетката. Миг по-късно пълничка жена с побеляла коса стана, а той продължи да наблюдава рулетката в мълчание, докато топчето спря на тридесет и едно. Накрая се приближи до ярко облечения мъж и му прошепна нещо. Той го изгледа любопитно, после вдигна рамене и заложил доста чипове на девет.

Прибра спечеленото и сложи още по-голяма купчинка чипове върху единадесет. Когато топчето спря на същото число, прошепна нещо на младия мъж. Той се върна на бара, но по пътя спря закратко до една-две игри на покер и един джабоб.

Застана на около два метра от Пенелопа, облегна се на бара и каза тихо, взирайки се в бутилките с алкохол точно пред себе си:

– Добре, млада госпожице, склучихме сделка... Но при едно условие.

Пенелопа знаеше какво е условието, но въпреки това попита за него.

– Иска още две печеливши числа.

– След като освободи приятелката ми.

– Ами като се втурнем в кораба, за да я освободим, после може да се наложи да си тръгнем много бързо. Затова иска числата сега.

– На масата седи мъж със златен зъб. След неговата печалба ще се паднат две и двадесет и девет.

– Веднага се връщам.

Младият човек предаде информацията на работодателя си и се върна на бара.

– Добре, ако са печеливши, ще работим заедно. Разкажи ми за твоята приятелка.

– Казва се Мишката.

– Мишката? Не ми се ще да мисля на какво прилича тогава.

– Много е хубава – защити я Пенелопа.

– Къде е?

– На кораба на Краля на залаганията.

– Краля на залаганията? Кой е той?

– Играе на карти в средата на залата.

– Преди да се обърна, кажи как да го разпозная. Доста народ има тук.

– Зората на Септември е с него.

– Това няма да ми помогне много.

– Тя е извънземна. В костюма ѝ има вода.

– Воднодишаща? Не видях нито една, докато обикалях наоколо.

– Не диша вода, но тялото ѝ трябва да е постоянно влажно.

– Добре, това ще свърши работа.

Младият мъж се извърна бавно, очите му обходиха внимателно залата, после отново се облегна на бара.

– Има ли някой друг, освен Краля на залаганията и извънземната?

– Има един мъж на кораба.

– Само тримата ли са?

– И моята приятелка.

– Корабът има ли си име? – попита мъжът, след като се падна първото от двете числа, които Пенелопа му каза.

– Не знам името му.

– Регистрационен номер?

– Не го знам.

– Надявам се, че не очакваш да влизаме във всеки кораб навън, нали?

– Мога да ти го опиша и да ти обясня къде е спрян.

– Защо просто не дойдеш да ми го покажеш?

– Защото ако тръгна с теб, Златния дук ще убие приятелката ми, преди да стигнем до кораба.

– Златния дук? – повтори младият мъж. – Чувал съм за него.

Падна се и второто печелившо число.

- Добре, кажи ми как да намеря кораба.
Пенелопа описа формата, размера и мястото.
– Следващия път като ме видиш, излез през вратата откъм масите със заровете – й нареди мъжът.
– Не се бави много.
– Ще освободим теб и твоята приятелка – рече раздразнено той. – Това не е ли достатъчно?
– И други ни преследват – поясни Пенелопа. – Ще пристигнат скоро.
– Какво, за Бога, сте направили вие двете – ограбили сте трезора на Делурос VIII ли?
– Нищо не сме направили – горещо възрази Пенелопа.
Ярко облеченият мъж прибра печалбата си от масата с рулетката, спря пред гишетото на касиера и излезе от залата, без дори да погледне към тях.
– Време е за работа. Ще се върна след няколко минути.
– Бъди внимателен – помоли Пенелопа.
Мъжът се усмихна саркастично.
– Много мило, че си се загрижила за мен.
– Внимавай Златния дук да не нарани приятелката ми.
– Може и да е убиец, но не е луд. Когато разбере срещу кого е, ще я пусне без съпротива.
– Понякога я пуска, понякога не.
– За какво говориш? Само веднъж ще я освободим.
– Погрижи се приятелката ми да не пострада.
– Ще дадем всичко от себе си.
– И ще е най-добре да го направите.
Той се изсмя.
– Или какво?
– Или ще съжालявате – каза Пенелопа толкова убедително, че усмивката му изчезна. Той задържа погледа си върху нея още малко, като се чудеше в какво се забърква, после сви рамене и напусна казиното.

17

Корабът на Краля на залаганията все още бе до Звездната лодка, когато комуникационната му система се задейства.

- Искам разрешение да се кача на борда – прозвуча безизразният

глас на Ледения.

– Ти? – Краля беше искрено изненадан. – Дошъл си толкова далеч заради тях?

– Да, аз съм – отговори Ледения.

– Върви си – рече в микрофона Краля на залаганията. – Вече не са при мен.

– Настоявам за разрешение да се кача на борад.

– Разрешението отказано.

Последва десетминутна тишина. После гласът на Ледения отново прозвуча в кораба.

– Току-що поставих малък експлозив на един от вентилационните ти клапани. Държа превключвателя в ръката си. И така, по един или друг начин ще се кача на този кораб. Абсолютно безразлично ми е дали ще има живи, когато се кача.

– Не ти вярвам – отговори Краля.

– Това е твое право. Имаш трийсет секунди да отвориш люка.

Комарджията изчака двадесет и три секунди, после неохотно заповяда на компютъра да отвори люка. Миг по-късно Ледения и Вечното хлапе влязоха в малкия кораб.

Вътрешността беше променена, така че да няма стени между пилотската кабина, кухненското помещение и една от каютите. Ледения се озова срещу Краля на залаганията в стая с почти петметрови стени. Зората на Септември, без своя защитен костюм, лежеше гола във вана с някаква цветна течност и ги гледаше с извънземните си очи. Златния дук с лазерен пистолет на единия си хълбок не обърна никакво внимание на Ледения, а се съсредоточи изцяло върху Вечното хлапе.

– Има ли бомба? – попита Краля на залаганията.

– Възможно е – отвърна Ледения.

– Това не е отговор – рече кисело комарджията.

– Както кажеш.

Краля на залаганията вдигна рамене.

– Няма никакво значение вече. Хората, които търсиш, не са тук.

– Хората, които търся, са точно тук.

Комарджията поклати глава.

– Няма ги – повтори той. – Малкото момиче ни направи на глупаци.

– Как?

– Чувал ли си за Главореза Янки?

– Не.

– Нарича себе си търговец, но не е нищо повече от пират. Има

доста голяма флота и работи в областта край звездния куп Кинелус. Нито един товар не минава оттам, без той да вземе част от него, нито един кораб не влиза или излиза, без да плати глоба. Той е най-лошият вид крадец.

– Най-лошите крадци откъват хора, а не пари – вметна Ледения.

– Презирам такива забележки!

– Както искаш. Та какво за Главореза Янки?

– Снощи беше на Звездната лодка, на рулетката. По някакъв начин – все още не знам по какъв, момичето Бейли го е накарало да я вземе със себе си. Не разбрах нищо, преди да изчезнат.

– А Мишката? Тя къде е?

– И нея са взели. Разбрах чак когато Дука ми каза, че е изчезнала.

Вечното хлапе изглеждаше развеселен.

– Позволил си да откраднат Мишката от теб?

– Бяха четирийсет – изръмжа Златния дук в своя защита. – Ти какво щеше да направиш?

– Да ги спра – отговори Вечното хлапе.

– Не обвинявам моя партньор за нищо – продължи Краля. – Детето е виновно за всичко. Не бях го разбрал досега, но ако тя може да вижда бъдещето, може и да го променя. И точно това направи, въпреки че я наблюдавах през цялото време. – Той вдигна рамене. – По-добре е, че се отървах от малкото чудовище. Тази вечер спечелих добра сумичка и ако тя може да манипулира събитията, както го направи сега, рано или късно щеше да убие мен и приятелите ми.

– Мисля, че щеше да е доста скоро – отбеляза Ледения.

– Тя е голяма заплаха за всички.

– Има такава вероятност.

Краля на залаганята се вторачи любопитно в него.

– Никога не си мислил да я освобождаваш! – възкликна накрая.

– Какво възнамерявам да правя, си е моя работа.

– Ти тръгна след нас, за да я убиеш! – продължи комарджията.

– Не съм казал такова нещо.

– Но аз го казвам, виждам го изписано върху лицето ти. Виж, тя не е вече при нас. Нека да сключим примирие и ние ще тръгнем с тебе. Дължа й нещо за начина, по който ни направи на глупаци тази вечер.

– Ти все още не си разбрал, нали?

– Да разбере какво?

– Не съм тръгнал след нея.

– А след Мишката ли?

Ледения поклати глава.

– На Последен шанс бях издал заповед. Ти не се подчини. Сега е време да понесеш последствията.

Очите на Краля на залаганията се разшириха от изненада.

– Не си преследвал тях!

– Това не е спасителна операция – обади се Вечното хлапе и се усмихна на Златния дук. – Това е наказателна акция.

– Но това е смешно! – възрази Краля на залаганията. – Ние не сме твой враг. Врагът е на свобода някъде там – момичето Бейли.

– Ти наруши закона – отговори Ледения.

– Какъв закон, за Бога?

– Моят закон. – Той се обърна към Вечното хлапе. – Нека да видим дали си толкова добър, за каквото се мислиш.

– По-добър – отвърна убиецът и посегна към звуковото си оръжие.

Пръстите на Златния дук се склучиха около лазерния му пистолет, но беше мъртъв, преди да го извади и да се прицели. После бавно и съвсем нехайно Вечното хлапе се обърна към Краля на залаганията и го уби.

– По дяволите!

– Не се разстройвай – обади се Ледения. – Това беше екзекуция, а не убийство.

– Не ми пука, че ги убих – отговори Вечното хлапе. – Но се надявах Златния дук да бъде по-голямо предизвикателство. – Той вдигна рамене. – Не разбирам как, по дяволите, е изградил репутацията си. – Погледът му попадна върху Зората на Септември, която гледаше, без да помръдне или да издаде звук. – А тази?

– Убий я.

Вечното хлапе изгледа голата извънземна, беззащитна в своята вана с животворна течност.

– Виж, това изглежда като убийство.

– В колана си имам метателен пистолет – отговори Ледения. – Или ти ще я убиеш бързо, или аз ще пробия на няколко места ваната ѝ и ще я гледаш как умира бавно, докато течността изтича.

– Ти си един безсърдечен мръсник! – Вечното хлапе внезапно се усмихна. – Възхищавам се на професионализма ти.

– Аз съм ти работодател – прекъсна го Ледения. – Убий я.

Той тръгна да разглежда кораба с надеждата да намери някаква следа къде пиратът е отвел Пенелопа и Мишката. Когато се върна, Зората на Септември бе мъртва.

- Сега какво?
- Аз тръгвам след Главореза Янки – отвърна Ледения. – Закарай тези тримата на Последен шанс.
- Какъв смисъл има? Нали са мъртви.
- Искам всички на Последен шанс да го научат.
- Прати им холограма.
- Всеки артист с малко грим може да стъкми една холограма. Искам да ги закараш на Последен шанс и да ги окачиш там, където всички ще ги видят.
- Вечното хлапе се замисли.
- Не смятам, че ще го направя.
- Работиш за мен, забрави ли?
- Убиецът поклати глава.
- У мен има двеста хиляди кредита на Мишката. На нея не й трябва, докато е затворничка, следователно тя и малкото момиче са ме наели за още две седмици.
- Детето не се нуждае от твоята помощ. Това трябва да ти е станало пределно ясно досега.
- Така мислиш ти.
- Такива са фактите.
- Но има и още една причина.
- О?
- Лицето на Вечното хлапе се оживи от вълнение.
- Искам да се изправя срещу четирийсет мъже наведнъж.
- Ледения замълча, после вдигна рамене.
- Ако наистина искаш да загинеш в славна битка, можеш да останеш с мен. Само да уредя някой да откара тези тримата на Последен шанс и тръгваме.
- Почакай малко.
- Какво има?
- Знам защо аз отивам. Но ти?
- Какво значение има?
- Никакво, докато не стигнем там.
- И?
- Ще спася малкото момиче, няма да я убивам. – Младият мъж направи малка пауза. – Ако искаш да я убиеш, ще трябва първо да се справиш с мен.
- Ще застреляш работодателя си? – попита Ледения.
- Вечното хлапе не можеше да познае дали той е разгневен,

любопитен или просто развеселен.

– Не, няма.

– Е, тогава всичко е решено.

– Не съвсем. Напускам. Не работя повече за теб.

Ледения се усмихна.

– Възхищавам се на професионализма ти. – Той замълча за миг. –

Разбира се, може да се интересувам единствено от спасението на Мишката. Не съм казвал нищо друго.

– Съмнявам се.

– Защо?

– Защото сега те познавам по-добре.

– Не съм казал, че възнамерявам да убивам когото и да било – подчерта Ледения.

– Няма значение какво казваш – отговори твърдо Вечното хлапе. – Просто запомни: ако се опиташ да убиеш малкото момиче, преди парите на Мишката да свършат, първо ще трябва да се справиш с мен.

– Направи това, което смяташ за правилно – изрече Ледения невъзмутимо.

– Така и смятам да направя – потвърди убиецът. Внезапно момчешка усмивка озари лицето му. – Може да стане доста интересно.

– Може би.

Гледаха се изпитателно един дълъг и неудобен момент. После Ледения се обърна към люка.

– Хайде – обади се накрая той. – Нека да наемем някой да закара тези тела на Последен шанс.

Излезе през люка, миг по-късно Вечното хлапе го последва.

Ледения уреди превоза на телата. Двайсет минути по-късно двамата, сключили временно примирие, се отправиха за далечния звезден куп Кинелус по следите на Главореза Янки и неговия човешки товар.

Трета част КНИГА НА ГЛАВОРЕЗА ЯНКИ

18

– Всъщност аз не харесвам думата „пират“ и нейните значения – ка- за Главореза Янки, като се облегна назад в стола си и отпи от алтаирско- то бренди. – Смятам се за обикновен трудолюбив бизнесмен.

Мишката и Пенелопа седяха в луксозен салон на пиратския кораб, обзаведен с маси, столове, кушетки и картини в рамки, чийто излъскан хром блестеше. Килимите – за пръв път Мишката виждаше килими на борда на кораб – бяха в строг стил и убити цветове. Преградите бяха покрити с картини и холограми, както натуралистични, така и абстракт- ни, от хиляди светове. Навсякъде в салона се виждаха предмети на из- куството, всеки откраднат от различна планета.

– Обикновените бизнесмени не притежават такива кораби – отбеля- за Мишката. – Само тази стая е по-голяма от повечето кораби, в които съм се качвала.

– Имах страхотен късмет – отговори Янки. – Разбира се, аз бях дос- та агресивен в преследването си на финансова сигурност.

Той се обърна с кратка заповед към компютъра и внезапно салонът се изпълни с Деветата симфония на Бетовен.

– Е, ще ти призная едно нещо – обади се Мишката. – Не приличаш на нито един от пиратите, които познавам.

Той се усмихна.

– Ще го приема за комплимент. – После извади огромна пура от единия си джоб, за момент я задържа обичливо в ръката си и накрая я запали. – Чудесно! Всеки, който се съмнява в смисъла на поробването на чуждите раси, трябва само да изпуши една антареанска пура. И вед- нага ще стане привърженик на мъглявите принципи, върху които се кре- пи нашата любима Демокрация.

– Демокрация, която ти ограбваш и плячкосваш.

– Е, имам си разногласия с тях – призна с лекота той, – но се рад- вам, че мненията ни съвпадат по въпроса за добрия тютюн. – Той замъл- ча за миг. – Ще повярваш ли, че преди работех за тях?

– За тях? – повтори Мишката. – Имаш предвид Антареанските

тютюневи ферми?

Той се изсмя.

– Не, за Демокрацията. Повече от десет години бях част от нейната бюрокрация.

– В армията?

– Защо мислиш така?

– Ами нали си командир на кораб – отговори Мишката.

– Всеки може да командва този кораб. Просто активираш капитанския компютър и казваш „Отиди там“ или „Унищожи този и този кораб“. Не ти трябва специално образование, за да станеш командир. – Той отново се усмихна. – Предпочитам да притежавам цялата флота и да оставам на моите подчинени грижите как да се придвижваме от една точка до друга.

– Коя професия те подготви за това? – попита Мишката.

– Нито една – Главореза забеляза, че пурата му е угаснала, и я запали отново. – Всъщност бях данъчен инспектор. Изкачих се по йерархичната стълбица и станах началник на цялата данъчна служба на Ниландър IV. И тогава реших, че е по-добре да съм предприемач, отколкото роб на заплатата. Сдобих се с няколко милиона кредита и реализирах няколко нови идеи. – Той отпи от блендита си, после се обърна към Пенелопа, която седеше абсолютно неподвижна. – Сигурно те отегчаваме. Имаш разрешението ми да разгледаш целия кораб, стига да не докосваш нищо, без да попиташ.

– Ще остана при приятелката си. – Пенелопа се протегна и хвана Мишката за ръката.

Янки вдигна рамене.

– Както искаш. – Обърна се към Мишката: – Отне им почти две години да открият какво съм направил, а през това време успях да премисля възможностите си.

– Отне им толкова много да открият, че си ограбил хазната?

– Учудвам се, че разбраха толкова бързо. Бях доста добър в отчетите, а те се опитваха да управляват над петдесет хиляди свята от Делурос VIII, която е на половин галактика разстояние. – Той остави пурата в кристален пепелник и вдигна чашата с бленди. – В началото исках само да грабя редовно планетарната хазна, но Ниландър IV е бедна планета, която никога нямаше да задоволи финансовите ми амбиции. Така че купих един кораб, не този, разбира се, и напуснах системата Ниландър. – Той се усмихна на спомена. – Финансовото ми положение беше доста несигурно и аз се огледах за най-добрата възможност да умножа

инвестициите си. Моето, така да се каже, двусмислено положение сякаш ме ориентира към професия извън физическите ограничения на Демокрацията. Никога не съм харесвал Външната граница – Пръстенът винаги е изглеждал прекалено изоставено място, а Спираловидния ръкав е едва заселен. Така че се спрях на Вътрешната граница. Прекарах малко време в системата Байндър, където поразмислих върху възможностите си, и накрая реших да стана това, което всички вие наричате пират. След внимателно обмисляне дори се сдобих с пиратско име, какъвто изглежда е обичаят тук... Приех го веднага след онзи нещастен случай край Нова Ботсуана.

– Ти ли унищожих армейския конвой?

– С най-голямо съжаление – призна той с очевидна неискреност. – Но те вече бяха обявили награда за главата ми. От моя гледна точка това им беше за урок.

– Урок, заради който повече от четири хиляди мъже загубиха живота си.

– О, съмнявам се, че жертвите бяха повече от две хиляди и петстотин. – Той махна с ръка. После добави замислено: – И все пак именно онзи ден ме направи пират в очите на Демокрацията. Преди това бях просто крадец.

– Трябва да признаеш, че имат известни основания за названието – отбеляза Мишката.

– Предполагам, че е така – въздъхна Главореза Янки. – Но не е много приятно. Повечето пирати са долни и вулгарни типове. А аз още от самото начало реших да ръководя бизнеса си делово, да подхождам към всеки риск рационално и никога да не позволя на гордост или емоция да ми повлияят. – Замълча и дръпна от пурата си. – И трябва да призная, че съм по-богат, отколкото дори аз очаквах.

– А аз си мислех, че всички пирати са богати – обади се Мишката. – Или мъртви.

Янки поклати глава.

– Повечето от тях са в бедствено положение всеки ден. – В гласа му се прокрадна нотка на презрение. – Те губят това, което са ограбили, налага им се да грабят отново и така нататък, и така нататък. Реших, че има и по-добър начин. Събрах екипаж от бивши военни – хора, които разбират от дисциплина и могат да изпълняват заповеди, без да спорят, и им плащам неимоверно много. Половината от приходите от нашите скромни начинания се дели между екипажа и мен, а другата половина отива в това, което аз наричам увеличение на основния капитал.

– Още кораби? – предположи Мишката.

– И още хора.

– Звучи доста делово.

– Така е. Въртя бизнеса си по-ефикасно, отколкото Демокрацията ръководи правителството или армията, и имаме невероятно голяма възвръщаемост на инвестициите, като се вземат предвид всички обстоятелства. – Той млъкна, когато един офицер влезе в стаята и му подаде няколко документа за подпис, после вдигна ръка за поздрав и излезе. – Разбирам, че всичко това не се вмести във вашите престави за пиратството, но такова ще е бъдещето. Дори конкурентите ми – онези, които са живи и свободни, заимстват моите методи.

– Като го описваш по този начин, ме караш да забравям, че бизнесът ти всъщност е убиване и грабене – каза Мишката.

– Само когато е абсолютно необходимо. Предпочитаме да продаваме протекцията си на изолирани светове из Границата. В края на краищата – добави той – убиеш ли един човек, повече не можеш да спечелиш от него. Но ако сключиш дългосрочен договор с някого...

Той се усмихна и позволи на гласа си да заглъхне.

– И какъв договор мислиш, че си сключил с нас? – попита Мишката. Интеркомът започна да мига по радиото върху китката на пирата, но той го изключи, без да му обръща внимание.

– Най-добрият. Ще ми донесе печалба.

– Ти ме спаси от оня кораб и помогна на Пенелопа и на мен да избягаме от Краля на залаганята и неговите приятели, за което сме ти изключително благодарни. Но според мен на теб ти беше платено предварително.

– Споменавал ли съм нещо за пари?

– Не – Мишката замълча, вперила поглед в него. – Именно това ме озадачава.

– Успокойте се. Вие сте мои гости, а не затворници и имате свободен достъп до целия кораб. Вашите стаи са просторни и луксозни и обзаведени с всичко необходимо. Имаме трапезария като на увеселителен кораб и дори малка зала за фитнес с най-доброто оборудване.

– И това е всичко? – попита подозрително Мишката. – Значи не ти дължим нищо?

– Разбира се, че не. Вие сте напълно свободни и тъй като сте мои лични гости, никой няма да ви поиска и кредит. На четвърто ниво имаме един малък склад, изберете си нещо оттам, гратис.

– Гратис? – повтори недоверчиво Мишката.

– Отново ви казвам, че сте мои гости.

– Закъде летим?

– За звездния куп Кинелус – отговори Пенелопа.

Янки погледна малкото момиче и се усмихна.

– Напълно си права, скъпа моя. – Отново се обърна към Мишката. – В Кинелус е моята база и там ще се чувстваме в пълна безопасност. Веднага след като напуснахме Звездната лодка, направих дискретни запитвания и открих, че доста хора се интересуват от твоята симпатична малка спътничка. – Той се усмихна на Пенелопа. – Не бива да се тревожиш повече за това, скъпа моя. В пълна безопасност си, докато си с мен.

– Оценяваме твоето гостоприемство, но искаме да слезем на първата планета-колония веднага след като се приближим до звездния куп. Трябва да уредим някои неща и да се срещнем с един приятел.

– Не искам и да чувам за това – възрази Главореза. – Моето космическо радио е на твое разположение. Свържи се с приятеля си от кораба.

– Мисля, че щом сметките ни са чисти, по-добре е да не те притесняваме повече.

– Не ме притесняват изобщо – настоя пиратът.

– И въпреки това бихме предпочели да слезем веднага след като стигнем в Кинелус.

– Ами добре, щом настоявате – отговори Главореза Янки с красноречиво свиване на раменете.

– Нека да кажем, че силно те молим за това – доуточни Мишката.

– Вашето желание е заповед за мен. – Той мълча малко. – Пет милиона.

– Пет милиона какво?

– Пет милиона кредита, разбира се.

– Добре. Какво значат тези пет милиона кредита?

– Това е таксата, за да ви сваля от кораба.

– Каза, че не ти дължим нищо.

– Точно така.

– И че сме твои гости.

– Наистина сте ми гости – потвърди той и най-накрая изпразни чашата си с бренди, после я остави върху излъсканата масичка от хром. – Но щом отказвате моето гостоприемство и напускате уюта и сигурността на моя кораб, тогава, разбира се, вече не сте ми гости, нали? – Усмихна се. – Ти знаеш, а и аз знам, че за младата Пенелопа заинтересовани страни биха дали милиони. Иска ми се да играя ролята на ваш домакин, докато цената ѝ продължи да се покачва... Но ако не мога да разчитам

на тази потенциална печалба, тогава ще трябва да ви взема поне минималната такса от пет милиона кредита.

Мишката бе вперила мълчаливо поглед в него. Внезапно почувства как ръката на Пенелопа стиска нейната.

– Всичко е наред – обади се малкото момиче.

Жената се обърна към нея.

– Знаеше, че той ще направи това, нали?

– Нуждаехме се от него – продължи детето, без да отговори на въпроса.

– Фактически ние сме пленници на неговия кораб.

– Всичко е наред – повтори Пенелопа. – Поне Ледения не ни настигна.

– Ледения ли? – прекъсна ги Главореза. – Кой е той?

– Много лош човек. Той иска да ме нарани.

– Тогава си направила верен избор, скъпа моя. На мен никога не би ми хрумвало да те нараня или да позволя на някого да го направи.

– Знам.

– Не мога да не съчувствам на дете в твоята ситуация – продължи пиратът, после се замисли за момент. – А и подозирам, че цената ти ще падне, ако те наранят.

Мишката го погледна.

– Значи ще летим из звездния куп Кинелус, докато решиш, че си струва да се разделиш с нея?

– Точно така. Вече съм изпратил дискретни съобщения до няколко заинтересовани страни.

– Те ще взривят кораба ти.

Пиратът се усмихна.

– Не и докато тя е на борда. – Той млъкна. – Но преди да се лиша от удоволствието на вашата компания, изглежда разумно да определим справедлива пазарна цена за малкото момиче. Не можех да направя това, без да информирам всеки, че тя... може да бъде доставена при необходимата цена.

– Освен ако ние първо не ти дадем пет милиона кредита.

– Да. Разумен човек съм и една птичка в ръката струва доста повече от две в храстите. Това прекрасно дете може да хване неизлечима болест, да направи опит за самоубийство или просто да загуби забележителните си способности. Разбира се, не виждам как ще успееш да ми дадеш такава сума, имайки предвид положението, в което се намираш. Но винаги съм готов да призная, че греша.

– Ако играеш на карти или рулетка, мога да ти помогна да спечелиш пет милиона кредита – обади се Пенелопа.

– Съмнявам се, скъпа моя. Всички знаят коя и какво си ти – въздъхна той. – А това ще ни затрудни да намерим доброволци за хазартна игра, докато си на борда.

Пенелопа се намръщи.

– Ти не си по-добър от Краля на залаганията.

– Напротив, много по-добър съм – поправи я той. – Поне в едно нещо. Аз ти осигурявам всякакъв уют. И още нещо – вече ти дадох дума, че никой няма да те нарани физически. Но съм по-добър от Краля на залаганията най-вече защото се уча от грешките на другите.

– За какво говориш? – попита настоятелно Мишката.

– Мисля, че е очевидно. Вие сте тук вместо на Звездната лодка само защото малката Пенелопа така манипулира събитията, че точно аз ви спасих. – Янки впери в поглед в малкото момиче и въпреки че гласът му остана сърдечен, в очите му се появи неочаквана студенина. – Трябва да те предупредя, скъпо мое дете, че ако забележа някаква нередност на борда на кораба си – каквато и да е нередност, ако случайно се спъна и счупя крак или се порежа, докато се бръсна, или ако този тайнствен Леден ни приближи прекалено, тогава ще те поставя в камерата за сън и ще те замразя до момента на приключване на сделката с онзи, който се нуждае най-много от тебе. Замразяването е абсолютно безболезнено, използваме го за пътуване в дълбокия Космос. Подозирам, че когато умът ти спи и метаболизмът ти е забавен, няма да можеш да влияеш на събитията, както направи с Краля на залаганията. – Внезапно Янки се изправи. – Но стига сме говорили за работа. Вие сте мои почетни гости и с нетърпение очаквам да вечеряме заедно. Междувременно – той им се усмихна лъчезарно, докато отиваше към вратата, – моля ви да се настаните удобно. Очаквам да поостанете при мен.

След като той си отиде, Пенелопа и Мишката останаха сами в огромния салон.

– Видя ли всичко това, докато бяхме на Звездната лодка? – попита Мишката.

– Не точно така. Знаех, че ще ни освободи и че няма да ни нарани.

– Но не знаеше, че ще те продаде на онзи, който даде най-много?

– Това няма значение – отговори малкото момиче. – Той ни води в правилната посока, а именно това е важното.

– В правилната посока?

Пенелопа кимна.

– Правилната посока за какво?

– Още не знам – отвърна детето. – Но знам, че е вярната посока. – Тя стисна още по-силно ръката на Мишката. – Не се тревожи. Няма да позволя на никого да те нарани.

Мишката изведнъж разбра, че ѝ вярва, и това я притесни много повече, отколкото фактът, че е в ръцете на Главореза Янки.

19

В малкия склад Мишката поведе Пенелопа край беден запас от дрехи и тоалетни принадлежности и още по-малък запас от книги и касети, докато стигнаха до едно кътче, което, ако имаше надпис, той щеше да гласи „Разни“.

– Какво търсим? – полюбопитства малкото момиче.

– Ще видиш – отговори с усмивка Мишката.

Тя започна да бърка в купчината, събрала излишните остатъци от набезите, и накрая намери необходимото.

– О, прекрасни са! – възкликна Пенелопа, когато Мишката отстъпи и показа четири изящни кукли с ярки роби и блестящи бижута.

– Мисля, че са от Нова Кения, но може и да греша. Ще попитаме някого.

– Много са големи. Доста по-големи от Дженифър.

– Ами те се направени да стоят на витрини или на друго видно място, а не за игра – поясни Мишката. – Заради това са и толкова вдървени. Предполагам, че са част от колекция. Може би другите са унищожени или са носели истински бижута и екипажът ги е взел.

– Харесват ми огърлиците им – Пенелопа продължи да прокарва пръсти по огърлицата на една от куклите.

– Вероятно всяка от тях представя различна нация или религия.

– А и дрехите им са толкова красиви – продължи детето. После погледът му попадна върху нещо, което се подаваше изпод един малък топ коприна.

– Имаш избор. Можеш да вземеш някоя от тях или, ако искаш, и четирите.

– Искам тази – отговори Пенелопа и измъкна изпод коприната малка парцалена кукла, обвита единствено с парче червен плат.

– Дори не я видях.

– Но аз я видях.

- Не е толкова красива като останалите.
- Знам.
- А защо не ги вземеш всичките?
- Искам само тази – отговори твърдо Пенелопа. – Другите са за големи, а тази е за малки момичета.
- И ти напомня за Дженифър? – попита с усмивка Мишката.
- Пенелопа кимна.
- Добре, твоя е. Чудя се къде трябва да платим?
- Не трябва. Сещаш ли се какво каза Янки? Можем да си вземем каквото и да е, безплатно.
- Знам, но ми се иска да намерим управителя или касиера на този склад и да му го обясня, преди да ни застрелят за грабеж.
- Няма да ни направят нищо.
- Мишката сви рамене.
- Добре, досега не си сгрешила. – Тя замълча. – Как ще я наречем? Дженифър?
- Пенелопа поклати глава.
- Дженифър я няма повече. За тази ми трябва ново име. – Тя се намръщи, гледайки куклата, после вдигна глава към Мишката. – Как е твоето име?
- Мишка.
- Имам предвид истинското ти име.
- О, не е нещо особено. Отървах се от него в момента, в който попаднах на Вътрешната граница.
- И все пак искам да го зная.
- Мишката вдигна рамене.
- Мариан – отвърна с нежелание.
- Мариан – повтори замислено Пенелопа. – Мариан.
- Тя кимна одобрително.
- Точно така ще я нарека.
- Сигурна ли си?
- Да. По този начин, дори и да не си с мен, Мариан ще ми напомня за теб.
- Какви са тия приказки, че няма да съм с теб? Нали сме екип?
- Но ти ми каза, че понякога се налага да изоставиш човека, когото обичаш, както аз изоставих Дженифър – малкото момиче замълча за миг. – Ти изостави Мерлин. Някой ден може би ще изоставиш и мен.
- Никога – отговори Мишката убедено. Тя обви ръце около Пенелопа. – Аз не обичах Мерлин. А освен това ние съвсем скоро ще се

срещнем с него.

– Не мисля така. Няма го в нито един вариант на бъдещето, което виждам.

– Но ти виждаш само малко напред – отбеляза Мишката.

– Понякога мога да виждам и по-надалеч.

– О!

– Не винаги, само понякога.

– По-често, отколкото успяваш преди?

– Да – Пенелопа замълча. – Чудя се защо.

– Предполагам, че това е признак за порастването ти. Вече можеш да бягаш по-бързо, да ядеш повече и да казваш по-дълги думи. Защо тогава да не можеш да виждаш и по-далеч в бъдещето?

Пенелопа вдигна рамене.

– Не знам.

– Това беше риторичен въпрос – рече Мишката с усмивка.

– Не разбирам какво имаш предвид.

– Това е въпрос, на който не е необходимо да се отговаря. – Тя огледа отново другите кукли. – Сигурна ли си, че не искаш нищо друго?

– Всичко, което искам, е Мариан – отговори Пенелопа и притисна куклата до себе си.

Мишката трепна.

– Боже, мразя го това име!

– Името е хубаво и след като ти не го искаш, то трябва да отиде при една хубава кукла.

– Ти си шефът – предаде се Мишката.

– Наистина ли? – попита Пенелопа.

– Ами ти решаваш коя кукла ще вземеш и как ще я наречеш. – Мишката помълча. – А ако Карлос беше тук, вероятно щеше да се опита да ме убеди, че можеш да ръководиш цялата галактика, ако поискаш.

– Това е глупаво.

– Съгласна съм. – Мишката огледа още веднъж малкия склад. – Добре, нека се връщаме в нашата каюта.

– Ти тръгвай, аз ще покажа кораба на Мариан.

– Ще дойда с теб – предложи сама Мишката.

– Не е необходимо. Няма да се изгубя, а Янки е казал на всички, че сме негови гости.

– Нямам нищо против да дойда с теб. Наистина.

– Няма нужда – отвърна твърдо Пенелопа.

– Сигурна ли си, че ще се справиш? – попита загрижено Мишката.

– Ще се оправя.

Мишката я изгледа втренчено, после вдигна рамене.

– Е, предполагам, че всеки има право на малко време само за себе си – каза тя накрая. – Ще се върна в стаята и може би ще дремна малко.

Мишката прегърна Пенелопа и се отправи към каютата, докато момичето, държейки куклата като че ли е от кристал и може да се счупи всеки момент, тръгна в обратна посока. Мина покрай лечебницата, качи се с асансьор до палубата и сви наляво. Там кипеше оживена дейност, тъй като бе операционното ниво и екипажът си вършеше работата, без да обръща внимание на детето.

Пенелопа също мина устремно по коридора, който водеше към залата за наблюдение, доста голяма стая с около петнадесет видеоекрана, а върху от тях – образ на различна област от Космоса, предадена от външна холокамера. Така можеше да се наблюдава цялото пространство около кораба на разстояние малко повече от парсек във всяка посока.

В средата на стаята стоеше сам стройният мъж, към когото се бе обърнала на Звездната лодка.

– Добър ден – поздрави той, като я забеляза.

– Добър ден – отговори официално тя.

– Това изглежда като нова кукла.

– Казва се Мариан – момичето вдигна куклата към него, за да я види.

– Знаеш ли, така и не те попитах как е твоето име.

– Пенелопа.

– Добре дошла на борда, Пенелопа. Аз се казвам Потъмкин, Миша Потъмкин.

– Звучи като истинско име – рече изненадано момичето.

– Истинско е.

– Мислех, че никой тук не използва истинското си име, освен мен и Мариана, разбира се.

– Именно затова – отговори Потъмкин с усмивка. – Мисля, че така се отличавам от другите.

– Вярно е – съгласи се Пенелопа.

– Е, добре, какво правиш тук съвсем сама?

– Не съм сама. Мариан е с мен.

– Извини ме. Какво правите ти и Мариан тук?

– Аз си говоря с теб, а Мариан разглежда видеоекраните.

Потъмкин се изсмя.

– Нямах това предвид.

Пенелопа продължи да го гледа учтиво в очакване да ѝ обясни думите си.

– Това, което те питам, е защо въобще сте в залата за наблюдение?

– Видях те тук, а всички други са ужасно заети, така че реших да поговоря с теб.

– За какво искаш да си поговорим?

– Ами не знам – Пенелопа се огледа наоколо. Очите ѝ спряха върху екраните и тя ги посочи с пръст. – Как работи това? Имам предвид, че не е прозорец, защото сме в средата на кораба.

– Същото е като холографския екран у вас – обясни Потьомкин. – Имаме камери отвън на кораба и те предават каквото виждат на различните екрани.

– Но не можеш да сменяш каналите.

– Именно затова имаме толкова много екрани – усмихна се той.

– Как оправяте някоя камера, когато се повреди?

– Не я поправяме. Просто я изхвърляме и слагаме нова.

– Ти ли я слагаш?

Потьомкин изглеждаше изненадан.

– Това не е моя работа.

– А каква точно е твоята работа? – попита Пенелопа. – Всички други изглежда, че работят доста усилено, а ти стоиш тук и наблюдаваш екраните. Ти ли предупреждаваш капитана, когато приближаваме метеорен облак?

– Не, корабът го прави автоматично.

– Тогава какво правиш ти?

– Нищо в момента.

– Тогава си просто пътник?

– Не. Аз съм военачалникът.

– Военачалникът?

Той се усмихна.

– При Демокрацията, предполагам, това се нарича военен съветник. Не правя нищо, докато не нападнем някого или някой не нападне нас. И когато това стане, се скъсвам от работа.

– Значи, ако ти кажеш на Главореза Янки да нападне някого, той го прави, а ако му кажеш да не го прави, той не напада?

– Обикновено става така.

– Това те прави доста важен – каза възхитено тя.

– От време на време.

Тя замълча и го изгледа втренчено.

– Какво става, ако му дадеш грешен съвет?

– Тогава губим битката.

– Губите? – повтори тя.

– Умираме.

– А доста ли пари печелиш?

– Не мисля, че това ти влиза в работата, млада госпожице – отвърна

Потьомкин.

– Още не – съгласи се Пенелопа.

– Това пък какво значи? – поиска да узнае мъжът.

Пенелопа погледна загрижено към куклата си.

– Мисля, че тя е гладна.

– Може да почака малко – прекъсна я Потьомкин. – Какво искаше да кажеш с това „още не“?

– Ти знаеш за какво говоря – отговори момичето с очи, все още вперени в куклата.

– Каж ми все пак.

– Някой път можеш да му дадеш грешен съвет.

– Възможно е – призна мъжът. – Никой не е прав през цялото време.

– Аз не греша – рече Пенелопа, без следа от самохвалство.

– Дрън-дрън.

– Много ми е мъчно за тебе, господин Потьомкин – каза искрено тя.

– О? И защо?

– Защото един ден, рано или късно, може би утре, а може би дори тази вечер, Янки ще се сети какво направих в казиното и ще разбере, че аз ще съм по-добър военачалник от теб.

Потьомкин се изсмя дрезгаво.

– Ти не разбираш нищо от военна тактика.

– Но знам всичко за бъдещето – изтъкна тя. – Ако той може да победи в битката, ще знам как. А ако не може, пак ще знам.

Потьомкин впери присвити очи в нея за доста дълго време.

– Ти не ме намери тук случайно, нали? – проговори накрая той.

– Не – призна момичето, – знаех, че си тук.

– И знаеше, че ще си говорим така?

– Да, нещо подобно. Не точно какви думи ще използваме, но знаех, че ще говорим, ако поискам.

– Знаеш ли, че съм убил всички, които са заплашвали да ме изместят от поста ми?

– Не, но ти вярвам. Имаш добри маниери, но не си добър човек.

– Ако реша, че си права, какво те кара да мислиш, че няма да те убия?

– Ти не си добър, но си умен човек – отговори Пенелопа. – Ако ме убиеш, Янки ще се досети защо и ще убие тебе, тъй като си го лишил от човек, който може да му осигури победа във всяка битка.

– Мога да поема този риск – каза зловещо мъжът. – По-добре ще е, вместо отново да стана обикновен член на екипажа.

– Няма нужда да ме убиваш или да губиш поста си.

– Така ли?

– Трябва само да оставиш мен и приятелките ми на някоя планета.

– Приятелките ти?

– Мишката и Мариан – отвърна тя и посочи към куклата.

Потьомкин поклати глава.

– Не мисля, че ми се иска да го направя. Ти струваш няколко милиона кредита, може би и повече. Доколкото знам, Главореза вече се е свързал с някои от хората, които те търсят.

– Толкова ли са важни за тебе парите?

– Те са едно от любимите ми неща.

Тя го погледна в очите.

– В един от вариантите на бъдещето, който виждам, ти ни свалях на една планета заедно с Янки, ставаш капитан на кораба и вземаш всичките му пари.

– А виждаш ли дали съм жив на следващия ден, след като направя всичко това? – попита саркастично той.

Тя поклати глава.

– Не мога да видя бъдещето ти, след като те напусна – тя замълча. – Но виждам много варианти на бъдещето, в които аз ставам военачалник и още повече, в които Янки те убива, защото си ме наранил.

– А виждаш ли бъдеще, в което нещата си остават така, както са сега, а тебе те продаваме на онзи, който предложи най-високата цена?

– Не.

– Защо не?

– Защото не ги търся.

– Ами по-добре започни да ги търсиш. Защото така ще стане.

– Не съм съгласна – отвърна сериозно Пенелопа. – Много скоро Янки ще реши, че аз ще бъда по-добър военачалник от тебе... Много преди да имате шанс да ме продадете. – После погледна отново към куклата си. – Вече наистина трябва да отида да я нахраня – извини се тя и тръгна към вратата, през която беше влязла.

Потьомкин я наблюдаваше как върви и точно преди тя да изчезне в коридора, ѝ извика:

– Не че повярвах на всичко това, но ако го допусна поне за миг – на коя планета мислиш, че ще те сваля?

Тя се върна в стаята и спря пред видеоекраните, в които се бе взирала от самото начало. Впери поглед напрегнато за момент, после посочи една жълта звезда.

– Има единайсет планети, които обикалят около тази звезда. Искаме да ни свалиш на четвъртата.

– Била ли си там преди?

– Не.

– Тогава защо избра точно нея?

Тя му се усмихна.

– Много е красива.

– Изглежда като всяка друга звезда от клас G в звездния куп. – Той я изгледа продължително. – Сигурна ли си, че нямаш никакви приятели там?

– Сигурна съм.

– Но ще си намериш няколко?

– Един може би.

– Само един? – попита невярващо той.

– Понякога един е достатъчен – отговори Пенелопа. Тя отново прегърна куклата. – Наистина трябва да тръгвам или Мариан ще ми се разсърди.

Тя напусна стаята под мълчаливия поглед на Потьомкин и няколко минути по-късно се озова в тяхната просторна каюта. Мишката, която дремеше върху леглото, се изправи рязко при отварянето на вратата.

– Съжалявам – обади се Пенелопа. – Не исках да те будя.

– Няма нищо – отвърна Мишката и се отпусна обратно върху сатенения чаршаф. – Ако не ме бе събудила, довечера нямаше да мога да заспя.

– В Космоса винаги е нощ – изтъкна Пенелопа.

– Това е военен кораб. Използва стандартното галактическо време. – Мишката разтърка очи. – Как се разбирате с Мариан?

– Трябват ѝ нови дрехи. Не може да се разхожда само в парче от одеяло.

– Тогава ще ѝ направим няколко.

– Можем ли? – попита нетърпеливо малкото момиче.

– Защо не? – Мишката огледа стаята. – Знаеш ли, ако можехме да

намерим някое парче от материята, която са използвали за нашите мебели, ще я облечем по-добре от всеки друг на този кораб.

– Ще бъде чудесно – съгласи се Пенелопа.

– На Мариан хареса ли й обиколката из кораба?

– Не мисля, че тук й харесва.

– Съжалявам да го чуя, защото ще й се наложи да остане тук за известно време.

– А може би не – възрази малкото момиче.

Мишката я изгледа.

– О?

– Има една доста красива планета наблизко – продължи Пенелопа. – Мисля, че там Мариан ще бъде много по-щастлива.

– И кой според теб ще позволи на Мариан да слезе на тази хубава планета? – попита внимателно Мишката.

– О, не знам. Някой.

– Някой като Главореза Янки ли? – настоя Мишката.

Момичето поклати глава.

– Не, не мисля така.

– Знам, че изглежда приятен, Пенелопа, но той е много опасен човек.

– Няма да ти стори нищо, ти си единствената ми приятелка. – Внезапно тя си спомни за Мариан. – Е, поне най-добрата ми приятелка. Никога няма да позволя на никого да те нарани.

Мишката се усмихна мрачно.

– Би трябвало аз да се грижа за тебе.

– Съжалявам – рече объркано Пенелопа. – Не исках да прозвучи покровителствено. Не и към теб.

Мишката стана, прекоси разстоянието, което ги разделяше, и я прегърна топло.

– Не се държиш покровителствено, Пенелопа. Ти си загрижена и това е много мило. Но не искам да се излагаш на опасност. Имаш невероятна дарба, но все още си малко момиче и не можеш да разбереш на какво са способни тези хора, ако ги ядосаш.

– Да, знам. Мога да видя какви са – тя посочи слепоочието си. – Тук.

– Тогава знаеш, че не бива да ги ядосваш.

– Но ние трябва да стигнем до онази планета.

– Какво толкова има на тази планета?

Пенелопа вдигна рамене.

- Все още не знам.
- Но си сигурна, че ще стигнем там? – настоя Мишката.
- Малкото момиче кимна.
- Да.
- Кога мислиш, че ще разбереш защо?
- Скоро – каза убедено Пенелопа. – Много скоро.

После тя си спомни за Мариан и докато Мишката я наблюдаваше смутено, прекара следващите пет минути в почистване и преобличане на куклата си. По всичко изглеждаше, че е само едно малко русо момиче без никакви грижи, а не най-ценната пленничка на борда на най-мощния пиратски кораб в звездния куп Кинелус.

20

Пенелопа спеше дълбоко, когато една ръка се протегна и леко я разтърси за рамото. Тя измънка и се обърна на другата страна, но ръката продължи да я разтърсва.

- Махай се – измърмори тя.
- Събуди се, дете – прошепна мъжки глас.
- Остави ме на мира.
- Трябва да поговорим.

Мишката се събуди, седна в леглото, огледа сравнително просторната кабина и видя елегантен мъж да стои над Пенелопа.

- Какво искаш? – попита Мишката.
- Това не те засяга – отговори Потьомкин.
- Всичко, свързано с нея, ме засяга.
- Няма да й сторя нищо, госпожо, само трябва да поговоря с нея.
- Махай се – повтори Пенелопа.
- Дете, или се събуди, или ще светна лампите и ще изляе кофа студена вода отгоре ти. Ти решаваш – повиши леко глас Потьомкин.

Момичето бавно се надигна в леглото си и разтърка очи.

- О! – възкликна тя, разпознавайки го. – Това си ти.
- Пенелопа, ако не искаш да говориш с него, мога да извикам помощ.

– Той е помощта – отговори Пенелопа, с което съвсем обърка Мишката.

– Може да съм, може и да не съм – рече Потьомкин. – Първо искам да задам няколко въпроса.

- Очакваше ли го? – намеси се Мишката.
- Да, но не толкова скоро.
- Това има ли нещо общо с разходката ти из кораба този следобед?
– настоя жената.
- Оставете въпросите за по-късно, госпожо – прекъсна я Потьомкин. – Нямам много време.
- Всичко е наред, Мишке – обади се успокоително Пенелопа. – Наистина. Той няма да ни направи нищо лошо.
- Не бъди толкова сигурна – възрази Потьомкин.
- Ако искаше да ни сториш нещо, щях да знам. – В гласа на момичето не личеше нито страх, нито безпокойство. – Ти дойде, за да поговорим.
- Мога да променя намеренията си.
- Ти си умен човек, а това ще е глупост.
- Детето го гледаше, без да мигне. Той посрещна погледа ѝ, после сведе очи.
- Добре, имам нужда от няколко отговора, и то бързо.
- Ще отговоря на всички въпроси, на които мога.
- Все още не отговаряй на нищо – обади се Мишката. Тя се обърна към Потьомкин. – Вече намерих три подслушвателни устройства, но вероятно съм изпуснала някое и друго.
- Няма проблеми – отвърна той. – Мой човек ще ни наблюдава, докато съм тук.
- После се обърна отново към Пенелопа.
- Още не съм готов да се справя с Главореза. Прекалено много хора са му верни. Не мисля, че ще успя.
- Сигурен ли си? – попита момичето.
- По дяволите, говорим за бунт срещу най-силния пират в звездния куп! Не си струва риска, освен ако не ми гарантираш, че ще успя.
- Вече ти казах – не мога да видя какво ще стане, след като повече няма да съм с теб.
- Знам, но... измислих друг начин да те сваля на твоята планета.
- Чия планета? – намеси се Мишката.
- Млъквай, госпожо, говори с момичето! – Потьомкин пак се обърна към Пенелопа. – Какво ще стане, ако уредя търгът да се проведе на тази планета? Главореза ще те заведе там.
- Няма да бъде сам. Ще вземе много от своите хора.
- Потьомкин се изсмя кисело.
- Нима не можеш да се измъкнеш от няколко човека охрана, ако

поискаш? За бога, ти си се спасила от ловци на глави по цялата територия на Демокрацията и Вътрешната граница.

– Просто казах, че ще вземе доста хора със себе си.

– Какво ще стане с него на тази планета?

Пенелопа вдигна рамене.

– Не знам.

– Не ти вярвам дори за секунда. Ще живее или ще умре?

– В някои варианти на бъдещето той живее, в някои умира. А в трети не мога да видя.

– В колко от тези варианти той се досеща, че е на тази планета, защото аз не те искам на кораба?

– В много малко.

– И в тези няколко какво точно предприема?

– Щом веднъж ме остави, не мога да видя какво ще направи.

– Ако той умре, как ще го убиеш? – настоя да узнае Потъмкин. –

Ще може ли това да се свърже по някакъв начин с мен?

– Въобще няма да го убивам. Та аз съм само едно малко момиче.

Той посочи с пръст Мишката.

– Тя ли го прави?

– Не.

– Сигурна ли си?

– Сигурна съм.

– Значи ако той умре на тази планета, никой няма да обвини мен?

– Ако той умре на тази планета, никой няма да обвини тебе.

– А ако той не умре и ти избягаш, пак няма да обвинят мен?

– Не знам. Но ако той не знае, че ти си избрал планетата... ако мисли, че другите са избрали мястото...

– Добре, това е всичко, което исках да разбера.

– Ще уредиш ли да ни свалят долу? – попита Пенелопа.

– Трябва да си помисля.

– Наистина не ни искаш на кораба.

– Да.

– Но и не искаш да ни сториш нещо лошо.

– Казах, че ще си помисля – отговори раздражено Потъмкин. Той се изправи и вече до вратата рече: – Ще разбереш, когато реша.

После излезе в коридора, а вратата се затвори след него. Мишката вперил озадачен поглед в Пенелопа.

– Ще ми кажеш ли за какво става дума? – попита тя накрая.

– Трябва да слезем на тази планета, за която ти споменах –

Потьомкин ще го уреди.

– Потьомкин? Така ли се казва?

Пенелопа кимна.

– Миша Потьомкин. Не е ли смешно име?

– Сигурна ли си, че той ще ни свали на планетата, към която ти толкова се стремиш?

– Сигурна съм – Пенелопа вдигна рамене, взе Мариан и започна да оправя малкото ѝ червено одеялце.

Мишката се намръщи.

– Ти си пленничка на Главореза Янки, а Потьомкин работи за него. На път са да вземат милиони кредити, като те продадат на някого от хората, които се опитват да те открият. Защо изведнъж ще иска да те свали на някаква планета, за да не те види никога повече?

– Обясних му защо трябва да го направи – отвърна Пенелопа, докато оправяше косата на куклата. – Кога ще можем да направим нови дре-хи на Мариан?

– Не знам – отговори разсеяно Мишката. – Можем да огледаме кораба утре и да видим дали ще намерим нещо, което да използваме.

– Ще я боли ли, ако я измия в сухия душ?

– Не, мисля, че не. Може ли да се върнем към Потьомкин за минутка?

Пенелопа въздъхна.

– Щом искаш. – Тя вдигна Мариан нагоре и я погледна съсредоточено. – Но трябва по-скоро да я измия. Нуждае се от баня всеки ден, иначе може да се разболе.

– Опитай да се съсредоточиш, Пенелопа – Мишката полагаше усилия да говори тихо и спокойно. – Един много опасен човек мисли да жертва печалба от милиони на своя още по-опасен шеф, за да ни свали на непозната планета... Можеш ли да ми кажеш защо ще го прави?

– Ако ти кажа, ще ми се смееш.

– Няма, дори и да ми се стори смешно – увери я Мишката.

– Обещаваш ли?

– Обещавам.

– Той се страхува от мен. – Пенелопа се засмя. – Не е ли смешно – пират да се страхува от едно малко момиче?

– Защо се страхува от теб? – попита остро Мишката. – За какво си говорихте вие двамата този следобед?

– За много неща. – Пенелопа сякаш изгуби интерес към разговора. – Наистина трябва да измия Мариан сега, Мишке. – Тя тръгна към

банята и спря на вратата. – Искаш ли да дойдеш за един сух душ с нас?

Мишката поклати глава.

– Не, вървете.

– Ще бъдеш ли тук, като се върна?

– А къде да бъда? – попита иронично Мишката.

– Не знам. Но понякога ми се струва, че те ядосвам, и се страхувам, че ще ме оставиш. И че отново ще бъда съвсем сама.

– Никога няма да те изоставя, Пенелопа – отговори искрено Мишката. – Щом можеш да виждаш бъдещето, трябва да го знаеш.

– Много рядко виждам хубави неща – обясни момичето. – Само лошите.

– Ами ако приемем, че да те напусна е лошо нещо, би трябвало да можеш да го видиш.

Изведнъж лицето на Пенелопа грейна.

– Точно така! – възкликна щастливо тя. Втурна се към Мишката и бурно я прегърна. – Обичам те, Мишке.

– И аз те обичам, Пенелопа. – Жената отвърна топло на прегръдката. – Сега върви под душа, а после ще си поговорим пак.

След няколко минути Пенелопа излезе, облечена в чисти дрехи.

– Къде е Мариан? – попита Мишката.

– Оставих я там.

– Там? Къде?

– В банята.

– Защо?

– Защото ако ще говориш за Потьомкин и Главореза Янки, не искам тя да те слуша. Може да се уплаши.

– А ти не се страхуваш, така ли?

– Не.

– Защо?

– Защото няма да ни навредят.

Мишката се намръщи в опита си да задържи интереса на детето върху разговора.

– Но аз се страхувам – каза накрая тя. – Можеш ли да ми обясниш защо не трябва да се плаша?

– Янки няма да ни стори нищо, защото струваме много пари.

– Той може да ни причини болка, без да ни убива.

– Няма да го направи – убедено рече Пенелопа. После добави замислено: – Не и докато сме на кораба. Не мога да видя по-далеч.

– А Потьомкин?

– Той иска да ни навреди, но не смее.

– Защо?

– Защо иска да ни навреди или защо се страхува?

– И двете.

– Иска да ни навреди, защото му обясних, че ще съм по-добър военачалник от него.

– Разбирам – Мишката замълча за момент. – А той повярва ли ти?

– Защо да не ми повярва? Това е истината.

– Тогава защо се страхува?

– Защото Янки знае, че мога да виждам бъдещето. Все още не е разбрал, че ще съм добър военачалник, но ако Потъмкин ми стори нещо лошо, той ще се опита да разбере причината и скоро ще се досети.

– Ама че разговор сте водили с Потъмкин този следобед!

– Доста се разстрои – Пенелопа се усмихна при спомена, после прихна: – Трябваше да видиш лицето му! Целият почервения.

– Обзалагам се, че е почервениял – усмихна се и Мишката. – И ти го убеди, че най-добрият начин да се отърве от тебе е да те свали на някоя планета?

– Да ни свали на някоя планета – поправи я Пенелопа. – Никога няма да те изоставя, Мишке.

– Оценявам това. Ти ли му предложи да завземе кораба и да свали Главореза Янки с нас?

Пенелопа поклати главва.

– Беше негова идея, но не е много добра. По-разумно е да остави Янки да ни заведе при този, който иска да ме купи.

– И това не те тревожи?

– Не.

– Защо? – настоя Мишката. – Вероятно ще вземе двайсет-трийсет души охрана да ни пазят.

– Няма значение.

Малкото момиче не показва никакъв признак на притеснение.

– Как така няма значение?

– Защото там ще намеря един приятел.

– Но не знаеш кой е той?

– Не.

– Тогава откъде знаеш, че ще може да ни помогне?

Пенелопа сви рамене.

– Просто знам.

– Възлагаш доста надежди на приятел, когото никога не си

виждала.

– О, той не е единственият, който ще ни помогне.

– Така ли? Кой още ще е там?

– Вечното хлапе.

– Той е на тази планета?

– Ще бъде, щом корабът му го уведоми, че сме се приземили.

– Не споменавах нищо за Карлос Мендоса – отбеляза Мишката. – Все още ли е с Вечното хлапе?

Пенелопа се намръщи.

– Да, но той не иска да ми помогне.

– Казах ти и преди: няма да му позволя да те убие.

– Ти не можеш да го спреш – каза с въздишка момичето. – Може би новият ми приятел ще може.

– Не се тревожи за Карлос – рече твърдо Мишката. – Повярвай – върши доста неща, които не одобрявам, но убиването на деца не е между тях.

– Той ме плаши.

– Не мога да разбера защо. Виждала си Оли Трите юмука и Гробаря Смит, както и други убийци. Защо един нисък мъж на средна възраст те плаши повече от тях?

– Защото никой от тях не искаше да ме убие – обясни Пенелопа. – Те просто си вършеха работата.

– Златния дук щеше да те убие, ако Краля на залаганията му бе заповядал.

– Това е различно.

– Защо?

– Той не ме мразеше. Нито някой от другите, дори и Тридесет и две не ме мразеше... А Ледения не иска да ме убие за пари или защото някой му заповядва. – Една сълза се търкулна по бузата на детето. – Той дори не ме познава, а иска да ме убие. – Още две сълзи се търкулнаха по бузите й. – Дори не знам защо. Никога нищо не съм му сторила.

– Грещиш – обади се успокояващо Мишката. – Той не иска да те убие.

– Не греша – възрази Пенелопа.

– Тогава му е съдено да се разочарова – каза искрено жената.

– Защо въобще си го харесвала, Мишке?

– Бях самотна – въздъхна Мишката, – а когато са самотни, хората лесно правят лош избор.

– Чувстваш ли се самотна, след като ме намери?

– Не – Мишката прегърна момичето. – Ти си най-добрият избор, който някога съм правила.

– Наистина ли? – Пенелопа цялата засия.

– Наистина.

– И винаги ще бъдем заедно?

– Винаги – обеща Мишката.

Пенелопа си спомни за Мариан, донесе я от банята и започна да си играе с нея. Мишката наблюдава повече от час как малкото момиче обсипваше парцалената кукла с обич и внимание. После тя заспа, а скоро след нея заспа и Пенелопа.

Рано сутринта вратата се отвори и Главореза Янки влезе в стаята.

– Тук никога ли никой не чука, преди да влезе? – попита раздражено Мишката.

– Събудете се и внимавайте какво ще ви кажа – натърти пиратът, докато се настаняваше на един стол. – Има промяна в плановете: изглежда, че някои от заинтересованите страни няма да се чувстват спокойни да преговарят на борда на водещ пиратски кораб. – Той се усмихна накриво. – Предполагам, че на тяхно място и аз щях да постъпя по същия начин... Затова ще ви свалим на една близка планета и ще уредим сделката там.

– Би ли назвал тези заинтересовани страни? – попита Мишката.

– Защо да се отегчавате с подробности? Ще научите името на онзи, който е дал най-висока цена, останалите са без значение.

– Значи ще бъде нещо като търг?

Янки се изсмя.

– Няма да я сложим на подиум и да ѝ оглеждаме зъбите, ако това имаш предвид. Ще позволя на заинтересованите страни да се уверят, че е в мои ръце, и после ще определя чия награда избирам да взема.

– Най-високата без съмнение – вметна сухо Мишката.

– Не непременно – отговори Янки сериозно. – Демокрацията я иска, както и Конфедерацията на канфоритите. Имал съм, нека да кажем, неразбирателство и с двете правителства, така че ако получа опрощение на вероятните си грехове от някое от тях в допълнение към паричната сума... това може да натежи при обмислянето на предложенията.

– Защо? – попита любопитно Мишката. – Смяташ да се откажеш от пиратството ли?

– Не, разбира се. Но в момента не мога да инвестирам парите си в рамките на Демокрацията или на Конфедерацията, без да ги излагам на риск. Освен това ми се иска да знам, че ако се случи най-лошото, ще

има поне едно правителство, което да ме приюти.

– Това ми звучи като поразенско настроение – отбеляза Мишката.

– Така ли? На мен ми изглежда като политически и икономически здрав разум. В края на краищата кой знае какво ще стане утре... – той неочаквано се ухили, – освен това малко момиче, разбира се.

– Кога тръгваме? – попита Пенелопа.

– В единайсет часа корабно време – отвърна пиратът. – Този кораб е прекалено голям да качне, затова ще се прехвърлим на по-малък, преди да тръгнем.

– Ние?

– Да, аз идвам с вас. – Янки се усмихна. – Знам, че е необичайно капитанът да напуска кораба в несигурна територия, но смятам, че необичайните ситуации изискват необичайни действия. – Той се обърна към Пенелопа. – Не знам какво можеш да ми сториш, ако остана на борда на кораба. Може би няма защо да се притеснявам, но винаги се опитвам да работя със сигурни неща вместо с вероятности. А ти никога не би разрушила кораба, на който си, така че възнамерявам да бъда до тебе... Дватамата ще станем големи приятели, Пенелопа, и не мисля да те изпускам от поглед преди приключването на сделката. Ще уредя около нас винаги да има половин дузина въоръжени мъже. – Той отново й се усмихна. – Ако се задавя, докато ям, или получа удар, или ми се случи каквото и да е, те ще имат заповед да те застрелят веднага. Разбираш ли ме?

– Да.

– Добре. Тогава можем да се възползваме пълноценно от обстоятелствата... Поне няма да скучаем. Деловата ни среща ще бъде на една от най-интересните планети в звездния куп.

– О? – възкликна Мишката.

Янки кимна.

– Това е свят, който винаги съм искал да посетя и все не съм намирал време досега.

– Как се казва?

– Калиопа – отвърна Главореза Янки.

21

Калиопа бе известна в Кинелус като планета на удоволствията и имаше повече публични домове, наркотични бърлоги и заведения за първерзни забавления, отколкото бе нужно. Но това бе само малка част

от определението за удоволствие, а Калиопа не беше просто един преситен град, а цяла планета.

В западното полукълбо имаше известен динозавърски парк, резерват на 57 000 квадратни километра, където живееха 80 000 грамадни топлокръвни влечуги от първобитната планета Куантос VIII. Вътрешен океан бе заселен с хищници и техните жертви, внесени от Пинайпс II. И всеки от стотиците хотели по брега даваше под наем не само риболовни лодки, а и малки удобни подводници на туристите, които искат само да наблюдават.

В просторни ферми те можеха да участват в истинско отглеждане на добитък, а на огромни арени матадорите се изправяха пред смелите бикове (и всяко друго смело, но обречено животно, което се пускаше на тези арени). Организираха се сафари – дръзки и атрактивни екскурзии. Имаше и хиляди площадки за голф.

Точно зад увеселителния парк на 19 000 хектара, близо до космодрума в източното полукълбо на специални писти се надбягваха на седемнадесетте вида животни от всички кислородни светове, за които бе разрешено да се правят съответните залагания. Имаше дори двойници на вече изчезналите коне от Земята – Менъуор, Ситейшън, Секритериът и Сиатъл Слю редовно се срещаха помежду си и с по-известните си конкуренти.

Една трета от Големия източен континент бе ловен резерват за ентусиастите за сафари, но най-вече бе известна сред *aficionados*³ на кръвожадните спортове, тъй като правителството се хвалеше не с трофеите, които туристите отнасяха със себе си, а с броя на ловците, убити от преследваните животни.

Планината Рамзи се гордееше с втория най-дълъг ски-склон в галактиката и се говореше, че търсачите на приключения могат да започнат спускането си по склона преди зазоряване и да го продължат и след залез слънце, без да спират.

Имаше всекидневни ралита по солените равнини, състезания с лодки по река Йордан всеки ден, ежедневни спортни мероприятия от най-различен тип на дузината огромни стадиони, издигнати по цялата планета. Градовете бяха девет, от които Ксанаду бе най-големият. Всеки бе неизчерпаем източник на удоволствия, ресторанти и магазини; два от деветте обслужваха почти единствено извънземни, докато един друг, наречен Нов Гомор, имаше седем многофункционални хотела с различна

3. *Aficionados* (исп.) – привърженик, почитател. – бел. прев.

околна среда, както и самостоятелен увеселителен парк за дишащите клор същества.

Въпреки че бе в рамките на звездния куп Кинелус, следователно официална част от Вътрешната граница, Калиопа всъщност се управляваше от няколко картела от Спираловидния ръкав и Галактическия пръстен. Тук идваха все повече почиващи и екскурзианти от самата Демокрация.

Групата на Главореза Янки, включваща освен него Мишката, Пенелопа Бейли и охрана от осемнадесет въоръжени мъже, се приземи на космодрума близо до Ксанаду и бързо се регистрира в частен хотел в покрайнините на града, не твърде далеч от един от по-малките увеселителни паркове. Мишката и Пенелопа споделяха луксозния апартамент на пирата, но вратите и прозорците бяха под непрекъснатото наблюдение на неговите хора, които работеха на смени по шестима. Храната, питиетата и дори новите дрехи на Мариан бяха донасяни в апартаментата, но нито Пенелопа, нито Мишката можеха да го напускат. А когато Янки сметнеше за необходимо да излезе, един от хората му го заместваше и седеше с насочен към главата на Мишката пистолет, докато пиратът се върнеше.

Сутринта на втория им ден в хотела Главореза Янки – брадата му току-що подрязана, дрехите по-блестящи от всякога, влезе в салона на техния апартамент и се настани на големия кожен диван.

– Още ден или два и ти ще си на път, млада госпожице – каза той на Пенелопа.

– Кой наддава за нея? – попита Мишката.

Пиратът се изхили.

– По-добре попитай кой не наддава. Нашето момиче тук е доста популярно. Демокрацията я иска, Конфедерацията, два научни института, религиозна фондация и девет частни лица – той млъкна, запали една пура и я закрепил на края на изящен кристален пепелник. – Потъомкин ми каза, че всички ще пристигнат тук до утре вечер. Ще вечеряме, ще си разменим красиви фрази, ще сключим сделката и тогава, най-накрая, ще спра да се тревожа какво можеш да ми причиниш.

– Нищо не мога да ти направя – отговори Пенелопа, застанала до огромен прозорец, от който се виждаше центърът на града. – Аз съм твоя пленничка.

– И преди си била пленничка на други хора. Повечето от тях не са тук да кажат какво им се е случило, но се обзалагам, че не е било много приятно.

– Бяха лоши хора – вдигна рамене Пенелопа.

– Надявам се, че ще запомниш колко добре се отнасях аз с тебе.

– Ти си по-лош от всички.

– Глупости, нали те спасих от Краля на залаганията?

– Това не те прави добър човек – отвърна детето, – а само по-алчен.

– Но аз съм и недоверчив – изстреля в отговор Янки, взе пурата и смукна дълбоко. – Ако нещо ми се случи, докато съм на планетата, моите хора имат заповед да убият приятелката ти.

– Ако нещо ти се случи, Мишката няма да е виновна – Пенелопа не успя да скрие загрижеността си.

– О, те ще се опитат да убият и теб, но не знам дали е възможно. От друга страна, сигурен съм, че могат да убият Мишката, и затова ще я застрелят първа. – Той ѝ се усмихна. – Надявам се да го запомниш.

– Ти си лош човек – повтори Пенелопа – и страшно ще съжаляваш, че се отнесе така с нас.

– Глупости – присмя се Главореза. – Отнасях се с вас като с кралски височества. – Той махна с ръка наоколо. – Погледни този салон. Елегантни мебели, красиви гледки, оригинални картини с маслени бои по стените, обслужване по стаите за всеки ваш каприз. Дори заредих бара с плодови сокове и безалкохолни напитки само заради теб.

– Знаеш за какво говоря – рече сериозно Пенелопа. – Може да съм малко момиче, но имам добра памет. Някой ден ще съжаляваш.

– Някой ден ще умра от старост – вдигна рамене пиратът. – Междувременно ти предлагам да помислиш какво ще стане с приятелката ти, ако нещо се случи с мен.

Той напусна салона и вратата се затвори след него.

– Имаш един стандартен ден да намериш непознатия си приятел – отбеляза Мишката. – Или да го кажа по-правилно, той има един стандартен ден да намери нас, тъй като нямаме голям шанс да напуснем този апартамент, освен ако някой не убие хората на Янки.

– Ще излезем оттук – каза убедено Пенелопа.

– Как?

Малкото момиче вдигна рамене.

– Все още не съм сигурна. Има толкова много варианти на бъдещето.

– Винаги има. Въпросът е можеш ли да повлияеш на някой от тях, за да излезем оттук?

Пенелопа не отговори, съсредоточена в нещо, което само тя можеше да види, затова Мишката сложи една дискета в холовидеото и

изгледа няколко триизмерни реклами на местните забавления. Научи, че е изпуснала грандиозно шествие а ла Дивия запад, пресъздадено според обичая от древното минало на Земята, както и доста рекламирания мач за купата на първенството по бокс средна категория на Вътрешната граница. Бъдещите атракции включваха посещение на най-известния цирк на съзвездие, финала на щафетата около екватора на Калиопа, започнала преди осемдесет и два дни, и пресъздаване на решителната битка във войната на сетите в саваната на двайсетина километра западно от Ксанаду.

– По дяволите! – измърмори Мишката. – Не е честно.

– Кое не е честно? – попита Пенелопа.

– През целия си живот съм мечтала за свят като този, гъмжащ от дебели мъже с дебели портфейли. И ето ме тук – заключена в хотел, толкова близо до всичките тези пари, че ги усещам физически – гласът ѝ се изпълни с копнеж. – Знаеш ли какво можехме да направим с Мерлин тук? Колко пари можехме да спечелим!

– Мислех, че аз съм ти партньор – обади се обидено Пенелопа.

– Така е – увери я Мишката.

– Тогава защо продължаваш да говориш за Мерлин?

– Защото Мерлин също ми е партньор и има най-сръчните пръсти, които някога съм виждала. Ти и аз сме добри в други неща, но Мерлин можеше да започне от едната страна на хотела и докато стигне до другата, щеше да е прибрал двайсет портфейла. – Тя се усмихна. – Само като си помисля какво можехме да направим, докато обикаляме в тълпата край състезателните писти!

– Мога да изкарам повече пари от него.

– Не се и съмнявам.

– Нямаме нужда от него.

– Имаме нужда от всекиго, който иска да ни помогне – възрази Мишката.

– Не и от Мерлин.

– Защо така внезапно се загрижи за Мерлин? Не си го споменавала от седмици.

– Добре сме си и без него.

Мишката въздъхна.

– Трябва да разбереш, че не преставаш да харесваш един приятел и да си лоялна към него само защото си срещнала друг, когото харесваш повече.

Пенелопа я изгледа внимателно.

– Наистина ли ме харесваш повече от него?

– Да. Но не забравяй, че Мерлин води Оли Трите юмука и Гробаря Смит, и някои други ловци на глави далеч от нас вече няколко седмици... Какви приятели ще бъдем, ако не го искаме обратно, след като е рискувал живота си за нас?

– Права си – съгласи се Пенелопа, след като помисли малко. – Съжалявам.

– Няма нищо – успокой я Мишката. – Не е нужно да се извиняваш.

– Просто се притеснявам, че пак ще остана сама.

– А аз се притеснявам как ще излезем оттук – отвърна Мишката. За разхожда се отново из салона – четиринадесетата ѝ обиколка, откакто бяха дошли, и да опитва сигурността на стените, прозорците, пода и вентилационната система, без да открие нищо.

– Има много начини – обади се Пенелопа, докато Мишката продължаваше да търси слаби места. – Само че все още не зная кой от тях мога да предизвикам.

– Свързани ли са с новия ти приятел?

Пенелопа поклати глава.

– Той дори не знае кои сме ние.

– Тогава как ще ти бъде приятел?

Малкото момиче вдигна безпомощно рамене.

– Не знам.

– Сигурна ли си, че си права?

– Така мисля. Избирането на правилно бъдеще не е толкова лесно, както беше преди. Сега виждам повече неща, а някои от тях не мога да разбера.

– Какви неща? – попита Мишката, като завърши поредната си проверка и се обърна към детето.

– Не знам. Просто неща.

– Картини? Образи? Цели сцени?

– Не мога да ти обясня – отговори момичето. – Много по-сложно е от преди. – Тя замълча и се намръщи. – А би трябвало да става по-лесно сега, след като пораствам.

– Може би ставаш по-могъща – предположи Мишката. – Може би виждаш повече неща и можеш да влияеш на повече неща.

– Наистина ли мислиш така?

– Възможно е.

– Тогава защо не винаги разбирам какво виждам?

– Защото си още малко момиче и нямаш достатъчно опит, за да

разбереш какво виждаш, а и всички промени, които един избор би причинил.

– Не ми е ясно какво искаш да кажеш.

Мишката се усмихна.

– Когато разбереш, ще узнаеш и какво виждаш.

– Надявам се – отговори сериозно Пенелопа. – Много е обърквашо.

А преди всичко беше толкова ясно. Сега има неща, които не виждам, но някак си ги знам, и неща, които виждам, без да разбирам.

– Сигурна съм, че един ден всичко ще ти се изясни.

– Радвам се, че не можеш да видиш това, което виждам аз, Мишке.

Понякога е доста обърквашо и... страшночко.

– Страшночко?

Пенелопа кимна.

– Виждам как Ледения и Вечното хлапе ни намират и как Главореза Янки те убива, когато узнава.

– Тъй ли? – възкликна неспокойно Мишката.

– Няма да позволя да се случи. Има толкова други възможности...

– Надявам се, че има.

– Но не разбирам всички тези варианти на бъдещето.

– Избери някой, в който не ме убиват и аз ще съм доволна.

– Няма да те убият – увери я Пенелопа.

– А Карлос и Вечното хлапе пристигнаха ли вече на Калиопа?

– Не знам. Но знам, че ще намерят тази стая до довечера, така че ако не са тук, поне са съвсем наблизно.

Внезапно момичето се напрегна.

– Какво има?

– В някои от вариантите на бъдещето двамата умират, в други не.

– Нека се надяваме на бъдеще, в което остават живи – каза

Мишката.

– Такова виждам в момента.

– Тогавя защо си толкова разстроена?

– Защото ако и двамата влязат в тази стая, ще се опитат да се убият взаимно.

– Защо? – озадачи се Мишката.

– Заради мен.

– Абсолютно сигурна ли си?

Пенелопа се намръщи.

– Не. Ледения още не е решил как да действа.

– Как да действа за кое?

– Дали да ме убие или не.

– Ако се опита, Вечното хлапе ще го спре.

Пенелопа затвори очи и се съсредоточи. Накрая ги отвори, видимо разтърсена.

– Не знам. Не мога да видя кой ще победи.

– Карлос е мъж на средна възраст, който с години не е използвал оръжие. А Вечното хлапе е професионален убиец. Виждала съм го как действа. Няма начин Карлос да го победи.

– Все още не мога да видя изхода – повтори Пенелоп. Изведнъж се разтрепера. – Трябва да се махаме оттук, Мишке.

– Отдавна го повтарям.

– Не разбираш – каза развълнувано момичето. – Не искам да съм тук, когато Ледения влезе тук. Ако смята да ме убие и може да справи с Вечното хлапе, още не съм достатъчно силна да го спра.

– Още? – повтори Мишката.

– Някой ден може би ще мога, но не сега. – Лицето на Пенелопа внезапно изгуби цвета си. – Мишке, не му позволявай да ме убие!

– Няма – увери я Мишката и здраво прегърна уплашеното малко момиче, като се чудеше колко силна смята да стане Пенелопа, ако живее достатъчно дълго.

22

Вратата се отвори и Янки влезе в салона.

– Съжалявам, че трябва да ви обезпокоя, прекрасни дами – каза той.
– Няма да се бавим повече от минута.

След него влязоха двама ловци на глави, които Мишката бе видяла на Уестърли. Единият пристъпи към Пенелопа, която го гледеше любопитно, без следа от страх, после кимна на пирата. Миг по-късно двамата ловци излязоха.

– Заинтересованите страни започват да пристигат – обясни Главореза. – И всеки, разбира се, иска да се увери, че мога да му дам Пенелопа Бейли, затова се опасявам, че ще ви притесняваме от време на време.

– Виждам колко си разстроен от това – иронично подхвърли Мишката.

– Вярваш или не, но не изпитвам удоволствие от търгуването с човешки същества. Но тук говорим за огромна сума пари и честно казано, ще се почувствам много по-спокоен, когато момичето е на половин

галактика оттук... Освен това тя не отива в робство. Като имам предвид цената, която дават, сигурен съм, че ще се отнасят внимателно с нея и ще живее в лукс. – Той се усмихна. – Или поне така ми е удобно да мисля.

Веднага след като напусна салона, един от неговите хора влезе.

Пенелопа се зае да облича Мариан с новите дрехи, които бе поръчала по-рано, а Мишката включи холовизията и се съсредоточи върху резултатите от безбройните спортни състезания през деня. Два пъти Янки доведе хора в апартамента – веднъж офицер от Демокрацията, следващия път безлична жена, която можеше да е всичко – от бюрократ до ловец на глави. После Мишката поръча обяд за себе си и Пенелопа.

Един сервитьор от обслужването по стайте пристигна след десет минути, плъзгайки въздушна количка с тяхната поръчка. Той изчака търпеливо охраната да го претърси, после влезе в стаята и спря пред лакираната дървена маса, където седеше Мишката.

– Обядът ви, мадам.

Щом чу гласа на сервитьора, Мишката се обърна към него.

С гръб към охраната, той ѝ намигна и се усмихна. Внезапно Мишката почувства страхотно облекчение.

– Къде да оставя обяда на младата госпожица?

– Тук – надяваше се, че гласът ѝ не я издава.

– Както кажете – сервитьорът подреди храната за Пенелопа, която продължаваше да си играе с Мариан, без да забелязва присъствието му.

– Извинете ме – той се обърна към охраната, – но тук има допълнителен десерт. Искате ли да го оставя на вас? – Той се усмихна подкупващо. – Разбира се, без да доплащате.

Бодигардът вдигна рамене.

– Защо не?

Сервитьорът остави похлупена чиния в единия край на масата.

– Донеси го тук.

– Разбира се. – Сервитьорът взе чинията, прекоси стаята и спря пред бодигарда.

– Какво е това?

– Един момент, господине – сервитьорът махна капака на чинията и я подаде на бодигарда.

Мъжът се наведе да я вземе и се озова срещу дулото на малък лазерен пистолет.

– Откъде, по дяволите, взе това? – извика той.

– Ръката е по-бърза от окоето – отвърна сервитьорът, после вдигна свободната си ръка над главата и внезапно в нея се появи букет цветя.

– Помириши ги – той пхна цветята под носа на бодигарда. – Знаем, че не са рози, но това е по-безболезнено и не толкова фатално, както ако използвам пистолета.

– Какво пра...? – Бодигардът изгуби съзнание, преди да завърши въпроса си.

Сервитьорът погледна безжизненото тяло, после хвърли букета отгоре му и се обърна към Мишката и Пенелопата.

– Здравей, Мерлин – обади се момичето.

– Не мога да ти опиша колко се радвам да те видя – изправи се Мишката. – Какво правиш тук?

– Остави въпросите за по-късно. Трябва да действаме бързо. Причиних късо съединение в камерата точно преди да вляза в стаята, но ще им отнеме само няколко минути да открият, че не се дължи на електрически удар.

– Другата охрана все още ли е в коридора? – попита Мишката.

Мерлин кимна.

– Гадна пасмина. Няма начин да се измъкнем покрай тях.

Той отиде до прозореца и го провери.

– Има ли аларма?

– Не, разбира се. На седемнайсетия етаж сме, който може да проникне през него?

– Права си – призна Мерлин.

Докато говореха, огледа огромния прозорец, после сви юмрук и притисна пръстена си в стъклото, в долния край на прозореца.

– Обичам магьосническите трикове – ухили се той.

Мишката чу бръмченето на малко моторче вътре в пръстена и стъклото се срязва без проблеми. Мерлин направи почти пълен кръг, около седемдесет и пет сантиметра в диаметър, бръкна в джоба си за малко всмуквателно устройство и го закрепил към стъклото. После довършил отрязването на кръга и чрез устройството го отдели от прозореца.

– Дори сградата да има достатъчно дупки, по които да се спусна до долу, някой ще ме види, преди да съм слязла – обади се Мишката. – А и никой да не ме види, вие двамата не можете да ме последвате за нищо на света.

– Няма да слизаш надолу, а ще се качваш нагоре – уточни Мерлин.

– Нагоре? – повтори тя.

Той кимна.

– Този е апартамент е на най-горния етаж. Покривът трябва да е около два метра над прозореца.

– А ти и Пенелопа?

Мерлин свали часовника си и натисна скрит бутон.

– Ето. – Извади тънка и невероятно здрава жица и я завърза за кръста на Мишката. – Това е титанова сплав с много здрава молекулна връзка; може да издържи повече от тон, преди да се скъса. Щом стигнеш до покрива, завържи края за нещо стабилно, после Пенелопа и аз ще се изкачим по нея.

– Не можеш да се катериш по това нещо – възрази Мишката. – Ще ти пререже пръстите.

Мерлин се усмихна.

– Няма да се наложи. Имам една малка макара тук, върху която ще се навие.

– Ще си изкълчиш ръката.

Той отново се усмихна.

– Под сервитьорската жилетка имам защитен пояс, ще се справя.

Мишката обаче не беше убедена.

– Опитвал ли си преди такава каскада?

– Не... но получих часовника от един приятел, който я изпълнява всяка вечер в цирка.

– И защо се раздели с този часовник?

– Беше в болницата, за да му сложат крака-протези. Нямахше повече нужда от него – той видя загриженото й лице. – Заради друг негов номер, а не този.

– Не знам...

– Моля те, Мишке – намеси се Пенелопа. – Трябва да побързаме.

– Добре – съгласи се веднага Мишката.

Наведе глава, пхна се през дупката в прозореца и излезе на перваза. Бързо и майсторски намери къде да се захване и започна да се катери по външната стена на сградата.

– Внимателно – прошепна Мерлин по-скоро на себе си, отколкото на Мишката, която бе на половината път към покрива. – Внимателно.

– Всичко е наред – обади се Пенелопа и взе Мариан от пода, където беше играла с нея преди влизането му. – Тя няма да падне.

– Искаше ми се и аз да съм толкова сигурен – отвърна Мерлин, като продължаваше да извива врат, за да следи Мишката с поглед.

Пенелопа отиде до масата и спокойно започна да яде един от сандвичите, които той бе донесъл като сервитьор.

– Не ти ли пука какво ще стане с нея? – попита раздразнено той, като я видя какво прави.

– Казах ти, че няма да падне.

– Дано да си права, защото ако не си, не само че аз ще загубя партньора си, но двамата ще си останем в тая стая.

Пенелопа подаде последната хапка от сандвича на Мариан, после я остави на масата и внимателно избърса устните на куклата с ленена салфетка. Накрая я хвана под мишница и се запъти към прозореца.

– Трябва вече да е стигнала – обяви тя.

– Да – въздъхна с облекчение Мерлин. После се обърна към момичето. – Нека да помислим за момент. Не можем и двамата да излезем едновременно през тази дупка, а ако счупим прозореца и стъклата се разбият долу, ще се издадем... Дай няколко салфетки от масата.

Пенелопа се усмихна и му подаде салфетките, които бе донесла със себе си.

– Значи и ти си се досетила, а? Умно дете. – Той закрепил жицата за защитния си пояс. – Бъди много внимателна, докато излизаш през дупката. Щом се озовеш на перваза, увий ръцете си със салфетките и се дръж за краищата на стъклото, докато и аз изляза.

Той премести поглед от момичето до върха на покрива и обратно.

– Май не си достатъчно силна, за да се държиш за гърба ми до горе?

– И аз мисля така – отговори Пенелопа.

– Добре – продължи Мерлин след секунда размисъл. – Щом и аз изляза на перваза, ще те вдигна, а ти ще обвиеш ръце около врата ми и крака около кръста ми. И аз ще те хвана с една ръка... Не се тревожи, няма да продължи дълго, щом веднъж заработи макарата.

– Въобщо не се притеснявам – увери го Пенелопа.

– Ще ми се и аз да можех да го кажа – промърмори Мерлин. – Всичко трябва да стане по плана, но това винаги е било специалност на Мишката. Аз никога не съм правил нещо подобно.

– Всичко ще е наред.

Той почувства дръпване на жицата – Мишката сигнализираше, че е завързала нейния край за сигурно място.

– Надявам се – отвърна той. – Остави куклата и ще те вдигна.

– Мариан идва с мен.

– Това е просто кукла. Ще ти купя друга.

– Не искам друга. Искам нея.

Той я изгледа продължително, после вдигна рамене.

- Добре, дай ми я – ще я сложа в някой джоб.
- Не, няма да го направиш. Ще я изоставиш.
- Добре, носи си я сама – ядоса се Мерлин. – Не ми пука.

Той помогна на Пенелопа да излезе през дупката в прозореца, а тя притискаше Мариан до гърдите си. Хвана се с едната ръка, увита в салфетка, за стъклото, а с другата продължи да държи куклата.

Миг по-късно Мерлин беше до нея на перваза, а после Мишката ги ръководеше по пътя им нагоре. За цяла минута се заклешиха на края на покрива и Мерлин бе почти сигурен, че титановата корда няма да издържи или макарата ще поддаде, но с помощта на Мишката успяха да стигнат до временната сигурност на покрива.

– Последвайте ме – подкани ги Мишката. Мерлин стоеше на колене и се опитваше да си поеме дъх, а Пенелопа преглеждаше Мариан за драскотини.

Мерлин кимна и с усилие ги последва по покрива. Когато стигнаха до края, видяха, че близката сграда е на двадесет метра под тях.

– Не бива да рискуваме да слезем по пожарното стълбище – обясни Мишката, – защото може да се натъкнем на хората на Главореза във фойето. Мисля, че ще е най-добре да слезем до съседната сграда и да излезем през нейното фойе. Колко дълга е тази твоя жица, Мерлин?

- Достатъчно, за да стигне до онзи покрив.

Мишката се усмихна.

– Не гледай толкова нещастно. Слизането е доста по-лесно от изкачването.

- И при всички положения по-бързо – промърмори Мерлин.

И двамата бяха прави: спуснаха се по-лесно и по-бързо, така че няколко минути по-късно тримата слизаха по пожарното стълбище към приземния етаж на съседната сграда.

23

Стълбището ги отведе в шумното фойе на офиссграда. Търговският център се състоеше само от местни туристически агенции, с изключение на един малък банков клон и магазин за дрехи, главно за сафари.

– Как ни намери? – попита Мишката, докато излизаха през главния вход. – Всъщност как въобще узна, че сме на Калиопа?

– По-късно – отговори Мерлин, като се оглеждаше наоколо. – Нека първо се отдалечим от вашия приятел пирата.

Той спря едно такси и помоли шофьора да препоръча не много скъп семеен хотел близо до по-малките увеселителни комплекси в южния край на града. Мълчаха в таксито, а петнадесет минути по-късно стигнаха до хотела.

Мерлин отиде на рецепцията и обясни, че поради грешка на космодрума багажът им ще пристигне вечерта или на другата сутрин, после резервира две спални с междинна врата. Никакъв коментар не последва – объркването бе нещо съвсем обикновено тук, като се знаеше колко багаж се изсипва на космодрума. Освен това тримата изглеждаха като типично семейство – не разполага с много средства, а е решило да опита забавленията, които може да си позволи.

Когато се качиха в стаите си и отвориха междинната врата, Пенелопа се приближи до Мишката.

– Видях няколко малки момичета на игралната площадка. Мога ли да отида и да си поиграя с тях?

Мишката поклати глава.

– Опасявам се, че не.

– Защо не?

– Защото за разлика от теб тези момиченца не са преследвани от осемнайсет пирати и половината ловци на глави в съзвездието. Не можем да рискуваме някой да те познае.

– Никой няма да ме познае – отговори Пенелопа. – Не и днес.

– Сигурна ли си?

– Да.

– Вярваш на нейните думи? – учуди се Мерлин.

– Разбира се.

– Ако я видят, сме загубени – продължи магьосникът и внезапно Мишката си спомни, че той не знае нищо за изключителните способности на Пенелопа – те се разделяха, преди тя да ги демонстрира за пръв път.

– Никой няма да я види – настоя Мишката. – Ако не вярваш на нея, повярвай на мен.

Мерлин сложи ръка на рамото на Пенелопа и изчака, докато тя се обърне с лице към него.

– Бъди много внимателна – посъветва я той. – Ако видиш някой да те наблюдава, веднага се върни и ми кажи.

– Никой няма да ме наблюдава – отговори Пенелопа.

– Сигурна съм в това – намеси се Мишката преди протеста на Мерлин. – Отиди да поиграеш.

– Ще пазиш ли Мариан вместо мен? – помоли малкото момиче. – Не искам новите й дрехи да се изцапат.

– Ще е удоволствие за мен – Мишката взе куклата от ръцете й.

– Благодаря – каза Пенелопа. – Сега мисля да тръгвам.

– Приятно изкарване – пожела й Мишката.

Пенелопа спря на вратата с разтревожено изражение на лицето.

– Какво има? – попита я Мишката.

– Не знам никакви игри. Не съм виждала друго малко момиче, откакто бях на пет години.

– Тогава те ще те научат.

– Ами ако не ме харесат?

– Глупости. Ти си едно много приятно малко момиче.

– Но ако все пак не ме харесат?

– Ще те харесат – увери я Мишката.

Пенелопа погледна към куклата.

– Може би трябва да взема Мариан със себе си. Ако не харесат мен, може би ще харесат нея.

– Не се притеснявай толкова – успокоително продължи Мишката. – Кой не би харесал такова сладко момиченце като тебе?

– Много хора – отговори сериозно Пенелопа. – Като Ледения.

– Всичко ще е наред – увери я жената. – Просто се представи и съм сигурна, че ще се радват да се запознаят с теб.

– Надявам се – отвърна несигурно момичето, заповяда на вратата да се отвори, махна нервно на Мишката и Мерлин за довиждане и тръгна по коридора, а вратата се затвори след нея.

– Кой е Ледения? – попита Мерлин, докато оглеждаше с отвращение евтиното обзавеждане на стаята. – Някакъв измислен враг?

– Не съвсем – отвърна Мишката и се настани на огромен стол, като подгъна крака под себе си. – Работих за него преди много, много време.

– Никога преди не си го споменавала.

– Тогава имаше друго име. Стига сме говорили за Ледения. Как успя да ни намериш?

– Дълга история – Мерлин се загледа в холографската снимка на извънземен пейзаж, която висеше над леглото. – Боже, каква грозота!

– Може би трябва да започнеш от самото начало – продължи Мишката. – Как се изплъзна на всичките онези ловци на глави, след като ни остави на Байндър X?

– Не успях.

Мишката се намръщи.

– Какво искаш да кажеш?

– Не успях да се изплъзна на всичките – повтори Мерлин. – Мислех, че са ме изгубили, когато Оли Трите юмука ме сгаци на една малка дяволска дупка, наречена Пухени хриле... Шест милиарда птици, петдесет милиарда риби и един малък грозен Търговски град с два мизерни хотела. Мога да се закълна, че всеки втори човек на оная планета бе орнитолог или ихтиолог. Ако имаше някое място в галактиката, където биха ме търсили най-малко, това щеше да е Пухени хриле.

– Очевидно си сгрешил.

– Прекарах почти месец там – отговори магьосникът. – Оли Трите юмука ме намери едва преди няколко дни.

– Очевидно не те е убил.

Мерлин се изсмя.

– Да.

– Какво стана?

– Искаше малкото момиче. Той и Гробаря Смит бяха чули, че Главореза Янки организира търг за нея с цел да я продаде на предложилия най-висока цена, а техният работодател страшно много искал да се сдобие с нея. Имаха обаче един проблем – никой от тях не бе виждал Пенелопа отблизо. Оли знаеше, че аз я познавам, и за да се увери, че никой няма да му продаде друго момиче, заедно със Смит ми предложиха сделка – половин милиона кредита, а аз ще я идентифицирам, за да знае техният работодател дали да наддава най-високо.

– Значи ето как си разбрал къде ни държи Янки!

– Разбира се – усмихна се Мерлин. – Аз съм илюзионист, а не магьосник.

Той мина по избелелия килим към прост дървен стол, седна на него и се намръщи колко е неудобен.

– На всички заинтересовани страни им бе позволено да се уверят, че това е същото момиче. Всъщност едва не се блъснах в няколко ловци на глави, преди да се намъкна в сервитьорския костюм.

Мишката го погледна развеселена.

– Няма съмнение, имаш разностранни таланти. Днес беше сервитьор, а утре може отново да си илюзионист, но тази вечер си герой, защото освободи Пенелопа и мен.

– Освободих теб – поправи я Мерлин. – А Пенелопа просто я заех.

– Какво искаш да кажеш? – попита внимателно Мишката.

– Ако тя струва половин милион кредита само за да я разпозная, помисли си колко ще плати Главореза, за да си я върне. – Той помълча

малко. – Или ако намерим безопасно място да я скрием, самите ние можем да проведем търга.

– За какво говориш?

– Доста бавно съобразяваш, Мишке. Стоим на златна мина. Можем да направим толкова голям удар, че да се пенсионираме и двамата. Чух, че наддаването ще започне от десет милиона кредита.

Мишката го изгледа продължително.

– Ти си глупак – каза накрая.

– Мислех, че съм герой.

– И аз мислех така. Но съм сгрешила.

– Не би ли ми обяснила защо?

– Първо, много се привързах към това момиче и няма да позволя на теб или на когото и да било да я продава, като че ли е някакво животно. Второ, никой ли не ти е казал защо струва толкова много?

– Кой го е грижа защо? – вдигна рамене Мерлин. – Тя струва цяло състояние и е в нашите ръце. Това е всичко, което искам да знам.

– Не, това не е всичко, което трябва да знаеш – отговори Мишката, наблюдавайки през мръсния прозорец Пенелопа, която седеше сама и гледаше как три момичета играят.

– Добре – съгласи се Мерлин и опита да се намести по-добре върху неудобния дървен стол. – Да предположим, че ми кажеш защо е толкова ценна.

– Защото има дарба и способности, които много хора и дори правителства искат да контролират.

– Каква дарба?

– Предвижда бъдещето.

– Глупости. Ако тя вижда бъдещето предварително, трябва да знае, че ще искам откуп за нея. Защо тогава се съгласи да дойде с нас?

Мишката го погледна и се усмихна.

– Опитай се да не се засягаш много, но ти си най-безопасната алтернатива, която има пред себе си. Сравнен с Ледения или Главореза и някои други, ти си толкова ниско в редицата на опасните за нея хора, че ти не сметна за нужно да се отърве от теб.

– Какво искаш да кажеш с това – да се отърве от мен? – засегна се Мерлин. – Та тя е само едно дете с талант. А ти я изкарваш опасна като Оли Трите юмука.

– Не разбираш ли какво значи да предвиждаш?

– Естествено, че знам. Значи, че може да предрича бъдещето. Доста удобен талант, ако залагаш на спортни състезания. Това изяснява защо

всички тези големи клечки я искат, но не схващам, по дяволите, ти защо го смяташ за толкова опасен.

– Тогава се налага да ти го обясня по-простичко. Няма само едно бъдеще. Вариантите на бъдещето са безброй. Тя има способност да вижда голяма част от тях.

– Не разбирам.

– Тя може да помогне на този вариант, който най-много ѝ харесва, да се случи.

– Всеки се опитва да го прави – каза Мерлин, все още без да разбира.

– Всеки се опитва, а тя успява... Нека да ти дам един пример. Може би в половината от вариантите, които е видяла, нещо се е обърквало с нашето бягство – кордата се е късала, бодигардът се е събуждал по-рано, тя те е изпускала, когато сте се изкачвали към покрива. Тя има способност да вижда всички тези варианти на бъдещето и да открие какво трябва да направи, за да не се случат.

– Ти си луда! – присмя се той.

– Помниш ли онези двама мъртъвци, които намерихме до кораба си на Чероки?

– Опитваш се да ми кажеш, че тя ги е убила ли?

– Тя е избрала бъдеще, в което умират. Това не е едно и също – поясни Мишката. – Тя не е убиец. Просто е малко момиче, което се защитава, както може.

Мерлин се замисли върху думите на Мишката.

– Ако си права – а това е едно голямо „ако“, все пак е доста ефикасен начин да се защити. – Така е – съгласи се Мишката. – Вече разбираш, че ако те мислеше за нещо повече от дребна досадница, вероятно щеше да получиш удар или инфаркт по пътя нагоре. Или поне да се спънеш и да си счупиш крак по коридора към стаята.

– Не знам дали да се обиждам, или да изпитвам благодарност – каза кисело Мерлин. Млъкна и изгледа Мишката. – И ти харесваш това дете?

– Да.

– Защо?

– Изправена е срещу цялата галактика. Аз съм единствената ѝ приятелка.

– Това не може да е причина. Половината от хората, които познаваме, имат награди за главите си, но тях не ги харесваш.

– Тя е толкова сладка и толкова самотна!

Мерлин погледна през прозореца и видя, че Пенелопа вече играе с

другите момичета.

– Едва ли прилича на самотно момиче – отбеляза саркастично той.

– Не съм длъжна да защитавам подбудите си пред теб – Мишката внезапно се раздразни. – Всичко, което трябва да знаеш е, че тя остава с нас.

– Добре. Щом трябва да бъде така, ще бъде. Тя се присъединява към екипа и заедно изчезва рано сутринта.

– Така ще е най-добре – съгласи се Мишката, като се чудеше защо Мерлин се предаде толкова бързо. – Вероятно си накарал всеки ловец на глави на тази планета да ни търси, да не говорим за хората на Янки.

– Да, доста сила е събрана тук. Колкото по-бързо се махнем от планетата, толкова по-добре.

– Имаш ли собствен кораб?

– Не, дойдох с Оли Трите юмука.

– Тогава трябва да намерим начин да хванем търговски полет, без да ни забележат.

– Няма да е лесно. Те ще наблюдават космодрумите – той се намръщи. – И ако Пенелопа я искат жива, същото не се отнася до нас.

– Така е – съгласи се тя.

Мерлин се изправи.

– Трябва да има бар наоколо, а аз най-добре мисля там. Искаш ли да дойдеш с мен за по едно?

Мишката поклати глава.

– По-добре да остана тук, в случай че Пенелопа се върне.

Мерлин я изгледа и накрая се усмихна.

– Странно, никога не съм те мислил за майчински тип.

– Нито пък аз.

Магьосникът стигна до вратата.

– Ще се върна след около половин час. Може и по-рано, ако успее да намеря изход от положението по-бързо.

– Ще съм тук.

Той излезе от стаята, а Мишката се заразхожда напред-назад, като провери холовизията и октафонната система, после прегледа шкафчетата в банята и спалните – по-скоро по навик, отколкото от необходимост.

Няколко минути по-късно в стаята влезе Пенелопа.

– Рано се връщаш. Не се ли разбра с момичетата?

– Бяха много мили.

– Тогава?

– Трябва да тръгваме, Мишке.

– Да тръгваме? Искаш да кажеш да напуснем хотела?

Пенелопа кимна с глава.

– Бързо.

– Някой знае, че сме тук ли?

– Да.

– Колко време имаме?

– Може би десет минути, а може и по-малко.

– Добре – рече Мишката. – Мерлин е в бара. Ще го вземем и ще се махнем оттук.

– Не!

– Но той рискува живота си да ни спаси.

– Не го искаме, Мишке.

– Не изоставяме приятелите си, Пенелопа – отговори Мишката. – Мислех, че съм ти го обяснила добре предния път... Чудя се как са ни открили толкова скоро? Смятах, че тук ще сме на сигурно място за няколко дни.

– Мерлин им казва точно сега.

– Те са тук?

– Не. Говори с тях по видеофона, но ще са тук много скоро.

– Ти видя ли го да им казва?

Пенелопа посочи с пръст слепоочието си.

– Тук, вътре.

Мишката втренчи в момичето.

– Сигурна ли си?

– Да.

– Това коварно копеле!

– Хайде, Мишке – Пенелопа я задърпа за ръкава. – Трябва да побързаме.

– Къде е този твой приятел, когото щяхме да срещнем на Калиопа? – попита Мишката. – Със сигурност се нуждаем от един сега.

– Не знам.

Мишката излезе в коридора, огледа се, за да е сигурна, че Мерлин не е решил да се връща, и кимна.

– Оттук – тя се насочи наляво. – Другият коридор води към бара, а аз не искам да ни вижда, че си тръгваме.

Пенелопа, притиснала куклата до гърдите си, подаде свободната си ръка на Мишката.

– Хайде – разбърза се жената. – Ако имаме късмет, ще хванем такси и ще се махнем оттук, преди Мерлин да е разбрал, че ни няма.

Минаха покрай малък холотеатър, кафене и огромен вътрешен басейн, после предпазливо се приближиха към фоайето.

– Приятелите на Мерлин пристигнаха ли вече? – прошепна Мишката.

– Още не.

– Добре, да тръгваме.

Прекосиха бързо фоайето и спряха пред хотела, а Мишката се опита да спре някое такси.

– Никога ли няма да има край? – попита уморено Пенелопа.

24

Ако Ксанаду показваше изчистеното и лъскаво лице на Калиопа пред стотици хиляди туристи, Нов Гомор откриваше друга, не толкова привлекателна страна на планетата. Градът се издигаше направо върху тревата, грозен издатък върху иначе гладката повърхност на западната савана. В него имаше седем хотела с различна жизнена среда и повечето извънземни, които слизаха на Калиопа, веднага се отправяха към Нов Гомор.

Тук също имаше туристически атракции, а улиците не бяха опасни и много често някое сафари започваше от верандата на „Норфолк II“. Но може би защото извънземните разполагаха с по-малко пари за харчене или може би просто защото бяха извънземни, атракциите в Нов Гомор не изглеждаха толкова изкусителни, както в източния му побратим.

Докато Ксанаду предлагаше циркове с фантастични акробати и екзотични животни, Нов Гомор осигуряваше карнавали със странични представления и нечестни игри. В Ксанаду имаше театър, а в Нов Гомор холошоута. Хотелите в Ксанаду бяха като палати, а в Нов Гомор бяха прости и функционални. Ако Ксанаду предлагаше луксозни ресторанти с елегантно поднесени ястия, Нов Гомор осигуряваше изобилие от извънземни ресторанти с храна, която повечето човеци никога не бяха виждали, а стомасите им не можеха да смелят.

Освен това в Нов Гомор имаше нещо, което пробуждаше кръвожадността на клиентите. Всеки идваше тук за истинско сафари, а не просто холографско приключение. Организираха се битки до смърт между животни, понякога дори между хора и извънземни, пред малки и големи тълпи. Именно тук се печелеха и губеха огромни състояния в игралните салони отзад. И пак тук можеше да се опита почти всяка перверзия,

позната на човек или извънземен, ако се дадат достатъчно пари.

Мишката и Пенелопа подминаха космодрума, защото знаеха, че е под наблюдение. Момичето погледна една карта на планетата и веднага избра Нов Гомор. Отне им три дни да стигнат дотам по възможно най-невероятните и заобиколни пътища, което доведе до пълно изтощение както на техните сили, така и на паричните им средства. Мишката, която не бе виждала легло през последните три дни, искаше да похарчи последните им сто кредита за хотел, но Пенелопа настоя да отидат направо на карнавалите, събрани в покрайнините на града.

– Защо? – попита уморено Мишката.

– Защото ще срещнем моя приятел в един от тях.

– Сигурна ли си, че този приятел наистина съществува? Имам предвид, че не се появи, когато имахме истинска нужда от него...

– Сега се нуждаем от него дори повече.

– Ако той е тук сега, значи ще е тук и сутринта – отговори Мишката. – Нека да си вземем първо една стая и да наваксаме малко сън.

– Не искам да го изпусна – настоя Пенелопа.

– Говориш за него, като че ли е търговски пътник.

– Не знам какъв е. Знам само, че е тук.

– И мислиш, че е в един от тези карнавали?

– Не знам. Но чувствам, че трябва да отидем там.

– Добре, чувствата ти бяха доста точни досега – съгласи се с уморена въздишка Мишката. – Хайде да тръгваме.

Хванаха едно от влакчетата за най-близкия карнавал – сравнително неголям, предназначен за семейства с малки деца. Чуваха се радостни писъци от различните палатки, а няколко клоуни – както хора, така и извънземни, смесени с гълпата, раздаваха безплатни билети за по-невзрачни представления.

– Е? – попита Мишката.

Пенелопа поклати глава.

– Не е това мястото.

– Благодаря на Бога! Всички тези чисти и отнесени семейства ме влудяват.

– Не харесваш ли семействата, Мишке?

Жената вдигна рамене.

– Не знам. Никога не съм имала семейство – тя се усмихна на момичето. – За мен ти си моето семейство.

– И ти си моето семейство – отвърна искрено Пенелопа. – Ти и Мариан.

– А сега накъде? – попита Мишката.

– Нека просто обикаляме наоколо. Ще позная мястото, когато стигнем там.

– Както кажеш – Мишката махна на друго влакче.

Минаха покрай открит зоопарк за извънземни животни, покрай огромен стадион, който като че ли не бе достатъчно наситен със събития в този ден, ферма, където се отглеждаха гигантски влечуги от Антарес, и най-накрая приближиха разположен на голяма площ карнавал.

– Тук е – прошепна Пенелопа и Мишката сигнализира на шофьора, че искат да слязат.

– Това нещо сигурно покрива трийсет акра и повече – обади се Мишката, докато стояха на входа. – Имаш ли някаква идея как изглежда той?

– Дори не знам дали е той – отговори момичето. – Но знам, че ще го намерим тук или той ще ни намери.

– Ще го познаеш ли, като го видиш?

Пенелопа сви рамене.

– Предполагам.

Мишката плати входната такса и през следващите няколко часа те си проправяха път през тълпи от туристи, разглеждаха редици с игри и изложби, минаваха покрай мошеници и измамници, покрай стриптиз и представления на изродени деца на природата, покрай извънземни изложби, палати за удоволствие чрез болка, центрове за евтина езда и изложби на говеда и свине от самата Земя.

– Предавам се за днес – обяви Мишката, когато в ранния следобед горещината стана още по-силна. Седна на една празна маса до редица от щандове за храна и махна на Пенелопа да седне до нея.

– Тук трябва да има около десет хиляди души – продължи тя, когато момичето се настани на стола. – Може да сме минали покрай него, без да разберем.

– Той ще бъде тук – отговори твърдо Пенелопа.

– Скоро ли?

– Не знам.

– Днес? Утре? Следващата седмица? – настоя Мишката. – Не искам да те тревожа, но сме почти без пукната пара. Повечето ми пари са у Вечното хлапе, а почти привърших тези, които имах у себе си. Дали ще продължим да търсим твоя тайнствен приятел, или ще търсим изход от тази планета, трябва да открием начин да изкараме някакви пари. Имам достатъчно, за да живеем още три дни, може би четири, ако намерим

евтино място, където да отседнем... Знаеш ли дали дотогава твоят приятел ще се появи?

Пенелопа сви рамене.

– Не знам.

– Сигурна ли си, че сме на точното място? В Нов Гомор има още много карнавали.

– На точното място сме.

Мишката въздъхна дълбоко.

– Тогава по-добре да останем тук, на карнавала. Колкото по-малко се движим из Нов Гомор, толкова са по-малко шансовете да ни разпознаят.

– Ще ни позволят ли да останем тук? – попита Пенелопа.

– Не и като туристи. Но виждам няколко празни кабинки и палатки. Трябва само да измислим някакъв номер и да убедим шефа да ни вземе да работим за него.

– Какво можем да правим?

– Това е проблемът – призна Мишката. – Предполагам, че мога да се кандидатирам за стриптийзборка, но съм толкова кльощава и грозна, че хората ще ми платят да се облека.

– Това не е вярно – горещо възрази Пенелопа. – Ти си хубава, Мишке.

– По този въпрос може да се спори – отговори кисело жената. – Както и да е, повярвай ми – никой няма да ме наеме.

– Тогава какво ще правим?

Мишката наведе замислено глава, после вдигна поглед и се усмихна.

– Знаеш ли какво не видях, докато обикаляхме?

– Какво?

– Гадател.

– Какво е това?

– Гадател ли? Това е някой, който претендира, че прави това, което ти наистина можеш: да предсказва бъдещето – тя замълча, колкото да си поеме дъх. – Помниш ли как видях картите ми в казиното на Последен шанс?

– Да.

– Смяташ ли, че можеш да видиш кой ще спечели определено надбягване или борба?

– Мисля, че да. Сега ми се удава по-добре отпреди.

– Когато не можеш, ще знаеш ли, че не можеш?

– Да.

– Тогава вероятно ще ни вземат на работа.

– Чудесно! – рече щастливо Пенелопа. – Тогава, след като спечелим малко пари, като предсказваме бъдещето, мога да ти кажа кой ще победи в дадено надбягване или борба и ти ще заложиш на победителя, и...

– Не – прекъсна я Мишката. – Ако спечеля прекалено много пари наведнъж, ще привлече вниманието. По-добре да ги печелим по малко. – Тя изгледа Пенелопа и се намръщи. – Имаме и друг проблем. Ако тръгне слух, че малко момиче предсказва победители, ще се сдобием с нежелана компания.

– Може би трябва да направим като на Последен шанс – предложи Пенелопа.

– Току-що ти обясних, че не мога да рискувам да спечеля прекалено голяма сума наведнъж.

– Не, имах предвид начина, по който играхме на карти. Ти беше играчът, а аз ти сигнализирах. Ти ще можеш да пресказваш бъдещето, ако аз ти сигнализирам какво да предсказваш.

Мишката се замисли върху предложението.

– Може би ще стане – призна накрая тя.

И тъй като не се появи по-добра възможност, те прекараха остатъка от следобед в репетиране на сложната система от сигнали, чрез които Пенелопа можеше да даде основната информация за всеки клиент. Тогава, на здрачаване, Мишката откри управителя на страничните забавления, направи кратка демонстрация на уменията си, предложи му подялба 60 на 40 от печалбата за него срещу ползване на кабинка плюс храна и подслон за през нощта. Десет минути по-късно бяха наети на работа.

Прекараха вечерта в украсяване на кабинката и създаване на подходящ костюм за Мишката. После хапнаха набързо и се строполиха върху койките в задната част на кабинката.

На другия ден станаха рано, закусиха и зачакаха да отворят карнавала. Пенелопа толкова се вълнуваше, че не я свърташе на едно място.

– Успокой се – рече Мишката. – Няма да отворят вратите още поне половин час.

– Знам, но не е ли чудесно? Ние отново ще работим заедно! И само погледни тези различни хора и всичките извънземни.

– Всички с едно име: мошеник.

– Какво?

Мишката се усмихна.

– Нищо, радвам се, че си щастлива.

– О, да. Ще можем ли винаги да работим заедно?

– Предпочитам да се оттеглим от занаята и да живеем в лукс заедно – отвърна Мишката кисело. – Но докато дойде този щастлив ден, си оставаме един екип.

Другите карнавални работници започнаха да се събират на централната алея и да издигат своите палатки или да отварят фургоните си. Около две трети от тях бяха крещящо облечени хора, но имаше и канфорити, лодинити, молутеи, домарианци и точно срещу тях, демонстрирайки игра, която като че ли нямаше никакъв смисъл, стоеше извънземен, какъвто Мишката никога не бе виждала досега. Съществува бе двуного, покрито със светлозелени люспи и като че ли отзад имаше сива гърбица като на рак, която се простираше от врата до ханша му. Не бе по-високо от метър и петдесет, но набитото тяло и яките крайници му придаваха голяма сила. Мишката му кимна и то отвори роговия си клон в нещо, което тя искрено се надяваше, че е подобие на усмивка.

Тогава се отвориха вратите и тълпите нахлуха в карнавалната площадка. На Мишката ѝ отне почти три часа да намери първия си клиент и още два за втория, но когато излезе победителят на местното надбягване и се пусна слух, че една гадателка на територията на карнавала е предрела победата, пред фургона им се натрупа опашка.

Тя предсказваше бъдещето на нещастни съпрузи и неверни съпруги, на самонадеяни играчи на покер и безнадеждни наркомани, на бедни и богати, на хора и извънземни – добри и лоши съдби. Пенелопа никога не се отдалечи на повече от девет метра и спазваше прикритието си – събираше парите и подканяше минувачите да влязат, за да научат бъдещето си.

На третата сутрин обаче, точно след като бе дала на един лодинит резултата от среща по свободна борба тежка категория, която щеше да се състои в късния следобед, тя вдигна поглед и видя познато лице с брада да се взира в нея.

– Накара ни да се потрудим за парите си, признавам ти го – каза Главореза Янки без никаква враждебност. Той държеше Пенелопа здраво за ръката и явно беше допрял оръжие в нея.

– Как ни намери? – попита Мишката.

Той се изсмя.

– Колко победители можеш да предскажеш, преди пресата да започне да намеква, че тук се разиграва някакъв вид рекет?

Мишката се огледа за охраната на пирата, но не видя нито едно

познато лице.

– Къде са хората ти?

– Търсят ви из целия Нов Гомор – отвърна Янки. – Някои са на писитите, други на арената, трети в казината. Но аз реших да опитам карнавала – и наистина, какво по-добро място да се скриеш като гадателка? – Той се усмихна развеселен. – Все едно дезертър да се скрие в средата на бойното поле.

– И сега какво? – поиска за знае Мишката.

– Ти си свободна да си вървиш.

Мишката се намръщи.

– Не разбирам.

– Влияеш лошо на детето – обясни пиратът. – Вземам само нея.

– Не! – изкрещя Пенелопа.

– Да, скъпа моя. Знам, че присъствието на Мишката трябваше да те направи по-управляема, но фактите говорят, че тя ти помогна да избягаш и по този начин ми причини неприятности, да не говорим за разходите по търсенето ти. И – завърши той невъзмутимо – тъй като смятам да се отърва от теб след един ден, не ми пука дали новият ти... домакин има някакъв начин да те контролира или не.

– Не можете да ни разделите! – проплака Пенелопа.

– Мога и ще го направя – отговори пиратът, после се обърна към Мишката. – Ако ме последваш, бъди сигурна, че няма да се поколебая и ще те застрелям.

Жената го гледаше безпомощно, прехвърляйки с бясна скорост в ума си различни алтернативи, всяка от които по-невероятна. Накрая раменете ѝ увиснаха и тя въздъхна тежко.

– Понеже нямаме какво повече да си кажем, аз се сбогувам с тебе – обяви Главореза Янки и стисна по-силно ръката на Пенелопа.

Внезапно набитият люспест извънземен се приближи до тях по пътеката.

– Моля за извинение – каза той на земен език със силен акцент, – трябва да говоря с Гадателката.

– Няма да преча повече на работата ти – ухили се пиратът. После дръпна Пенелопа за ръката. – Хайде да вървим, млада госпожице.

– Не – извънземният застана на пътя им. – Трябва да говоря с Гадателката.

– Ето я – Янки посочи Мишката. – А сега се дръпни от пътя ми.

– Наблюдавам ги от доста време – продължи спокойно извънземният. – Знам коя е Гадателката и коя е измамницата.

– Въобще не ме интересува какво знаеш – раздразнено му отговори Главореза.

– А трябва, защото освен това зная, че ти допусна сериозна грешка.

– О? И каква е тя?

– Не можеш да докосваш Гадателката без нейно разрешение.

– Ти знаеш ли с кого разговаряш? – извика Янки.

– Да – отвърна невъзмутимо извънземният. – С един мъж, който трябва повече да внимава как се държи.

И тогава, все така спокойно и невъзмутимо, извънземният изведнъж извади оръжие от тип, абсолютно непознат на Мишката. Насочи го към пирата, чу се едва доловим звук и Главореза Янки падна мъртъв на земята.

Извънземният протегна ръка на Пенелопа.

– Ела с мен, Гадателко – каза нежно той. – Очаквах те.

Момичето се вгледа в грозното му лице и се усмихна щастливо.

– Моят приятел – въздъхна тя.

Четвърта част

КНИГА НА ЛЪЖЕКОСТЕНУРКАТА

25

Приличаше на влечуго, но истината бе, че не бе нито влечуго, нито някоя друга форма на живот, която Мишката познаваше. Силните му крайници и набито тяло изглеждаха мъжествени, но съществото не притежаваше пол или поне не по начина, по който го разбираха хората. Уби Главореза Янки съвсем хладнокръвно, но иначе поведението му беше учтиво и любезно, а спрямо Пенелопа дори почтително.

Името му бе непроизносимо, затова Мишката, като огледа зелените му люспи, сивата гърбица, мека човка и очи с двойни клепачи, реши да го нарече Лъжекостенурката. То нито одобри, нито се възпротиви, но отговаряше на името, а именно това бе най-важното.

Тъй като оръжието му не издаде силен звук и не привлече вниманието, то просто извика лекар, когато пиратът падна, и в създалата се суматоха Лъжекостенурката търпеливо изчака Пенелопа да вземе Мариан от фургона, хвана я за ръката и спокойно я изведе през вратата на карнавала. Мишката грабна парите от касичката си и ги последва до изхода. Там те взеха едно влакче до космодрума и се качиха направо в кораба на Лъжекостенурката.

Мишката беше сигурна, че някой от хората на Янки ще ги види, но Пенелопа не показваше никакъв признак на страх или притеснение. Малко след това напуснаха Калиопа и се отпавиха към центъра на Вътрешната граница.

– Скоро ще трябва да кацнем на човешка колония – съобщи Лъжекостенурката, след като напуснаха звездната система на Калиопа. Тримата седяха в пилотската кабина, която не бе пригодена за хора. Таванът бе прекалено нисък, а столовете бяха направени за същества с гърбицата на Лъжекостенурката. Цветовете, дори на контролните табла и компютърните клавиши, бяха толкова избелели, че Мишката реши – расата, създала кораба, вижда цветовете много по-различно от човешката.

- Нямам храна, подходяща за хора – продължи извънземният.
- Значи не си ни очаквал? – попита Мишката.
- Не.

– Тогава защо ни помогна?

– Тя е Гадателката.

Мишката се намръщи.

– Какво общо има това? Да не би твоята религия да предсказва появата на гадателка?

– Моята религия е личен въпрос – отвърна спокойно извънземният, но тонът му подсказа, че темата е изчерпана.

– Тогава трябва да повтора въпроса си – Мишката се опитваше да се настани удобно на извънземния стол. – Защо ни помогна?

Лъжекостенурката се обърна към малкото момиче.

– Ти си Пенелопа Бейли, нали?

– Да – Пенелопа облегна Мариан на широкия стол.

– Затова ви помогнах.

– Звучиш точно като някой ловец на глави. А не си. Първо, защото не знаеше, че ще се появим на Калиопа, и второ, Пенелопа ти вярва.

– Това е вярно – съгласи се невъзмутимо съществото. – Не очаквах да пристигнете на Калиопа и на мен може да се вярва.

– Тогава може би ще ми кажеш защо се интересуваш от нас?

– Не се интересувам от вас.

– Ти си от хората, с които се говори много трудно – заяви объркано Мишката.

– Въобще не съм човек. Аз съм... – Извънземният произнесе дума, която Мишката никога не бе чувала, а и не можеше да повтори. – Но можете да ме наричате Лъжекостенурка.

– Добре, Лъжекостенурко, нека опитаме още веднъж: защо се интересуваш от Пенелопа?

– Тя е Гадателката.

– Само това повтаряш! – озъби се жената.

– Това е истината.

Пенелопа изхихика, докато Мишката се опитваше да се успокои.

– Защо е важно за тебе дали тя е Гадателката или не? – продължи опитите си Мишката.

– Защото ако не е, съм убил един човек без причина – отговори извънземният.

– А ти защо уби този човек? И не ми казвай: защото тя е Гадателката.

Извънземният не продума.

– Е? – настоя Мишката.

– Ти ми каза да не ти отговарям – обясни търпеливо

Лъжекостенурката.

– Ще ме подлудиш! – Мишката затропа с крак, но спря веднага, когато разбра, че така губи равновесие и се плъзга в кухината на стола, в която трябва да почива черупката на извънземния. – Не можеш ли да ми обясниш любезно и простичко защо сметна за свой дълг да я спасиш?

– Разбира се. Досега не си ме питала за това.

Мишката потисна желанието си да спори и зачака извънземният да продължи.

– Моят свят не е член на Демокрацията, нито пък на Конфедерацията. Независими сме от много векове, преди дори да има Конфедерация и доста преди Демокрацията да замести Републиката.

– Какво общо има това с Пенелопа?

– Ти ми зададе въпрос – поясни Лъжекостенурката без никаква следа от раздразнение, – позволи ми да ти отговоря.

– Извинявай... Моля те, продължи.

– Единственото, което иска моят свят, е да остане неутрален. Не желаем нито търговски, нито договорни отношения с нито един свят или раса – извънземният замълча за миг, като че ли превеждаше мислите си на земен език. – Ще се противопоставим на всеки опит да ни асимилирате... Хората винаги се стремят да превземат нови светове. Не е далеч времето, когато ще се устремят и към моя. Досега успяхме да запазим неутралитета си, като отбягвахме съюз с всяка една сила... Но ако хората, които управляват Демокрацията, се възползват от услугите на Гадателката, ще унищожат Конфедерацията и ще дойде ден, когато няма просто да ни помолят да се присъединим към тях, а ще ни го наложат.

– Тя е едно дете! – възрази Мишката. – Едва успява да избяга от преследвачите си. Как можете да допуснете, че ще е в състояние да промени резултата от битката между галактическите сили?

– Децата порастват.

Мишката се взря внимателно в Лъжекостенурката и напразно се опита да разгадае изражението на лицето му.

– Думите ти ми навяват мисълта, че не мислиш да й дадеш шанс да порасне – каза бавно тя. – Единственият начин тя никога да не попадне в ръцете на враговете ви е да я убиеш.

– Ти си глупачка – отвърна спокойно извънземният.

– Всичко е наред, Мишке – Пенелопа постави ръката си върху нейната. – Лъжекостенурката е мой приятел.

– Въобще не звучи като такъв – заяви Мишката.

– Греша – възрази извънземният.

– Тогава предполагам, че ще ми кажеш какво смяташ да правиш с нас – настоя Мишката.

– Ще ви отведе на моя свят, където ще сте в безопасност.

– Като какви – като гости или затворници? Или за тебе двете думи са синоними?

– Ще бъдете гости. Тя е Гадателката. Не можем да я държим като затворник дори и да поискаме.

– И ще можем да си тръгнем, когато си поискаме?

– Ще бъдете свободни да напуснете, когато поискате.

– Тогава защо не ни оставиш на някой човешки свят сега?

– На никой от близките светове няма да сте в безопасност.

Мишката се обърна към момичето.

– Пенелопа?

– Той е прав. Хората на Янки вече ни търсят.

– Добре – Мишката се обърна отново към Лъжекостенурката. – Значи кацаме на твоята планета. И после?

– После се надявам да убедим Гадателката, че сме миролюбива раса, която не причинява никакви злини. Така че когато тя се върне при своите хора, да им внуши да не ни принуждават да се присъединяваме към тяхната Демокрация.

– За Бога, тя е на осем години! – възкликна Мишката. – Никой няма да се вслуша в думите й.

Извънземният я изгледа, но не каза нищо.

– Е? Не си ли съгласен?

– Вече ти казах, че си глупачка – отвърна любезно Лъжекостенурката. – Като го повтарям, само те ядосвам.

Мишката отново се обърна към Пенелопа.

– Абсолютно сигурна ли си, че това същество е наш приятел?

– Аз съм неин приятел – обади се Лъжекостенурката. – Нямам причина да ти желая злото, но не ме е грижа за теб, както и теб не те е грижа за мен.

– Той ни спаси, нали? – намеси се и Пенелопа.

– Не съм той, Гадателко – прекъсна я извънземният. – Но можеш да ме третираш като мъж, ако ти харесва.

– Няма значение – отвърна момичето. – Ти си ми приятел и това е най-важното.

– Какво правеше на Калиопа, щом не си чакал Пенелопа? – попита Мишката.

- Чаках Пенелопа – отговори Лъжливата костенурка.
- Май каза, че не си знаел за нашето пристигане на Калиопа – остро натякна Мишката.
- Така е.
- Тогава как си ни очаквал?
- Корабът ми се повреди близо до системата на Калиопа и бях принуден да кацна там, за да направя ремонта. Тъй като нашите пари не вървят на Калиопа, наложи се да си намеря работа, за да платя.
- Сега работи добре, а и никои не се опита да ни спре. Очевидно си платил за ремонта, преди да ни срещнеш.
- Вярно е – съгласи се извънземният, – но трябваше да платя и за подслон и храна. Щях да събера необходимата сума утре.
- И какво общо има това с очакването на Пенелопа?
- За мен е очевидно, че Гадателката е уредила да кацна на Калиопа и да остана там, докато мога да ѝ бъда полезен.
- Това е абсурдно – възкликна Мишката. – Та тя дори не знаеше кой си ти и къде ще бъдеш.
- Попитай я.
- Пенелопа – Мишката се обърна към малкото момиче и я погледна въпросително, – истината ли казва?
- Пенелопа се размърда неловко върху стола си.
- Донякъде – рече накрая тя.

26

- Мишката се вгледа напрегнато в Пенелопа.
- Какво означава това: донякъде? – попита накрая.
- Знаех, че на планетата има един добър човек и че той е наш приятел. Исках да остане там, докато го срещнем – тя млькна и се опита да подреди мислите си. – Не знаех, че е Лъжекостенурката или как изглежда, но допусках, че не е човек. И по някакъв начин си помислих, че ще е в Нов Гомор, а когато отидохме там, знаех, че ще е на карнавала.
- Но той работеше два дни точно срещу нас, а ти не го позна.
- Нямахме нужда от него преди идването на Главореза Янки.
- Но нямаш нищо общо с негово спиране на Калиопа?
- Така мисля – отговори Пенелопа.
- Не знаеш ли?
- Малкото момиче поклати глава.

– В главата ми има толкова странни картини. Не мога да разбера повечето от тях.

– Гадателката расте, а с нея растат и силите ѝ – намеси се съществото. – А тя ще расте в мир и спокойствие на моята планета... – Обърна се към Пенелопа. – Ако поиска.

– А ако не поиска? – попита Мишката.

– Ще е хубаво да не ни преследват повече – обади се малкото момиче.

– Нека първо да видим какъв е неговият свят, преди да правим дългосрочни планове – отвърна скептично Мишката.

– Това е кислороден свят с много ниско ниво на замърсяване и гравитация, малко по-висока от вашата – обясни Лъжекостенурката. – Моретата са зелени, тревата е в златисто наситени цветове, планините са високи и величествени, със снежни върхове. Повечето от нашата фауна е изчезнала, но сме направили огромни резервати за оставащите видове. Така че се надяваме някой ден да населим планетата с техните потомци.

– Как се нарича вашия свят? – попита Мишката.

Лъжекостенурката изговори непроизносима чужда дума.

– На вашия език – продължи той – ще се преведе като Лятно злато.

– После добави замислено: – Това е най-красивото място в цялата галактика.

– Щом е толкова красиво, какво правеше на твоя кораб на светлинни години от нея?

– Търсех Гадателката – отговори спокойно Лъжекостенурката.

– Как въобще разбра, че съществува Гадателка, която да търсиш? – поиска да узнае Мишката.

– До нас стигна слух, че човешко дете притежава силата да предвижда бъдещето и че заедно с придружителката си са на свобода на Вътрешната граница. По-нататъшните проучвания откриха, че се казва Пенелопа Бейли и че за последен път е забелязано в компанията на известен комарджия, познат под името Краля на залаганията... Знаехме, че правителства и могъщи хора ще търсят момичето за свои цели, така че решихме да я открием първи.

– Галактиката е доста голяма – отбеляза Мишката. – Как очакваше, че ще я намериш само с тази информация?

– Не очаквах.

– Не мисля, че разбирам.

– Очаквах тя да открие мен.

– Защо? – попита изненадана Мишката.

– Защото аз единствен от всички, които я търсят, не искам да й причиня нищо лошо.

– И очакваше да те открие само заради добрата ти воля и нищо друго? Това е най-глупавото нещо, което някога съм чувала.

– Но въпреки това тя ме откри, нали? – отвърна меко извънземният. Мишката не каза нито дума в отговор.

– Има ли деца на Лятно злато, с които да си играя? – обади се след няколко минути Пенелопа.

– Ще се уреди, Гадателко.

– Чудесно – възкликна ентузиазирано Пенелопа. – Най-после успях да си поиграя с няколко момичета на Калиопа и...

Внезапно тя застина и на лицето ѝ се изписа страх.

– Какво има, Пенелопа?

– Той.

– Кой?

– Ледения. Вече ни преследва.

– Кой е Ледения? – попита Лъжекостенурката.

– Лош човек. Всички други искат да ме хванат, а той иска да ме убие.

– Няма да успее, Гадателко.

– Тогава защо ме плаши толкова? – сълзи се стичаха по бузите на момичето.

– Защото още си дете и не осъзнаваш какво точно значи да си Гадателката – отвърна Лъжекостенурката. – На Лятно злато ще те пазим, докато пораснеш голяма и силна, за да се изправиш срещу съдбата си, каквато и да е тя.

– Междувременно какви оръжия притежава този кораб? – попита Мишката.

– Никакви, това не е военен кораб.

– Колко далеч сме от Лятно злато?

Извънземният натисна един бутон и прочете символите, които се появиха веднага върху светещия екран на компютъра.

– Около два галактически стандартни дни.

– А ако не спираме за храна?

– Гадателката е още дете – отбеляза Лъжекостенурката. – Трябва да яде.

– Нямах ли камера за дълбок сън? Не можеш ли да ни замразиш, докато стигнем до твоята планета?

– Това е малък частен кораб. Нямам никакви пособия за дълбоко

замразяване.

– Много ли са близо? – обърна се Мишката към Пенелопа.

– Не знам – отговори момичето.

– Забрави за храната, не си струва риска. Само на няколко часа сме от Калиопа. Ако техният кораб е дори съвсем малко по-бърз, ще ни настигнат, ако спрем.

– Няма нужда ние да гадаем – отвърна невъзмутимо извънземният и се обърна към Пенелопа. – Безопасно ли ще е да спрем, Гадателко?

– Не.

– Можеш ли да оцелееш два дни без храна ?

– Да.

– Твоята раса пие ли вода? – попита Мишката.

– Да. Ще накарам корабната кухня да я промени според човешките вкусове.

Лъжекостенурката инструктира навигационния компютър да поддържа курса към Лятно злато, после отиде в претъпканата кухня да наблюдава филтрацията на микроелементите във водата.

– Той никога няма да спре – рече тъжно Пенелопа. – Защо просто не ме остави на мира, Мишке?

– Сигурна ли си, че те търси, за да те убие? Може би си мисли, че Лъжекостенурката те е откраднал, а той и Вечното хлапе искат да ни спасят.

– Не знам – отвърна момичето. – Той не знае.

– Не мислиш достатъчно ясно, Пенелопа. Или иска да те убие, или да те освободи. Не би ни преследвал, ако не знае какво иска да направи.

– Той все още не знае дали ще ме убие. Но мисли, че трябва да умра. – Тя се обърна към Мишката и проплака: – Защо? Какво съм му направила?

– Нищо – Мишката се намръщи и за пореден път се ядоса на себе си, че някога го е обичала. – Знаеш ли, може би е време да помислим какво да правим с него.

– Не искам да наранявам никого. Искам само да ме оставят на мира.

– Понякога не можеш да правиш само това, което искаш. Или поне не веднага – уточни Мишката.

– Не е честно – Пенелопа притисна Мариан до себе си.

– Не е – съгласи се мрачно Мишката. – И все пак може би късметът ни ще проработи. Ти си намери още един приятел и вероятно ще сме в безопасност, когато стигнем на Лятно злато.

– Толкова съм уморена, Мишке!

Мишката я прегърна.

– Знам.

– Винаги ли ще си до мен?

– Винаги.

Пенелопа отпусна глава върху гърдите на Мишката и малко по-късно вече спеше спокойно.

– Гадателката ти вярва – отбеляза Лъжекостенурката, когато се върна в пилотската кабина с два контейнера вода.

– Да.

– Тогава в края на краищата може би не си глупачка.

– Благодаря – отвърна саркастично Мишката.

– Надявам се да я подтикнеш да остане на нашата планета.

– Първо трябва да я видя.

– Тя има нужда да порасне, без да се притеснява от външна опасност – продължи извънземният.

Мишката погледна надолу към заспалото дете и погали русата косица.

– Преживяла е доста трудности, това поне е сигурно.

– Лятно злато ще ѝ осигури спокойствие и мир.

– Никой никога не предлага нищо безплатно.

– Вече ти казах защо се интересуваме от нея.

– Да, знам – отговори Мишката. – Сега трябва да реша дали да ти повярвам или не.

– Тя ще разбере, ако те излъжа. Трябва да помниш това, когато вземаш решението си.

– Ще го имам предвид.

Следващият час мина в мълчание, тъй като никой от двамата нямаше какво повече да каже. После Пенелопа се събуди и Лъжекостенурката ѝ подаде контейнера с вода. След това малкото момиче и Мишката поиграха на няколко простички игри на думи, за да минава времето и да отклонят мислите си от Ледения.

Сетне отново заспаха и се събудиха, и пак пиха вода. Когато стигнаха на около девет часа разстояние от Лятно злато, Лъжекостенурката пусна космическото радио, съобщи положението и товара си и завърши с предполагаемото време на тяхното пристигане.

След предаването на съобщението последва минутно мълчание, после се чу отговор по високоговорителната система. Извънземният отново проговори, изчака новия отговор и спря радиото. Накрая се обърна към Пенелопа:

– Много съжалявам, Гадателко, но не можем да кацнем на Лятно злато.

– Защо? – попита Мишката.

– Отказаха ни разрешение.

– Защо?

– Защото в този момент няколко кораба се приближават до моята планета, пълни с ловци на глави и военни представители на Демокрацията. Не сме достатъчно силни, за да им откажем достъп до Лятно злато, а не можем да рискуваме и да не се подчиним на официалните лица от Демокрацията. Следователно не сме в състояние да гарантираме сигурността на Гадателката.

– И тогава какво ще правим? – настоя Мишката.

– Трябва да променим курса си и да се отправим към центъра на Вътрешната граница.

– Това няма да помогне. Всеки от онези кораби е напуснал Калиопа веднага след нас. Щом някои от тях вече наближават Лятно злато, те очевидно са по-бързи от нашия. Няма начин да им избягаме.

– Моят кораб притежава регистрация от Лятно злато и без съмнение някой на карнавала е успял да идентифицира расата ми... Лесно им е било да предположат, че ще направя опит да се върна на Лятно злато, но ще им е трудно да разберат следващия ми ход, след като дори аз не го знам.

– Твоите сънародници не ти ли дадоха други инструкции, освен да избягаш? – попита Мишката.

– Разбира се, че ми дадоха – отвърна спокойно Лъжекостенурката. – Дадоха ми най-добрите възможни инструкции, наистина единствените възможни инструкции.

– А ще пожелаеш ли да ги споделиш с нас? – попита саркастично Мишката.

– От съществено значение е да ги споделя с вас – отговори извънземният. – Казаха ми да попитам Гадателката къде да отида и да следвам нейните заповеди.

Той се обърна към Пенелопа и зачака нейното решение.

Пенелопа втренчи поглед в компютърната карта на Вътрешната граница.

– Към тази – обади се накрая тя и посочи една златистобяла звезда.

– Това е Алфа Тремино, позната още като Маккалистър – на името на човека от Пионерския корпус, разработил втората планета, която обикаля около нея – преведе Лъжекостенурката надписа, който се появи на екрана, след като въведе координатите на звездата. – Тази планета сега се нарича Маккалистър II. Системата има още шест планети, най-вътрешната е силно радиоактивна, другите пет са газови гиганти. Върху някоя от тях няма живот... Маккалистър II има един Търговски град, чието местоположение е в южната умерена зона. Допреди две столетия там е имало уранови мини, а сега се използва главно като станция за презареждане на корабите, които навлизат във Вътрешната граница.

– За колко време ще стигнем до нея? – попита Мишката.

Извънземният попита навигационния компютър.

– Приблизително шест стандартни часа.

– А нашите преследвачи? Колко време ще им трябва на тях?

– Ще имаме три или четири часа преднина, тъй като те са по-близо до Лятно злато.

– Тогава да се отправяме към Маккалистър II.

– Направих това в момента, когато Гадателката го избра.

Мишката се обърна към Пенелопа.

– Знаеш ли нещо за Маккалистър?

– Не.

– Може би не се изразих както трябва – Мишката замълча за миг. – Можеш ли да видиш какво ще ни се случи там?

– Не – повтори Пенелопа.

– Тогава защо избра тази звезда?

Пенелопа вдигна рамене.

– Просто имам някакво чувство.

– Е, досега чувствата ти винаги са били в наша полза – въздъхна Мишката.

Извънземният отиде до трапезарията и се върна с още два контейнера с вода.

– Благодаря – Пенелопа прие контейнера.

– Маккалистър II е човешка колония. Ще можеш да получиш храна там, Гадателко.

– Да се надяваме – отвърна Пенелопа, – много съм гладна.

– Много съжалявам, Гадателко. Бих ти дал моята, ако можеше да я ядеш.

– Знам това – момичето го погледна замислено. – Може би ще е по-

добре, ако опаковаш малко от своята храна.

– Защо, Гадателко?

– Може би ще имаш нужда от нея.

– Така и ще направя, Гадателко – извънземният се запъти отново към трапезарията.

– За какво е всичко това? – попита Мишката.

– Просто си мисля, че Лъжекостенурката скоро ще има нужда от храната си.

– Но той има цяла кухня, пълна с продукти.

Пенелопа не й отговори и когато Мишката я погледна, за да види дали я е чула, изражението на момичето беше странно напрегнато и съсредоточено.

– Тя чете бъдещето – каза Лъжекостенурката, като се върна в пилотската кабина.

– Или поне се опитва да го разбере – съгласи се жената.

Пенелопа не помръдна почти пет минути и накрая Мишката протегна ръка и я раздруса за рамото.

– Какво има? – попита момичето.

– Изглеждаше така, сякаш си в транс. Никога не съм те виждала такава и се разтревожих.

– Добре съм.

– Какво правеше?

– Опитвах се да видя напред.

– Никога преди не си изпадала в транс.

– Какво е „транс“?

– Да стоиш неподвижна и напрегната, като че ли не знаеш къде си и с кого си.

– Гледах по-напред от обикновено, затова се концентрирах по-силно – обясни Пенелопа.

– Видя ли нещо?

– Да.

– И?

– Видях да се приземяваме на Маккалистър П. Мъжът на летището ще е много любезен с нас. Ще ми даде сандвич, малко плодове и чаша чай.

– Ще се приземи ли още някой, докато сме там?

– Зависи колко ще останем. Повечето от тях знаят, че сме променили курса си – отговори Пенелопа.

– Колко кораба ни следват?

- Много.
- Включително Карлос и Вечното хлапе?
- Да, но няма да ни настигнат преди Маккалистър.
- Колко ще останем на Маккалистър II? – попита Мишката.
- Пенелопа се намръщи.
- Не знам.
- Час? Един ден? Седмица?
- Зависи какво ще кажа на Лъжекостенурката. А аз трябва да реша дали да му кажа или не, дали е правилно.
- Да му кажеш какво?
- Трябва да реша – повтори Пенелопа и минута по-късно започна да люлее Мариан, като че ли за успокоение.
- Пет часа по-късно Лъжекостенурката започна да намалява скоростта на кораба, а двадесет минути след това се приземиха на малък космодрум точно зад Търговския град.
- Ще напълня резервоарите, докато търсите храна – обяви извънземният, когато тримата излязоха през люка.
- Недей – спря го Пенелопа, която бе взела Мариан със себе си.
- Мишката се озадачи, но Лъжекостенурката само кимна.
- Както кажеш, Гадателко. Ще ви чакам тук.
- Моля те, ела с нас. Точно сега не трябва да се разделяме.
- Извънземният ги последва, без да продума повече.
- Влязоха в малкия ресторант на космодрума и сервитьорът бе наистина толкова любезен, колкото бе предсказала Пенелопа. Докато чакаха храната, Мишката се обърна към малкото момиче:
- Добре, вече готова ли си да ми кажеш какво става?
- Да – изрече нещастно Пенелопа и замълча за миг. – Трябва да направим едно лошо нещо.
- Какво?
- Трябва да откраднем космически кораб.
- Подозирах, че това имаш предвид.
- Не искам да го правим. Грешно е да се краде. Но ако не сменим кораба, ще ни хванат много бързо.
- Сервитьорът се върна с тяхната поръчка и Мишката не проговори, преди той да се отдалечи отново.
- Смяната на кораба ще заблуди ли преследвачите?
- Повечето от тях. Ще открият какво сме направили, но ще сме толкова далеч, че няма да могат да ни последват.
- Всички имат космическо радио, защо не поддържат връзка

помежду си?

– Защото всеки иска наградата само за себе си. Никой няма да помогне на другия да ме хване пръв.

– Какъв кораб ни трябва, Гадателко? – намеси се извънземният.

– Онзи – Пенелопа посочи лъскав син кораб, готов за излитане на полето пред хангарите.

– Онзи синия? – попита Мишката.

– Да.

– Но той е съвсем на открито – несигурно рече Мишката. – Може би трябва да вземем някой друг.

– Не бива да поставяш под съмнение думите на Гадателката – обади се спокойно Лъжекостенурката. – Тя е видяла, че имаме нужда точно от този кораб. Това е всичко, което трябва да знаем.

– Не ѝ се противопоставям – защити се Мишката. – Просто искам да знам защо е избрала точно този кораб.

– На борда на повечето от останалите има хора – обади се Пенелопа – или не са достатъчно бързи, или имат нужда от гориво.

Момичето привърши сандвича си и започна да избира парченца от плодовата салата пред себе си.

– Това е много хубаво, но не ми харесва чаят. Мога ли да получа чаша мляко вместо него?

– Да, Гадателко – Лъжекостенурката стана и тръгна да търси сервитьора.

– Бих желала да ме нарича Пенелопа – довери момичето на Мишката. – Чувствам се странно, когато ме нарича Гадателка.

– Е, ти си такава. Нали знаеш, че гадателката е жена, която може да вижда бъдещето.

– Не става по този начин. Виждаш много варианти на бъдещето и после се опитваш да накараш да се случи този, който искаш – тя погледна към чинията на Мишката. – Ти изяде само половината от сандвича си. Не си ли гладна?

– Ще взема другата половина със себе си – отговори Мишката. – Сега най-много желая да се махнем оттук. Все още ни преследват трийсет кораба...

– Няма да ни хванат, Мишке – каза Пенелопа, когато извънземният се върна с чаша мляко. – Не и на Маккалистър.

– И въпреки това ще се почувствам по-спокойна, като се върнем в Космоса.

– Все още не сме готови да тръгнем – Пенелопа се усмихна на

Лъжекостенурката. – Много ти благодаря за млякото.

– Кога ще сме готови? – попита Мишката.

– След няколко минути – тя пресуши чашата. – Беше много хубаво.

Обичам мляко.

– Не си много общителна – Мишката се опита да прикрие раздразнението в гласа си.

– Не знам какво значи това.

– Имам предвид, че не ми казваш какво мислиш.

– Съжалявам, Мишке – извини се Пенелопа. – Мислех, че ми се иска Мариан да има дантелена рокля. Онези, които получихме в апартамента на Калиопа, бяха хубави, но тя има нужда от нещо наистина красиво.

Мишката въздъхна дълбоко.

– Добре, както искаш.

– Изглеждаш ядосана – каза Пенелопа с разтревожено изражение на лицето. – Нещо лошо ли направих?

– Гадателката не може да направи нищо лошо по принцип – обади се съвсем спокойно Лъжекостенурката.

– Не съм ядосана, а просто объркана – рече Мишката.

– Какво казах? – попита Пенелопа.

– Въпросът е какво не казваш – обясни Мишката. – Знам, че имаш причина да не отиваме точно сега в кораба, както и че имаше причина да кацнем на Маккалистър II и да искаш да откраднем точно този кораб. Но аз не мога да виждам бъдещето, а единственото нещо, което знам, е, че всичките онези ловци на глави са все по-близо и по-близо. Ето защо искам да разбера защо все още седим тук и какво точно чакаме?

– О, това ли? – въздъхна с облекчение Пенелопа, че не е казала нещо по-сериозно, с което да обиди Мишката. – Виждаш ли онзи дебел мъж с кожената туника, който седи в другия край на ресторанта?

Мишката хвърли бърз поглед към него.

– Да.

– Корабът, който ще откраднем, е негов. След около пет или шест минути той ще стане и ще отиде в банята. Там ще се забави доста дълго и ние ще можем просто да отидем до кораба през полето и да отлетим.

– Няма ли да докладва за нас на охраната на космодрума?

Пенелопа поклати глава.

– На кораба си има нещо, за което не иска никой да узнае. Ще купи друг кораб и ще се опита да ни открие сам, но няма да ни докладва.

– Какво пренася контрабандно? Наркотици? Пари?

– Не знам.

– А охраната няма ли да ни спре?

– Вече е дал пари да не обръщат внимание на кораба му. Ще си помислят, че работим за него – тя погледна загрижено към Мишката. – Сега харесваш ли ме пак?

– Разбира се, че те харесвам – увери я Мишката. – Просто се разстройвам, когато не мога да видя това, което виждаш ти.

– Искаше ми се и аз да не го виждам – искрено рече Пенелопа. – Тогава може би всички щяха да ме оставят на мира.

– Ти притежаваш невероятен дар, Гадателко – обади се Лъжекостенурката. – С времето ще се научиш да го цениш.

Пенелопа като че ли мислеше да поспори с извънземния, но после вдигна рамене и продължи да яде плодовата си салата. Няколко минути по-късно дебелият мъж стана и се запъти към тоалетната. Веднага щом изчезна от погледа им, Мишката, Пенелопа и Лъжекостенурката се изправиха и небрежно тръгнаха към кораба.

– Не е заключен – каза Пенелопа, като приближиха.

Люкът се отвори, когато тримата влязоха в обсега на корабните сензори, и те един по един се качиха вътре. Беше доста по-просторен от кораба на извънземния и бе предназначен за хора. Имаше пилотска кабина, разбира се, добре заредена кухня, две спални каюти и заключен склад.

– Контролните уреди са ми непознати – каза Лъжекостенурката, след като огледа инструментите. – И въпреки че говоря земен език, много трудно чета на него.

– Няма проблеми – обади се Мишката, мина покрай него и се настани на пилотското място. – Този компютър има модул Горшен/Бломбърг. Само му казваме какво искаме и той се грижи за всичко останало.

Тя се обърна към спътниците си.

– Сложете коланите.

Излетяха минута по-късно, а след десет минути компютърът съобщи, че е готов да излезе от орбита и да премине към светлинна скорост.

– Време да се вземе решение – рече Мишката. – Трябва да дам посока на навигационния компютър.

– Гадателко? – извънземният се обърна към Пенелопа и зачака нейното решение.

– Не знам името на онзи свят – отвърна момичето.

Мишката заповяда на компютъра да направи холографска карта на Вътрешната граница.

– Това е Лятно злато, това е Маккалистър, а ето това тук е Последен шанс – обясни тя.

Малкото момиче огледа картата и накрая протегна показалец към една далечна звезда, без други звезди наоколо.

– Тази.

Мишката инструктира навигационния компютър да определи курс към посочената звезда, после поиска сведения за света, към който се отправяха.

– Къде отиваме? – попита Лъжекостенурката.

– Звездата се нарича Боуман 26 – отговори Мишката.

– Странно име.

Мишката погледна сведенията върху екрана.

– Това е двайсет и шестата звезда, нанесена на картата от пионера Милтън Боуман преди повече от 3200 години. Третата от петте ѝ планети е колонизирана през 288 година от галактическата ера и първоначално се казвала Ван дер Гелт III – на името на човека, който финансираше колонизацията.

– Първоначално? – повтори извънземният. – Значи името ѝ е променено оттогава.

Тя кимна.

– Цялата колония е била избита от някакъв луд на име Конрад Бланд през 341 година от галактическата ера и оттогава се казва Убийствен рай.

– Има ли жители сега?

– Нека видим – Мишката отново погледна сведенията. – Да. Била е изоставена за повече от три хилядолетия, но сега там има около двеста фермери и малка религиозна групичка, която се опитва да създаде своя Утопия въз основа на земеделските общности от дните, когато сме били още закотвени на Земята. Предполагам, че самата планета е много живописна, а повечето жилища са направени по подобие на викторианските фермерски къщи от старата Земя. В сведенията не се споменава нищо за Търговски град, но смятам, че трябва да има поне един. Убийствен рай е толкова далеч от обичайните маршрути, че картографските сведения сигурно изостават с няколко години.

Лъжекостенурката нямаше повече въпроси и Мишката заповяда на холографската карта да изчезне. После излезе от пилотската кабина и се отправи към склада.

– Нека да видим точно каква контрабанда имаме тук – обясни тя.

Извънземният не показва никакъв интерес, но Пенелопа с детско

любопитство се присъедини към нея пред вратата на склада.

Мишката заповяда на компютъра да отвори вратата, но той отговори, че не може да го направи без съответния код.

– По дяволите – измърмори тя. – Ще трябва да го направим по трудния начин.

Огледа се наоколо за комплект инструменти, намери един и прекара следващите два часа в човъркане на ключалката, като през цялото време ѝ се искаше Мерлин, за когото нито една ключалка не бе проблем, да не бе на страната на враговете им.

Накрая, когато бе почти готова да признае поражението си, чу слаб пиукащ звук и вратата се отвори. Тя влезе в ниското помещение.

– Я виж ти! – възкликна миг по-късно. – Четири торби със семена на алфанела.

– Какви са тези семена? – попита Пенелопа.

– Те са халюциногенен наркотик. Забранени са навсякъде в Демокрацията и на повечето светове на Вътрешната граница.

– Какъв наркотик?

– Халюциногенен – повтори Мишката. – Когато сдъвчеш семето, изпадаш в транс и виждаш странни неща. Много често това преживяване те убива... но ако оживееш първия път, оставаш наркоман за цял живот. Забравяш да ядеш, не спиш... Единственото, към което се стремиш, са семената.

– Тогава защо някой ще иска да дъвче тези семена?

Мишката вдигна рамене.

– Заради върховното удоволствие – отговори неубедено тя. – Не ме питай. Никога не съм разбирала любителите на семената. – Тя потупа нежно торбите и излезе от склада. – Семена на алфанела! Кой би помислил за тях?

– Какво значение има? – попита Лъжекостенурката. – Никой от нас няма да ги яде.

– Сигурно си забелязал, че не се къпем в пари – изтъкна тя. – Имам около двеста и петдесет кредита, останали от Калиопа, а подозирам, че ти имаш дори по-малко.

– Вярно е – съгласи се извънземният.

– Ами тогава? Всяка от тези торби може да струва няколкостотин хиляди кредита. Какво ще кажеш?

– Казвам да ги оставим на борда на кораба. Те ще унищожат всеки, който ги използва.

– Ако питаш мен, всеки, който е достатъчно глупав да дъвче

семена, заслужава съдбата си – вдигна рамене Мишката.

– Нека попитаме Гадателката.

– Не е честно – разгорещи се Мишката. – Ако тя каже не, ще се озовем на чужд свят без пари и с дузина ловци на глави, които ни преследват. А ако каже да, ще я направим участник в сделки с наркотици. Никое дете не трябва да взема такива решения.

– Тя е Гадателката – възрази Лъжекостенурката. – Нейният избор ще е правилният.

Той се обърна с очакване към малкото момиче.

– Трябва да оставим семената на алфанела там, където ги намерихме – отговори без колебание Пенелопа.

– Парите ни ще стигнат колкото да изкараме ден-два на Убийствен рай – изтъкна Мишката.

– Няма да ни трябват пари.

– А когато си тръгнем? – настоя Мишката. – Тогава ще се наложи да имаме пари.

– Няма да напускаме Убийствен рай.

– Но нас все още ни преследват!

– Знам.

– Тогава защо...? – започна Мишката.

– Защото е крайно време да спрем да бягаме – отвърна Пенелопа.

28

Не приличаше на Търговски град или поне не съвпаднаше с представите на Мишката за такъв. Просто една купчина сгради: ресторант, супермаркет, магазин за фермерски пособия, склад за семена, църква и пансион на два етажа.

Нямаше дори улица, а прашна пътека пред сградите, цялата на дупки, така че няколко превозни средства, които видяха, минаха на три метра вдясно от нея.

– Страхотно място да се изправиш срещу двамайсет ловци на глави – измърмори Мишката, докато изминаваха разстоянието от километър и половина от кораба до града.

– Трябва да се доверяваш на преценката на Гадателката – каза спокойно Лъжекостенурката.

– Нека първите пет кораба се разбият и тогава ще имам по-голяма вяра – отвърна язвително Мишката.

Преминаха покрай пасище за мутирала говеда, всяко около седемстотин килограма, които пасяха доволни местната трева. Пенелопа отиде до телената ограда, за да ги погледа.

– Много са милички – каза малкото момиче.

– Те са просто крави – отвърна Мишката. – Малко по-големи от обикновените, но не и по-умни, обзалагам се.

– Мога ли да погаля една от тях? – помоли Пенелопа.

– Не виждам защо не. Ти знаеш по-добре от мен дали е опасно или не.

– Благодаря ти.

Пенелопа се наведе през оградата и повика добитъка. Повечето от тях не ѝ обърнаха внимание, но едно теле, голямо колкото възрастна крава на Земята, я погледна с огромни любопитни очи и се приближи до нея.

– Толкова е хубаво! – Пенелопа започна да гали широкото чело на телето между очите. – Мисля, че ме харесва.

– Сигурна съм в това – увери я Мишката.

Пенелопа гали телето още около минута, после се присъедини към Мишката и Лъжекостенурката. Тръгнаха, а телето ги последва от своята страна на оградата, докдето можеше, после започна жално да мучи и накрая се върна при гигантската си майка.

– Чудя се дали всички животни са толкова големи – обади се момичето.

– Съмнявам се – отвърна Мишката. – Вероятно само месодайните.

Пенелопа се намръщи.

– Надявам се никои да не иска да го яде, когато порасне голямо.

– Вероятно няма – успокои я Мишката. – Сигурна съм, че запазват някои от тях за разплод.

– Нали ще е чудесно, ако някой ден се върнем тук и го видим пораснало, а аз погаля едно от неговите деца? – възкликна детето.

– Ще се радвам и само да напуснем планетата живи и здрави.

Продължиха да вървят покрай полета от житни растения и захарно цвекло и накрая стигнаха до града.

– Какво ще правим сега, Гадателко? – попита Лъжекостенурката, без да обръща внимание на любопитните погледи, насочени към него от различните сгради.

– Ще чакаме.

– Точно тук ли? – възкликна изненадано Мишката.

– Не – отвърна Пенелопа. – Няма до дойдат веднага.

– Ами тогава нека си наедем стаи. Един душ ще ми се отрази доста добре.

– И на мен – съгласи се малкото момиче, после погледна замислено към куклата си. – А и Мариан е цялата в прах.

Мишката влезе в пансиона. Изглеждаше като фермите на древната Земя: всичко беше от дърво, а подът – застлан с евина черга вместо с килим. Мебелите бяха тежки и функционални, но не и елегантни. Въпреки че имаше вази с цветя, навсякъде миришеше на мухъл.

Една дъска скръцна под краката ѝ, докато вървеше към регистратурата – проста дървена маса, зад която седеше слаб съсухрен старец.

– За колко даваш стаите си? – попита Мишката.

– Осемдесет кредита на вечер. Сто, ако искаш с баня.

– Бихме искали три стаи, моля. – В помещението влязоха Пенелопа и извънземният. – С баня.

– Имам само две. Твоят зелен приятел ще трябва да измисли нещо друго.

– Ще вземем две тогава – вдигна рамене Мишката. – Малкото момиче и аз ще се настаним в една.

– В този случай имам само една.

– Ако не приемате извънземни, защо просто не сложите табела, която да предупреждава? – попита Мишката.

– Това е първият извънземен, който виждам от почти трийсет години – отговори мъжът. – А давам стаи през последните седемнайсет.

– Тъй като няма никакъв знак, ще вземем две стаи – повтори твърдо Мишката.

– Мога да дам само една.

– Слушай какво, изминахме доста дълъг път и сме уморени и гладни. Искаме две стаи.

– Знам какво искате. Ако продължиш да настояваш, ще се наложи всички да спите в полето.

– Ако ти продължиш да настояваш, ще започнеш да се чудиш как ли изглежда този ваш малък и грозен свят, когато твоята глава вече не е на раменете ти.

Мишката почувства една ръка да я дърпа за ръкава на туниката ѝ.

– Предложи му още пари – прошепна Пенелопа.

– Защо да му предлагам? Не е поставил никакви ограничения.

– Мишке, просто го направи – уморено помоли момичето.

Жената вдигна рамене и отново се обърна към стареца.

– Петстотин кредита за една нощ за две стаи.

– Хиляда – отряза мъжът.

Мишката беше на път да протестира, но Пенелопа стисна ръката ѝ и кимна.

– Добре, хиляда.

– В аванс.

Мишката бръкна дълбоко в чантичката си, където пазеше най-големите си ценности, извади хиляда кредита и ги удари в масата.

– Горے, на втория етаж – посочи старецът към дървената стълба. – Първите две стаи вляво.

– А ключовете ни? – настоя Мишката.

– А багажа ви?

– Не е твоя работа.

Старецът помисли върху думите ѝ, после отвори едно чекмедже и извади два ключа.

– Благодаря – язвително каза Мишката.

– Ако не харесвате обслужването тук, винаги можете да отидете при конкуренцията.

– Малко конкуренция ще ви е от полза – изстреля в отговор Мишката.

– Имаме си – ухили се старецът. – Друг пансион в другата половина на планетата. Добро упражнение за краката.

Мишката взе ключовете и тръгна по стълбите. Когато стигнаха да площадката на втория етаж, тя подаде единия на Лъжекостенурката.

– Защо не се обади? – попита ядосано тя.

– Нямахте защо – отвърна спокойно извънземният.

– Видях те как хладнокръвно застреля Главореза Янки, затова не ми обяснявай, че са те научили да си обръщаш другата буза. Защо не защити правата си?

– Гадателката не ми каза да споря.

– Ако Гадателката ти каже да скочиш от ръба на някоя скала, ти ще го направиш ли?

– Разбира се – отговори извънземният.

Мишката измърмори нещо нецензурно под носа си и влезе в нейната стая, последвана от Пенелопа. Лъжекостенурката ги проследи с поглед и после отвори своята.

В стаята на Мишката имаше две тесни легла, тоалетка с голямо огледало, люлеещ се стол, две малки изгъркани килимчета – едно между двете легла и второ пред вратата на банята. Всички стени бяха покрити с двуизмерни фотографии на стареца от рецепцията, старица на

неговите години, няколко мъже и жени на средна възраст, малки деца и юноши, за които Мишката предположи, че са техните синове, дъщери и внуци.

– Няма холовидео – отбеляза Пенелопа.

– Изненадана съм, че има прозорец – Мишката въздъхна тежко. – Е, нека видим с какви удобства разполагаме все пак.

Тя спря пред банята и зачака нетърпеливо.

– Отвори се – заповяда.

Вратата остана затворена.

– Опитай с дръжката – предложи Пенелопа.

Мишката хвана дръжката на вратата и я завъртя.

– Гръм да ме убие! Знаеш ли колко отдавна не съм виждала такава врата?

Тя влезе в банята, намръщи се, когато откри, че няма сух душ, приближи се до ваната и заповяда:

– Гореща вода!

Изчака за миг, поклати невярващо глава и завъртя кранчето.

– Как живеят така тия хора? – измърмори тя.

Изкъпа се, изсуши се, облече се и се върна при Пенелопа в спалнята.

– Не мисля, че на Мариан ще ѝ се отрази добре, ако я измия с вода – отбеляза момичето, кръстосало крака върху леглото и загледано в кулата. – Надявах се, че в банята ще има сух душ.

Мишката седна на своето легло.

– Трябва да се тревожим за по-важни неща.

– Знам – отговори сериозно Пенелопа.

– Кога ще започнат да идват?

– Скоро.

– Днес?

– Така мисля.

– Колко са?

– Днес ли? Само един кораб.

– Можеш ли да кажеш кой е на борда му?

– Не още.

– Може би Карлос и Вечното хлапе?

Пенелопа се намръщи.

– Надявам се да не са те.

– Ако все още се страхуваш от него, защо седим тук и го чакаме? – попита озадачено Мишката.

– Казах ти: не можем да бягаме повече.

– Но защо тук? Защо не спряхме да бягаме на Калиопа или на Маккалистър?

Пенелопа сви рамене.

– Просто чувствам, че трябва да спрем точно тук.

– Добре – въздъхна Мишката, – предполагам, че има някакъв смисъл в края на краищата. Повечето от корабите, които ни преследваха, изостанаха, след като напуснахме Маккалистър... Чудя се какво ще стане, ако точно сега се върнем на кораба и отново излетим. Колко от тях ще ни загубят?

– Ще ни настигнат, преди да се доберем до следващия свят, и ще ни убият.

– Не, няма – ти си прекалено ценна, за да те убият!

– Няма да стане умишлено – обясни малкото момиче. – Ще се опитат да деактивират кораба, но той не е достатъчно устойчив. Щом го улучат, ще убият и трима ни.

– Затова ли вече не бягаме?

Пенелопа кимна.

– По дяволите! А аз се надявах, че най-после си открила начин да ги спреш да ни преследват. Не допуснах, че е просто защото ще умрем, ако продължим да бягаме.

Момичето въздъхна дълбоко.

– Каквото и да се случи тук, поне ще сложи край на всичко. Толкова съм уморена.

– Знам – съчувствено се обади Мишката.

Помълчаха за малко. Пенелопа продължи да бърше праха от куклата си. Накрая се обърна към Мишката:

– Може ли да хапнем вече?

– Разбира се. Но не знам дали в ресторанта ще има подходяща храна за Лъжекостенурката.

– Ще го обидим, ако не го поканим.

– Ако може да се обижда – усъмни се Мишката, като си спомни малката сцена на рецепцията.

– Всеки има чувства, Мишке – рече Пенелопа.

Жената въздъхна и разроши русата коса на момичето.

– Знам, просто и аз съм изморена.

Излязоха от стаята и почукаха на вратата на извънземния. Той излезе почти веднага.

– Пристигнаха ли?

– Гладни сме – каза Пенелопа. – Ще отидем в ресторанта отсреща. Ще дойдеш ли с нас?

– Както искаш, Гадателко.

– Мисля, че трябва да останем заедно.

Слязоха по стълбите, минаха покрай рецепцията, която сега бе празна. Мишката отвори вратата и почти настъпи малко двуутробно животно, което не само приличаше на котка, но и се припичаше на слънце като нея. После тръгна към ресторанта, следвана плътно от момичето и извънземния.

– Мишке? – извика Пенелопа по средата на пътя.

– Какво има?

– Колкото и да ни поискат за храната, плати я.

– Но Костенурката дори не може да яде човешка храна – тя се обърна към извънземния. – Можеш ли?

– Не.

– Тогава защо да им позволя да ни ограбят? – продължи Мишката. – Ако имат нещо против присъствието му, може да изчака отвън.

– Плати им – настоя Пенелопа. – Не е учтиво да го караме да чака отвън.

– С това темпо парите ни ще свършат до утре вечер – възрази Мишката. – Сигурна съм, че Лъжекостенурката ще ни разбере.

– Няма да имаме нужда от парите утре вечер.

– Защо?

– Защото каквото и да се случи, дотогава ще е свършило.

– Нека да бъдем оптимисти и да приемем, че ще оживеем. А в този случай ще имаме нужда от пари.

– Ако стане така, ще ги вземеш от телата на онези, които няма да оживеят – отговори Пенелопа и прекрати дискусията.

После изкачи стъпалата до широката веранда на ресторанта и се загледа в дървената люлка.

– Много е хубава – рече детето. – Може ли да поседя тук, когато привършим с яденето?

– Не виждам защо не – отвърна Мишката, все още под впечатление думите на момичето относно бъдещите събития.

Влязоха в ресторанта, който имаше осем маси, всичките празни, с евтини и избелели покривки. Пълничка жена на средна възраст излезе от съседната стая и се приближи до тях.

– С какво мога да ви услужа? – проговори студено тя и изгледа извънземния с явно презрение.

– Искаме да обядваме – каза Пенелопа.

– Прекалено е късно за обяд.

– Тогава ще вечеряме – рече Мишката.

– Прекалено е рано за вечеря.

Мишката отиде до една маса и се настани.

– Ще чакаме – обяви тя и махна с ръка на Пенелопа и Лъжекостенурката да седнат до нея.

Жената се скри в стаята, от която бе излязла, и се появи отново след минута.

– Имаме само пържола.

– Каква салата предлагате? – попита Мишката.

– Вече казах, че имаме само пържола.

– Какво съдържа порцията?

– Говеждо и зеленчуци.

– Можете ли да пригответе повече, ако ви се наложи?

– Предполагам. Ще изядете ли пет килограма пържоли?

– Не. Но искам да вземете зеленчуците, които ще използвате за допълнителните порции, и да ми направите салата – обясни Мишката.

– Яли ли сте салата от картофи преди? – изсмя се дрезгаво жената.

– Не, и не смятам да опитвам точно сега. Колкото и време да ви отнеме да пригответе една проста салата, ще почакам... Всички ще почакаме.

– За мен една пържола, моля – обади се Пенелопа.

Жената посочи с пръст Лъжекостенурката.

– А то какво яде?

– Нищо, благодаря – отвърна извънземният.

Жената се извъртя на пети и напусна стаята.

– Не съм срещала място като това преди – измърмори Мишката. – Ще помислиш, че никога не са виждали извънземен.

– Вероятно повечето от тях не са – съгласи се Лъжекостенурката. – Убийствен рай е страшно изолиран свят.

– Тогава трябва да са поне любопитни.

– Опитът ми показва, че вашата раса проявява любопитството си по твърде странни начини – обясни извънземният без следа от емоция. – Това отношение не ми е непознато.

– Тогава защо рискуваш живота си, за да спасиш едната от нас? – Мишката почувства нужда да се отбранява.

– Защото тя е Гадателката – каза Лъжекостенурката, сякаш обяснява нещо очевидно на малко дете.

Внезапно пълната жена се появи отново, сложи зелена салата пред Мишката и чиния с пържола пред Пенелопа, без да каже нито дума.

– Искаме и малко вода, моля – обади се Мишката.

Жената я изгледа, излезе и миг по-късно се върна с две чаши вода.

– Благодаря – рече Пенелопа, преди отново да ги напусне.

Мишката започна да яде салатата си, направи красноречива физиономия и потърси в чинията си следа от някакви подправки. Не откри нищо такова, вдигна рамене и продължи да яде.

– Знаете ли, мисля, че не се радват на никого от нас – отбеляза тя.

– Те водят изолиран и установен живот – отвърна Лъжекостенурката. – Ние го нарушаваме.

– Но едва ли сме единствените посетители, които виждат. В края на краищата имат хотел и ресторант.

– Вероятно ги поддържат заради фермерите, посещаващи града да си купят семена и запаси, и за търговски агенти от други планети, които идват тук единствено за да изкупуват реколтите.

– Може би – съгласи се Мишката.

– Ние сме необичайна групичка – продължи извънземният. – Още повече че двамата с теб сме тежко въоръжени, а и не съобщихме предварително за пристигането си.

– Е, надявам се, че няма да са гостоприемни и спрямо другите. – Мишката се изсмя. – Може пък да умрат от глад, докато чакат да ги обслужат тук.

Като че ли по поръчка пълната жена се появи отново в трапезарията.

– Дължите ми петстотин кредита, в брой – обяви тя.

– Петстотин кредита за една купа салата и една пължола? – извика Мишката.

– Ако не харесвате цената, не трябваше да ядете от храната.

– Мишке... – обади се тихо Пенелопа.

Мишката погледна към малкото момиче, после извади няколко банкноти.

– Какъв бакшиш трябва да оставим? – попита язвително.

– Не искам никакъв бакшиш от вас. Просто платете и си тръгнете.

Мишката ѝ подаде парите.

– Ще си тръгнем, когато сме готови.

Жената я изгледа втренчено.

– Когато стрелбата започне, гледайте да не сте в моя ресторант.

– Каква стрелба?

– Не ми се правете на умни. Чухме по радиото, че дузина ловци на глави са на път за Убийствен рай. След като тук никой не е нарушил никакъв закон, лесно е да се предположи, че следват вас. – Тя замълча за миг. – Искам да се махнете от ресторанта ми. Ако имахме полиция, щях сама да ви предам.

– Вече ви казах – отвърна студено Мишката, – ще си тръгнем, когато сме готови.

Пенелопа се пресегна и сложи ръка върху нейната.

– Всичко е наред. Аз се наядох.

– Добре тогава – Мишката се изправи – нека опитаме люлката отвън.

– Вече не искам да се люлея.

– Не й позволявай да те изплаши – каза Мишката, все още ядосана.

– Не се страхувам от нея.

– Сигурна ли си, че не искаш да седнеш на люлката?

– Да.

Мишката сви рамене.

– Ами да се връщаме в стаята тогава.

Излязоха от трапезарията и заслизаха по стъпалата на верандата.

– Е, може би не е било ксенофобия в края на краищата – отбеляза Мишката.

– Може би не е било само ксенофобия – поправи я Лъжекостенурката.

Продължиха към пансиона и по средата на прашната улица, която разделяше двете сгради, Пенелопа внезапно замръзна на място.

– Какво има? – попита загрижено Мишката.

– Той е вече тук.

– Кой?

Пенелопа бе вперила поглед в точка зад лявото рамо на Мишката.

– Той! – прошепна тя.

Мишката се обърна и видя двама мъже да стоят до вратата на хотела. Единият от тях беше Вечното хлапе.

– Здравей, Мишке – поздрави другият. – Доста ни поизпотихте, докато ви настигнем.

– Здравей, Карлос – отвърна тя.

- Не се приближавайте – предупреди ги Лъжекостенурката.
- А ти кой си? – попита Ледения.
- Приятел съм на Гадателката. Това е всичко, което трябва да знаете.
- Значи сега тя е Гадателката?
- И аз съм на нейно разположение.
- За всеки друг в галактиката на нейно място бих казал, че има нужда от всичките си приятели и малко отгоре. Предполагам знаете, че половин дузина кораби ще се приземят тук преди падането на нощта.
- Да, но ти си този, от когото тя се страхува, така че стой далеч от нея.
- Той и с пръст няма да докосне малкото момиче – обади се Вечното хлапе и се обърна към Мишката. – Ти все още ми плащаш и предполагам, че това включва и защитата на момичето... Освен ако не искаш остатъка от парите си обратно.
- Задръж парите – вълна от облекчение заля Мишката. – Продължаваш да работиш за мен.
- Е, Ледени? – попита Вечното хлапе. – Така и не се уговорихме какво ще правим, когато ги настигнем. Мисля, че е крайно време да научим твоята позиция по въпроса.
- Имаме още време – отвърна Ледения. – Каквото и да решим, скоро ще бъде оспорено от дузина ловци на глави, ако не и повече. Започнем ли да се стреляме сега, ще бъдем по-малко на брой, когато се наложи да се изправим срещу тях.
- Защо да ти вярваме, Карлос? – настоя Мишката.
- Той срещна погледа на малкото момиче.
- Кажим им.
- Той няма да ми направи нищо, докато не се измъкнем невредими от другите – каза Пенелопа.
- А след това? – попита Мишката.
- Не знам.
- Мишката отново се обърна към Ледения.
- Карлос?
- Тя не знае, защото самият аз не знам.
- Все още се чудя дали мога да ти вярвам.
- Невъзможно е Гадателката да сгреша – намеси се спокойно

извънземният и тръгна към пансиона. – Хайде да влезем вътре и там да правим плановете си. На тази улица сме прекалено лесна цел.

Ледения кимна и петимата влязоха в пансиона. Старецът седеше зад масата.

– Няма свободни стаи – съобщи им кисело той. – Всички са заети.

– Не искаме стаи – отговори Ледения.

– Не позволяваме посетители.

Ледения впери продължителен поглед в стареца.

– Напусни – проговори накрая той.

– Това е моят пансион!

– Не ме карай да повтарям.

Ледения не повиши тон, напротив, дори като че ли говореше по-меко. Но нещо в гласа му убеди стареца и той излезе през вратата, без да продума повече. В същото време Мишката почувства как Пенелопа се притиска силно към бедрото ѝ, като че ли се опитваше да я постави като преграда между себе си и Ледения.

– Имаме малко време – обади се Ледения. – Около час, час и нещо. Къде можем да поговорим?

– Ей там е салонът – Мишката посочи към съседната стая, в която имаше огромна тухлена камина.

Влязоха вътре, а Вечното хлапе се облегна на рамката на вратата, така че да може да наблюдава празната улица. Пенелопа изчака, докато Ледения седна на един стол, и се настани колкото може по-далеч от него. Мишката се присъедини към нея, а Лъжекостенурката, като не можа да намери мебел, в която да настани огромната си гърбица, застана в един ъгъл, откъдето можеше да вижда всички.

– Е, и какво ще правим сега? – попита Мишката.

– Ще чакаме – отвърна Ледения.

– И после ще ги избием всичките – добави Вечното хлапе.

– Не питай него какво ще правим – каза кисело Ледения. – Едва се съдържа да ги вземе всички на мушка, и то съвсем сам.

– Защо не се махнем оттук, преди да пристигнат? Знаем, че не можем да използваме нашия кораб, но защо да не отлетим с вашия?

– Защото Демокрацията е изпратила два бойни крайцера насам – отговори Ледения. – Няма да пристигнат до два дни тук, ала не можем да им избягаме. Нашите кораби са по-бързи, но техните носят много повече гориво – ще ни хванат веднага щом спрем да заредим на някоя планета... Единственият начин да се отървем от тях е да направим това, което вие направихте с нас – да сменим корабите и да се надяваме, че те

няма да се досетят толкова бързо, колкото ние.

– А единствените кораби, които си струва да вземем, принадлежат на ловците на глави – добави Вечното хлапе.

– Значи нямаме алтернатива – обобщи Мишката, – оставаме тук и се бием.

– Има още една алтернатива – обади се Ледения.

– Каква я тя? – попита Мишката.

– Да оставим малкото момиче и да се махнем оттук. Те не се интересуват от никого от нас.

– Не! – извика Пенелопа.

– Никога – обади се Лъжекостенурката.

– Това беше глупаво предложение, Карлос – Мишката се опита да съдържа гнева си.

– Вероятно – съгласи се той. – Но ти поиска алтернативи. – Той вторачи отново поглед в Пенелопа. – Ти нямаше да ни позволиш да си тръгнем оттук без теб, нали?

– Защо ме мразиш толкова? – Пенелопа се притисна до Мишката и хвана ръката ѝ за успокоение.

– Въобще не те мразя.

– Но искаш да съм мъртва.

– Вероятно.

– Тогава наистина ме мразиш.

– Не повече отколкото рак, който трябва да се премахне, или лешояд, който да се застреля. Не можеш да предотвратиш това, което си, но си прекалено опасна, за да живееш.

– Само през трупа ми ще се добереш до нея! – извика Мишката.

– И през моя – добави Лъжекостенурката.

– Парите ти купуват услугите ми за още четири дни, Мишке – спокойно се обади и Вечното хлапе. – Сигурен съм, че дотогава всичко ще се изясни.

– А какво ще стане, когато парите свършат? – попита Ледения.

Вечното хлапе му се усмихна.

– Тогава може да се изправя срещу тебе просто заради идеята.

– А не е ли по-добре да се притесняваш за тези, срещу които ще се изправиш днес? – каза безстрастно Ледения. – Ще пристигнат най-късно до един час.

– Очаквам ги с нетърпение – увери ги Вечното хлапе.

– Обзалагам се, че е така.

– Гадателко – прекъсна този разговор Лъжекостенурката, – как

можем да ти организираме по-добра защита?

– Вие май не чувате добре, а? – намеси се Ледения. – Тя няма нужда от никаква помощ.

– Ти май не чуваш много добре – сопна се Мишката. – Идват, за да я хванат, а не да я убият.

– И колко време ще остане в плен? – Ледения се обърна отново към момичето. – Колко души те хващаха и къде са те сега?

Пенелопа стисна по-силно ръката на Мишката.

– Накарай го да ме остави на мира, Мишке.

– Чу я! – каза жената.

Ледения вдигна рамене.

– Щом е така, мисля да отида отсреща и да пийна едно, докато има време.

– Онова е ресторант, а не бар – поясни Мишката.

– Ще намерят нещо за пиене – каза убедено Ледения. Стана, излезе от пансиона и минута по-късно прекоси празната улица.

Мишката се обърна към Пенелопа.

– Ще се справиш ли, ако те оставя за няколко минути?

– Къде отиваш?

– Трябва да говоря с Карлос. Искам да знам дали можем да разчитаме на него, особено когато започне стрелбата и гърбът ни няма да е защитен.

– Той е много лош човек.

– Започвам да мисля като тебе.

– Тогава не ходи – помоли се момичето и хвана ръката на Мишката с двете си ръце.

Жената я прегърна, после нежно я отдели от себе си и се изправи.

– Ще отида само за няколко минути, а ти ще си в безопасност тук с Вечното хлапе и Лъжекостенурката.

– Той ще каже само ужасни неща за мен. Обещай, че няма да му вярваш.

– Разбира се, че няма – Мишката се усмихна. – Все още сме един отбор, помниш ли?

Тя отново прегърна детето, излезе от пансиона и прекоси улицата до ресторанта.

– Пак ли вие? – попита пълничката жена, когато Мишката се изкачи по стъпалата на верандата и влезе в сградата.

– Пусни я да влезе – обади се Ледения, който седеше сам в трапезарията.

Както и старецът преди нея, жената усети нещо в гласа му, което я накара да го послуша.

– Една бира за нея и още един сигниански коняк за мен.

Жената излезе от стаята, а Мишката седна точно срещу него.

– Знаех, че ще дойдеш. Предполагам, че е за добро. Трябва да поговорим.

– Наистина – съгласи се Мишката.

Жената се върна с питиетата.

– Благодаря – Ледения остави няколко банкноти на масата. – А сега ни остави сами.

– Как ще разбера дали искате още нещо?

– Няма да искаме нищо повече.

Пълничката жена се обърна и излезе, без повече да продума.

Мишката се облегна назад и втренчи поглед в Ледения.

– Защо си тук, Карлос?

– Защото съм жаден.

– Знаеш много добре какво имам предвид – озъби се раздразнено тя. – Не си дошъл за наградата и със сигурност не си ни последвал, за да ме спасиш. Така че защо си тук?

– Ти все още не го вярваш, нали? Седиш върху бомба с часовников механизъм и все още не си го разбрала.

– Описваш я като възплъщение на Злото. Но в нея няма дори една зла жилка. Тя е едно малко момиче и аз я обичам.

– Никога не съм казал, че е лоша.

– Ами тогава?

Ледения отпи от чашата си, остави я на масата и срещна погледа на Мишката.

– Където и да отиде тя, умираат хора.

– Само хората, които искат да й причинят зло.

– Тя е още дете, Мишке. Като порасне, и нейното разбиране за зло ще се промени. Сега то включва хората, които искат да я разделят от теб, но един ден, и то съвсем скоро, враг ще й е всеки, който се противопоставя на желанията й.

– Глупости.

– Мислиш, че само ловци на глави могат да се спъват по стълби и да си чупят вратовете ли? Мислиш, че някой губернатор на планета не може да се задави, докато обядва, или че Секретарят на Демокрацията не може да се подхлъзне в дъжда?

– Тя никога няма да направи това!

– Защо не?

– Тя е добро и чувствително дете. Не я познаваш така, както аз.

– Никой не я познава както теб – съгласи се Ледения. – Но тя ще убие дори тебе, ако застанеш на пътя ѝ.

– На пътя ѝ? На пътя ѝ към какво?

Той вдигна рамене.

– Не знам. Но първото задължение на силата е да се пази, а първият инстинкт на силните е да изядат слабите.

– Ти си глупак, Карлос!

– Може би.

– Никога не е наранила никого, който пръв не се е опитал да я нарани.

– Никога не е имала такава възможност.

– Има тази възможност сега. Ако тя е това, за което я смяташ, защо не си се задавил със своето питие или не си се свлякъл от сърдечен удар?

– Очевидно има нужда от мен – вероятно за да се изправя срещу ловците на глави – отвърна Ледения без сянка от емоция. – Ето затова трябва да поговорим. – Той се вгледа напрегнато в нея. – Ако само един от ловците на глави успее да я хване, тя ще се превърне в проблем на Демокрацията и им желая късмет с нея... Но ако ти си единствената, която оживее в това меле, добре ще е да започнеш да мислиш как да я убиеш.

– Описваш ми чудовище, а не малко момиче.

– Потенциално чудовище, да – съгласи се Ледения. – Колкото повече чакаш, толкова по-трудно ще се справиш с нея.

– Никога ли не ти е хрумвало, че може да бъде движеща сила на доброто?

– Това, което е добро за нея, няма да е добро за нас.

– Та тя е човешко същество!

– Тя е повече от човешко същество – поправи я той. – И колкото повече расте, толкова по-малко човешко ще остава в нея.

– Тогава защо не се опита да я убиеш в момента, когато я видя на улицата?

Той погледна към питието си, после отново към нея.

– Съществува възможност да греша.

– Това е първото разумно нещо, което каза досега.

– Всичко, което казах, е разумно – възрази Ледения. – Може да греша колко зло е способна да причини. И няма да е първият път, когато

греша... Но се съмнявам.

– Тогава отново те питам: защо въобще си тук? Защо не останеш в сянка и не оставиш ловците на глави да я отведат?

– Решил съм да стоя в сянка.

– Не разбирам.

– Ако тя уреди Вечното хлапе да ги убие всичките, тогава е толкова опасна, колкото я мисля. Ако ли не, ще се намеся аз.

– Това няма да докаже нищо. Видях го как убива осем миньори съвсем сам.

– Онези са били миньори, а тези са ловци на глави – Оли Трите юмрука, Джими Острието, Гробаря Смит и още половин дузина подобни потресаващи имена. Вечното хлапе е добър, но не чак толкова.

– Искаш да кажеш, че ще стоиш в сянка и ще го гледаш как умира, защитавайки Пенелопа?

– Първо, нищо няма да го направи по-щастлив от това да умре и, второ, не очаквам да умре.

– А какво точно очакваш?

– Очаквам да ги избие всичките, а после аз да се опитам да убия нея, независимо дали той ще се опита да ме спре или не... И ако се проваля, очаквам от теб да запомниш този разговор, да оставиш емоциите си настрана и да направиш това, което си задължена да направиш.

– Няма начин – отговори с равен глас Мишката.

– Тогава искрено те съжалявам... Изглежда винаги обичаш хора, които не заслужават. Веднъж заради това изгуби цяла година в извънземен затвор. Този път може да ти струва живота.

– Ти никога не си изпитвал чувства към мен! – извика Мишката. – А Пенелопа ме обича!

– Тя те обича, защото има нужда от майка и ти си точно това за нея. А какво ще стане, когато престане да изпитва такава нужда?

– Рано или късно всички малки момичета порастват и спират да се нуждаят от майки – отговори Мишката. – Това не означава, че престават да ги обичат.

– Но ти не си нейната майка – изтъкна той. – Когато порасне, тя няма да има нищо общо с теб, така както ти нямаш нищо общо с някое насекомо.

– Ако я познаваше, никога нямаше да кажеш такава неща.

– Съвсем честно признавам, че не я познавам. Но мисълта ми е, че и ти не я познаваш. Тя изглежда и се държи като малко момиче, но не е такава... Зададох ти този въпрос и на Последен шанс, нека го повтори и

сега: колко мъже и жени, както и извънземни, е убило това на вид нормално дете?

– Казах ти. Всеки път, когато е наранила или убила някого, беше акт на самозащита.

– Все още не си ми отговорила. Колко?

– Не знам.

– Повече от Вечното хлапе?

– Съмнявам се, но не това е важното. Тя не е платен убиец. Просто се опитва да оживее.

– Знам. Но нека ти задам друг въпрос тогава: показала ли е някога някакъв признак на съжаление или угризение на съвестта, че е отнела толкова много живот?

– Не – отвърна Мишката и добави в нейна защита: – А ти би ли чувствал угризения, че си убил някого, който се е опитвал да убие теб?

– Не.

– Тогава с какво тя е по-различна?

– Защото когато бях на осем години, не можех да убия десет, двадесет или колкото ловци на глави е убила тя. Все още е малко дете и нуждите ѝ са прости – иска да остане жива и свободна. Но какво ще иска, когато порасне?

– Не знам, а същото се отнася и до теб.

– Никой не знае – призна той. – Вероятно дори самата Пенелопа. Но пък аз знам: ако силата ѝ продължи да нараства – а няма никаква причина това да не стане, тя ще може да има всичко, което пожелае, когато порасне. Планета? Звездна система? Трилион кредита? От нея ще зависи да си поиска – или да изманипулира събитията, за да ги има.

– Нищо по-различно от желанията на някой политик или бизнесмен.

– Има голяма разлика – възрази Ледения. – Те могат да бъдат спрени. Тя – не. За Бога, тя вече е убила повече хора, отколкото почти всички ловци на глави, които я преследват. Не можеш ли да видиш какво се задава в бъдеще?

– Ти само предполагаш! – почти изкрещя Мишката. – Искаш да я убия, защото си мислиш, че тя би могла да се превърне в някакво чудовище! Да, обаче тя не е и никога няма да бъде! Не я познаваш така, както аз.

– Не я познавам – съгласи се той. – Но знам нещо друго. И преди сме имали чудовища в нашата история – Калигула, Хитлер, Конрад Бланд, и всички те са имали майки, които много са ги обичали.

– Това пък какво трябва да значи?

– Само си помисли колко живот би бил спасен, ако една от тези майки бе видяла потенциалното чудовище в своето дете – той замълча и впери поглед в нея. – Можеш да помислиш върху това, докато все още има време.

После стана и излезе от трапезарията, като я остави сама с бирата и мислите си.

Пета част КНИГА НА ГАДАТЕЛКАТА

30

Мина един час.

Лъжекостенурката, Мишката и Пенелопа седяха мълчаливо в салона на пансиона. Ледения се бе облегал на стената и гледаше през прозореца към улицата, а Вечното хлапе стоеше в рамката на отворената входна врата и опипваше нехайно дръжката на звуковия си пистолет.

Ледения запали пура, всмукна дълбоко и се обърна към малкото момиче, впервайки безстрастен поглед в него.

– Недей така! – примоли се Пенелопа.

– Какво?

– Не ме гледай така. Плашиш ме.

Той отново всмукна от пурата си, отиде във фойето и седна на ръба на масата, която служеше за рецепция.

– Къде са, по дяволите? – извика Мишката, изправи се, прекоси стаята и застана до входната врата.

– Не се притеснявай, ще дойдат – обади се Ледения.

– Искаше ми се да имаме някакъв план – каза нервно тя.

– Когато е необходимо, Гадателката ще ни каже какво да правим – невъзмутимо се намеси извънземният.

– Защо си толкова дяволски спокоен? – обърна се Мишката към съществото. – Вълнуваш ли се въобще някога за нещо?

– А ти защо си толкова нервна? – отговори с равен твърд глас Лъжекостенурката. – Нямаш ли вяра в Гадателката?

Мишката понечи да му отговори, но размисли и продължи да се разхожда.

Пенелопа притискаше Мариан до гърдите си и я люлееше върху стария диван, като полуприпяваше, полунашепваше приспивна песен. Спираше от време на време да види дали Ледения все още е в другата стая, после нежно оправяше дрешките на куклата и продължаваше да тананика тихичко.

Вечното хлапе извади звуковия си пистолет от кобура и провери заряда му.

– Ако продължаваш да си играеш с това нещо, ще вземеш да го деактивираш – подхвърли Ледения. – Нервен ли си, отиди отсреща и пийни едно.

– Отегчен – да, но не и нервен – поправи го убиецът. – Никога преди не съм се срещал с Острието или Гробаря Смит. Ще ми се да видя какво могат.

– Могат да те убият.

– Наистина ли мислиш, че имат шанс да успеят? – В гласа на Вечното хлапе се прокрадна нотка на надежда.

– Всеки има някакъв шанс – обяви безстрастно Ледения. – Тук имаш ли оръжие, си непобедим, докато не се докаже обратното.

Вечното хлапе се усмихна с една от редките си усмивки.

– Никога не съм приемал нещата по този начин.

– Все още си млад – отвърна саркастично Ледения. – Ще се научиш.

Другият се изсмя на забележката, после прибра пистолета в кобура.

– Той е луд – рече Мишката, когато най-накрая спря и седна до Пенелопа.

– Кой? – попита момичето.

– Хлапето. Смята да се изправи срещу някои от най-добрите ловци на глави на Вътрешната граница и в същото време се смее. Не съм го чувала да се смее, откакто го срещнах.

Тя пак стана и започна да кръстосва стаята, после се настани неспокойно на един дървен стол, опита се да седи неподвижно, но скоро започна да се върти и да преплита пръсти.

Внезапно Пенелопа вдигна очи от куклата.

– Те са тук – съобщи тя.

– Къде? – попита Мишката.

– На Убийствен рай. Два кораба, а скоро ще кацне и трети.

– Знам – обади се и Вечното хлапе от вратата. – Видях ги да кацат. На около пет километра са, а може би и на седем-осем... Ето, приземи се и още един.

– Добре, вероятно имаме още около половин час, преди да дойдат тук – обобщи Ледения, оставайки седнал върху масата. – Ако въобще стигнат дотук.

– Какво имаш предвид? – попита Лъжекостенурката.

– За момичето има огромна награда, а тези типове може и да не искат да я делят на десет или дванайсет. Може и да се избият помежду си, преди да стигнат в града.

– Надявам се да грешиш – искрено каза Вечното хлапе.

– Колко кораба ще пристигнат? – попита Мишката.

– Аз знам за още два – отвърна Ледения. – Общо пет ни следваха.

– Още три – поправи го Пенелопа.

Ледения вдигна рамене.

– Трябва да сме пропуснали някой или пък някой е извикал подкрепление.

– По-добре да идват по-бързо – отбеляза Вечното хлапе. – След по-малко от час съвсем ще се стъмни.

– А може би ще изчакат до сутринта – предположи с надежда Мишката.

– Едва ли – отговори Ледения. – До сутринта ще дойдат и другите три кораба. Ще искат да вземат момичето и да изчезнат колкото се може по-бързо.

– Ами тогава да не им улесняваме живота – Мишката се обърна към Пенелопа. – Отиди горе и не се показвай.

– Искам да остана с теб, Мишке – възрази детето.

Жената се обърна към Лъжекостенурката.

– Отиди с нея и пази вратата, ако успеят да се доберат толкова далеч.

Извънземният я погледна учтиво, но нито ѝ отговори, нито се помръдна.

– Не ме ли чу? – повиши тон Мишката. – Заведи я горе.

– Подчинявам се само на Гадателката – отвърна Лъжекостенурката. – Когато тя ми каже да отида горе, тогава ще го направя.

– Я слушай – започна Мишката, – когато ти казвам...

– Недейте! – изкрещя Пенелопа и внезапно всички обърнаха поглед към нея. – Вие сте ми приятели, не искам да се карате.

– Ти си тази, за която са дошли – рече Мишката. – Трябва да ни позволиш да те защитим.

Извънземният вдигна ръка да въздвори тишина и погледна напрегнато Пенелопа.

– Какво виждаш, Гадателко? Кой ще живее и кой ще умре?

– Не мога да кажа – отговори момичето. – Все още има прекалено много варианти на бъдещето.

– А аз залагам цял замък срещу един кредит, че оживяваш във всичките от тях, нали? – обади се Ледения.

– Не.

– Ако оживяваш дори само в един, е достатъчно – намеси се

Мишката. – Просто ни кажи как да накараме това бъдеще да се случи.

– Все още не знам – отвърна развълнувано Пенелопа. – Но знам, че искам да бъда с тебе, Мишке. Моля те, не ме карай да се качвам горе.

Жената я изгледа продължително, после вдигна рамене и въздъхна.

– Как мога да давам заповеди на една гадателка? – усмихна се тя накриво.

Пенелопа се втурна към нея и силно я прегърна.

– Благодаря ти, Мишке. Обичам те.

– Знам – прегърна я и Мишката. – И аз те обичам. Именно затова се притеснявам толкова за тебе.

– Май виждам още един – обади се Вечното хлапе, като излезе навън. – Може и да е птица, обаче... Не, кораб е. – Отново замълча, но този път за по-дълго. – Изглежда, че ще кацне на север. Което означава, че ще ни приближат от двата края на града.

– Може би просто трябва да заключим вратите и да ги оставим да се състезават за привилегията да се изправят срещу теб – предложи Ледения. После стана, отиде до вратата и заслони очи с ръка, за да огледа небето.

– Значи ще се изправя срещу Джими Острието – размисли върху предложението Вечното хлапе и се изплю в прахта. – По дяволите, искам да са повече от един... Може би ще ни атакуват по групи.

– Ако знаех, че е толкова важно за теб, щях да съобщя координатите ни на военните крайцери на Демокрацията – каза иронично Ледения.

– Чудя се с колко мога да се справя, преди да ме убият? – продължаваше да мисли на глас Вечното хлапе.

– Не с достатъчно – отвърна Ледения.

Внезапно Лъжекостенурката мина през фойето и застана до Вечното хлапе на вратата.

– Какво правиш тук? – попита убиецът.

– При липса на инструкции от страна на Гадателката – отговори извънземният и извади странното си безшумно оръжие – избрах да заема позиция тук, до тебе.

– Не знам, смятах да се изправя сам пред всеки, който се появи.

– А Ледения?

Вечното хлапе изсумтя презрително.

– Той не обича да си цапа ръцете. Вероятно ще изгледа битката отвътре, а после ще обере славата за всички онези, които аз убия.

– Звучи ми много добре – рече сухо Ледения.

– Освен това – продължи Вечното хлапе – ти трябва да стоиш при

малкото момиче, в случай че някой мине през мен.

– Тя ще ме извика, ако има нужда от мен – отвърна извънземният.

– А ако не те извика?

– Тогава никога не е имала нужда от мен.

– Радвам се, че още един освен мен разбира с какво си имаме работата тук – намеси се Ледения.

– Винаги съм знаел с какво си имаме работа – каза тържествено Лъжекостенурката. – Именно затова съм тук.

– Тогава ти си най-големият глупак от всички.

– Защо мислиш така? – попита любопитно съществото.

– Мишката не разбира какво е тя, а на Вечното хлапе не му пука.

Но ти – ти знаеш и въпреки това се опитваш да ѝ помогнеш.

– А ти защо си тук?

Ледения вдигна рамене.

– Иска ми се да зная.

– Тогава кой е по-големият глупак? – продължи Лъжекостенурката.

– Аз, който разбирам мотивите си, или ти, който дори не си започнал да осъзнаваш своите?

Ледения се замисли върху тези думи.

– Може би си прав – призна кисело той.

Вечното хлапе излезе по средата на улицата.

– Вие двамата решихте ли си спора кой е по-големият глупак?

– Да – отвърна Ледения. – Мисля, че сме квит.

– Добре, тогава се прибирайте вътре.

– Не – отказа спокойно извънземният.

Вечното хлапе се обърна към него.

– Работя за Мишката и ми се плаща да защитавам малкото момиче.

И тъй като днес те виждам за пръв път, мисля, че нищо не ти дължа. Отдавна чакам този момент и ако се наложи да те убия, за да имам своята възможност срещу тях, няма да се поколебая да го направя.

Мишката се изправи на входа.

– Остави го на мира. Аз ще ти кажа кого да убиеш.

– Точно така – съгласи се убиецът. – Но никой не ми казва кого да не убивам. Дори и ти.

– Е, тогава може би трябва да ти се припомни кои са лошите – тя посочи към полето зад сградите. – Врагът е ей там.

– Точно сега враг ми е всеки, който се опитва да ме спре да направя това, което искам – отвърна той.

На вратата се появи и Пенелопа, все още с Мариан в ръцете.

- Влез вътре, Костенурко. Ако не го направиш, той ще те убие.
- Щом такова е твоето желание, Гадателко – извънземният се обърна веднага и влезе в пансиона.
- Имал съм любими животни преди – отбеляза Ледения, – но никое от тях не бе толкова добре обучено.
- Стига толкова жлъч, Карлос – рече Мишката. – Ще си уредим споровете по-късно. Ще ти повтора това, което казах на Вечното хлапе: врагът е ей там.
- Вече не е – прекъсна я Вечното хлапе, когато шестима души се зададоха по прашния път на около осемстотин метра. – Ледени, махай се от улицата ми.
- Желанието ти е заповед за мен – каза иронично Ледения и прекрачи прага, като хвърли кратък поглед на север. – Между другото, не искам да нарушавам идилията ти, но изглежда още двама твои приятели се приближават от другия край на града.
- Пръстите на убицеа хванаха дръжките на пистолетите.
- Колкото са повече, толкова по-весело ще е.
- Изведнъж Ледения забеляза, че Мишката все още стои до него.
- По-добре влез вътре – каза ѝ той. – Ти дори не носиш оръжие.
- Наистина ли ще го оставиш да се изправи сам срещу всичките осем?
- Казах ти и преди, че ще го направя. Освен това такова е и неговото желание.
- Той проследи приближаващите хора.
- Ще са тук след около две минути – извика той на Вечното хлапе.
- Надявам се, че си готов.
- Готов съм от двеста години – отговори Вечното хлапе, а хубавото му младо лице се озари от усмивка на надежда.

31

Осем ловци на глави – петима мъже и три жени, стигнаха до сградите, които оформяха малкия град, с около минута разлика един от друг. Само един се влачеше отзад, на стотина метра след другите. Останалите седем спряха срещу пансиона и впериха поглед във Вечното хлапе, който стоеше пред тях с ръце на бедрата, напълно спокоен.

- Знам кой си – обади се един от мъжете.
- Тогава знаеш и защо съм тук.

– Ти не си ловец на глави – обади се една от жените. – Нямах никакъв интерес към момичето.

– Интересът ми към нея е същият като вашия: финансов.

– Не искаме да се бием с теб – продължи жената. – Защо просто не си отидеш, докато можеш?

– Нямам къде да отида.

– Сигурно не смяташ, че можеш да се справиш с осмина ни наведнъж?

– Изброявам само седем – отговори спокойно той. – Един от вашите приятели засега се държи доста разумно.

– Той не ми е приятел – обади се мъжът, проговорил пръв. – Но не се безпокой, ще дойде.

– Мислите да разделите наградата на седем ли? Ако ли не, нямам нищо против да отидете в едно от онези полета и да уредите нещата помежду си... А аз ще продължа да стоя тук и да чакам победителя.

– Всъщност ние го обсъдихме по междукосмическото радио и тъй-мо това мислим да направим – ще останат достатъчно пари дори и да ги разделим на седем.

– Или на осем, ако желаш да се присъединиш към нас – добави друг мъж.

– А приятелят ви, който се задава? – осведоми се любопитно Вечното хлапе. – Или двата кораба, които още не са кацнали?

– И на тях предложихме, но те отказаха. Загубата си е тяхна. И твоя, ако упорстваш да стоиш на пътя ни.

– Всичко, което аз губя, са пари. А ако вие не се върнете веднага на корабите си, ще загубите живота си.

– Ти си луд! – възкликна жената, а трима започнаха да образуват полукръг. – Наистина ли мислиш, че можеш да се справиш със седем въоръжени ловци на глави?

Вечното хлапе се усмихна убедено.

– Наистина ли мислиш, че не мога?

Докато говореше, той извади и двата си пистолета, завъртя лазерния в полукръг, а със звуковия стреляше на бързи интервали. Две жени и двама мъже паднаха на земята почти веднага, а третата жена се хвана за корема и се строполи в агония, превита на две.

Другите двама мъже извадиха пистолетите си – единия звук, а другия старомоден метателен, и започнаха да стрелят, докато си търсеха прикритие. Вечното хлапе нито приклегна, нито потърси прикритие, просто стоеше изправен, без да обръща внимание на куршумите и

звуките вълни около себе си. Внимателно вдигна лазерния пистолет, прицели се и уби двамата. Тогава съвсем небрежно се обърна към ранената жена, прицели се между очите ѝ, докато тя отчаяно се опитваше да хване собственото си оръжие, и стреля. Жената застина неподвижно без никакъв звук.

Едва сега осмият ловец на глави – мъжът, който се влачеше отзад, се приближи до Вечното хлапе.

– Не беше лошо – обади се той. – Никак не беше лошо.

– Доста добре, ако питаш мен.

– О, не знам – продължи небрежно мъжът. – Четирима от тях бяха мъртви и един твърде зле ранен, преди още да разберат, че битката е започнала.

– Когато си изправен сам пред седем, не чакаш някой рефер да даде знак със знамето. Ако не бяха готови, проблемът си бе техен.

– Напълно съм съгласен. Всъщност мисля, че трябва да съм ти благодарен. В края на краищата ти ми спести усилията аз да ги убивам.

– Приемам, че не ти харесва идеята за подялба – усмихна се Вечното хлапе.

– Работя сам.

– Може би трябва да се замислиш дали искаш и да умреш сам.

– Мога да кажа същото и за теб.

– Можеш, но няма да те послушам.

– Не, предполагам, че не. Двамата доста си приличаме, ти и аз.

– Така ли мислиш?

Мъжът кимна.

– Не ми пука нито за парите, нито за момичето, както и на теб. Хора като нас живеят заради самото състезание, заради самата конкуренция.

– Или умират за нея.

– Или умират за нея – съгласи се мъжът. – Ти си Вечното хлапе, нали?

Хлапето кимна.

– Чувал съм за тебе.

– А аз не знам дали съм чувал за тебе.

Мъжът се ухили.

– Доста нов съм в бизнеса, но името ми е Джими Острието.

– Знаеш ли, чудех си дали си в тази група – Вечното хлапе махна към мъртвите ловци на глави, слънцето блестеше в оръжията им. – Но от това, което знам за теб, реших, че не си.

– Репутацията ми ме изпреварва. Поразително.

– Очаквах с нетърпение да те срещна.

– Надявах се да се видим някой ден на по чашка и да си разправяме истории – отговори Острието и въздъхна. – Но предполагам, че така е по-добре.

– Доста по-добре – съгласи се Вечното хлапе, а над главите им закръжаха лениво няколко птици.

– Забелязах, че на мен не ми каза да се връщам обратно в кораба си – рече развеселено ловецът на глави.

– Защото не искам да го направиш.

– Точно такива хора харесвам! – разсмя се Острието. – В някой друг живот бихме станали страхотни приятели.

– Е, първо ще получиш другия живот – отвърна Вечното хлапе. – И може би когато накрая се присъединя към теб, ще станем приятели в края на краищата.

– Надявам се. Закъдето ние сме се запътили, мисля, че всеки има нужда от всичките приятели, които може да спечели.

Той хвърли поглед към пансиона.

– Малкото момиче вътре ли е?

Вечното хлапе кимна.

– Сама ли е?

– Няма значение. Първо трябва да се справиш с мен, а ти няма да успееш.

– Ще видим – Острието направи крачка напред.

Вечното хлапе посегна към звуковия си пистолет, но Джими Острието направи бързо движение с лявата си ръка и три дълги грозни стрели се забиха в гърдите на Вечното хлапе. Той остана неподвижен за момент, после погледна невярващо кръвта, която започна да обагрят туниката му.

– Проклет да съм – прошепна и усмивка се прокрадна на устните му. – Случи се най-последно.

След това падна на земята.

Джими Острието отиде до тялото и го обърна по гръб. Дълго задържа очи върху момчешкото лице, после въздъхна и се насочи към пансиона. Направи едва две стъпки, когато Лъжекостенурката се показа на прозореца и насочи оръжието си. Чу се тих жужащ звук и Острието се строполи почти върху тялото на Вечното хлапе.

Ледения излезе на прага и огледа касапницата, последван от Мишката, Пенелопа и извънземния.

- Безсмислени загуби – промърмори Ледения.
- Той се жертва заради нас – произнесе напевно Лъжекостенурката.
- Беше благороден човек.
- Грещиш и в двете преценки.
- Не разбирам.
- Първо, в това нямаше нищо благородно. Искаше му се да го убият и се опитваше да го предизвика повече от столетие... и най-накрая успя. И второ, не бе саможертва от негова страна.
- Напротив.
- Ледения поклати глава.
- Някой друг го жертва заради нас – той се обърна към Пенелопа. – Или греша?
- Остави я на мира, Карлос! – сряза го Мишката.
- Мъжът премести поглед от момичето към Мишката, после отново към момичето, вдигна рамене и се насочи към труповите, за да ги огледа.
- Мисля, че познавам двама от тях... Този е Подлеца Стоун, а тази – той посочи жената, говорила най-много – е Нина Палоун. За него не се изненадвам, но за нея – предполагаше се, че е една от най-добрите... Никога не съм виждал останалите петима.
- Какво ще правим с труповите? – попита Лъжекостенурката.
- След като пийна едно, ще погребва Вечното хлапе зад пансиона – отговори Ледения. – Можеш да ми помогнеш.
- А другите?
- Нека ги оставим там, където са, засега. Чакаме още два кораба и гледката може да ги наведе към размишления.
- Мъжът се запъти към ресторанта.
- Мишката се обърна към Лъжекостенурката.
- Благодаря ти, че отмъсти за смъртта на Вечното хлапе.
- Той не значеше нищо за мен, както и аз за него – отвърна извънземният. – Просто защитавах Гадателката.
- Добре, каквито и да са били причините ти, благодаря. Може би е по-добре да започнеш да копаеш гроба му отзад. Сигурна съм, че Карлос ще дойде при тебе след няколко минути.
- Разрешаваш ли ми да тръгна, Гадателко? – попита извънземният.
- Да – рече Пенелопа.
- Той излезе на улицата.
- Нямам никакви инструменти – извика оттам.
- Има барака отзад. Сигурна съм, че там ще намериш лопата или

кирка.

Лъжекостенурката тръгна без повече въпроси.

– Хайде да влезем вътре, Пенелопа.

– Защо?

– Трябва да поговорим, а предпочитам да го направим на четири очи, никой да не ни чуе. Дори и Лъжекостенурката.

Тя премина през фойайето и влезе в салона, а малкото момиче я последва.

– Седни тук.

Пенелопа седна на канапето, а Мишката се настани до нея.

– Какво има? – попита детето. – Държиш се, сякаш си ми ядосана.

– Не съм, но има нещо, което искам да знам със сигурност.

– Какво?

Мишката се втренчи в очите на Пенелопа.

– Карлос истината ли каза?

– Не разбирам за какво говориш.

– Трябваше ли Вечното хлапе да умре?

– Той искаше да умре. Не бива да си тъжна заради него.

– Не отговори на въпроса ми. Трябваше ли да умре?

– Джими Острието бе по-бърз.

– Но Джими Острието бе наш враг, а Вечното хлапе – наш приятел.

– Но той умря така, както искаше.

– Погледни ме – рече Мишката. – Ти намеси ли се в битката?

Пенелопа срещна погледа ѝ.

– Не.

– Сигурна ли си?

– Не ми ли вярваш, Мишке?

Мишката дълго не откъсваше очи от момичето, после протегна ръце и го прегърна.

– Вярвам ти.

– Тя казва истината – чу се глас откъм вратата.

Мишката подскочи стреснато.

– Мислех, че отиде да пийнеш едно.

– Заклучили са сградата, когато започна стрелбата – отговори Ледения.

Внезапно Мишката се намръщи.

– Щом си съгласен, че тя казва истината, какво се опитваше да кажеш тогава?

– Ти зададе неправилен въпрос.

- И какво трябваше да попитам според теб?
Ледения погледна към Пенелопа.
- Попитай я дали Вечното хлапе щеше да живее, ако тя се бе намесила.
- Махни се оттук и ме остави на мира! – истерично извика Пенелопа.
- Моля те, Карлос – намеси се Мишката.
Ледения кимна.
- Имам да погребвам едно тяло – преди да излезе, той се обърна за секунда. – Освен това вече знам отговора.
Мишката остана отново насаме с Пенелопа.
- Е? – попита тя.
- Малкото момиче, все още напрегнато, продължи да се взира в мястото, където стоеше Ледения, преди да излезе.
- Пенелопа, това вярно ли е? Можеше ли да го спасиш?
– Той искаше да умре.
– Беше готов да умре – поправи я Мишката. – Това са различни неща.
- Едно и също е.
- Не. Ако искаше да умре, нямаше да вади оръжията си срещу първите седем ловци на глави. Щеше просто да стои пред тях и да им позволи до го застрелят.
- Пенелопа постепенно се успокои, но не отговори.
- Можеше ли да го спасиш? – попита отново Мишката.
- Може би – отвърна неохотно малкото момиче.
- Това не е отговор. Можеше ли да го спасиш – да или не?
– Да.
– Как?
– Като счупя прозореца точно когато Вечното хлапе се опитваше да извади оръжието си. Джими Острието щеше да се стресне и да се забави само за миг, но достатъчно дълго, за да може Вечното хлапе да го убие.
- Тогава защо не го направи?
– Не му пукаше дали ще оживее или не.
- Но на нас ни пукаше – настоя Мишката. – Първо, защото ни беше приятел и, второ, защото се нуждаем от него срещу останалите двама, които още не са пристигнали.
- Те вероятно ще го убият.
– Вероятно?
– Зависи къде щяха да стоят.

– Можеше да му кажеш къде да застане.

– Какво значение има? – попита Пенелопа. – Той не бе важен, ти си тази, която обичам. – Тя бурно прегърна Мишката и зарови лице в гърдите ѝ. – Ти и Мариан, може би и Лъжекостенурката. Той не бе важен – тя започна да плаче. – Кажи, че не ми се сърдиш, Мишке.

Жената разсеяно погали русата главица и погледна през прозореца към трупове на улицата.

– Не ти се сърдя, Пенелопа – каза накрая тя с измъчен глас.

– И все още ме обичаш?

– Винаги ще те обичам.

– И все още сме партньори и винаги ще бъдем заедно?

Мишката въздъхна дълбоко и продължи да гали русата главица.

– Не ми отговори – обади се малкото момиче.

Мишката я прегърна силно, но не каза нищо, а по лицето ѝ се четеше болка.

32

Спусна се нощ.

Ледения дръпна един люлеещ се стол пред входа, така че да може да види последните два кораба на фона на тъмното небе. Пенелопа спеше в салона, а Лъжекостенурката стоеше до нея, за да я пази.

Мишката, която се разхождаше неспокойно из целия пансион, най-накрая се присъедини към Ледения.

– Мислех си за това, което каза – започна тя меко.

– И?

– Тя е бягала през целия си живот. Никога не се е задържала на едно място достатъчно дълго, за да може някой да я научи кое е добро и кое лошо.

– Знам.

– Тя не е зла – добави бързо Мишката. – По принцип не иска да нарани никого. Но не знае как да действа. – Замълча за миг. – Мислела е, че върши услуга на Вечното хлапе, като го оставя да умре.

– Сигурен съм – съгласи се Ледения. – Но крайният резултат е, че той е мъртъв.

– Нужни са ѝ напътствия, това е всичко.

– И ти ще ѝ ги дадеш, така ли?

– Ще се опитам.

– И какво ще стане, ако тя не се съгласи с това, на което я учиш?

– Трябва само да съм търпелива и да обяснявам, докато разбере – отговори Мишката.

– Децата не се отличават с търпение – изтъкна той. – Повечето от тях просто плачат, малка част чупят разни неща. А това може да разруши цели светове.

– Не мога да я убия, Карлос. Тя ме обича.

Ледения втренич поглед в тъмнината, мина доста време, преди да проговори отново.

– Тогава по-добре никога не я напускай, дори и за миг. И никога под никакъв предлог не й давай повод да се съмнява в твоята обич. Или във факта, че е най-важното нещо в твоя живот. – Той отново млъкна. – Единственото важно нещо в твоя живот.

– Тя никога няма да ме нарани, Карлос.

– Тя е просто дете и й липсва възпитание да се справя с живота. Ще има своите съмнения и страхове, ще е ревнива като всяко друго дете – само че тя няма да осъзнава чувствата си. – Той се обърна към Мишката. – Другите деца всекидневно желаят ужасни съдби за своите родители или братя и сестри. Това е нормална част от растежа им. Разликата е там, че каквото си пожелае тя, се сбъдва.

Мишката не отговори.

– И ще трябва много да внимаваш с Лъжекостенурката – продължи Ледения.

– Защо? Той я боготвори.

– Наричаш това същество „той“ и си му дала име – „Лъжекостенурка“. Забравила си, че е извънземно със своите извънземни усещания и мотиви. Неговото поведение е любезно, почти сервилно, но е убило Главореза Янки съвсем хладнокръвно. А и без никакви колебания застреля Джими Острието.

– Просто я защитаваше.

– Знам... но то също ще оказва своето влияние върху Пенелопа, а откъде си сигурна, че не убива по някой човек всеки ден преди закуска?

– На мен ми изглежда много внимателен и загрижен – отвърна Мишката.

– Виждала си го само в присъствието на малкото момиче, което боготвори. Не знаеш нищо за вярванията и етиката му, освен че убива хора по причини, които смята за убедителни.

– Какво искаш да направя? – попита остро Мишката. – Да ги убия и двамата?

– Убий малкото момиче, а извънземният не е от значение. Но ако я оставиш да живее, отърви се от него и колкото по-бързо го направиш, толкова по-добре.

Тя го изгледа, без да мигне.

– Труден човек си ти, Карлос.

Той тъкмо щеше да отговори, когато небето се освети от светлините на идващ кораб.

– Колко далеч е според тебе? – попита Ледения, когато накрая корабът изчезна от погледа им, вероятно за да се приземи на повърхността на планетата.

– На около седем или осем километра, точно като останалите.

– Който и да лети в него, явно е засякъл другите със сензорите и е решил, че това е космодрумът... Е, имаме време до разсъмване.

– Защо няма да дойде веднага? – попита Мишката.

– Защото не знае дали не сме минирали пътя или не сме заложили капани навсякъде – отвърна Ледения. – Не, той ще изчака, докато може да вижда къде отива.

После отново погледна към небето.

– Освен това неговият партньор още не е дошъл.

– Откъде знаеш кой е и че има и партньор? – изненада се Мишката.

– Защото видях убитите от Вечното хлапе, Оли Трите юмрука не бе сред тях – обясни Ледения. – Оли е прекалено добър, за да изгуби следата ни, а има договорни отношения с Гробаря Смит. – Той се усмихна мрачно. – Именно тези двамата очакваме.

– Може би трябва наистина да минираме пътя – предложи Мишката. – Имаме достатъчно време – още четири-пет часа остават до зазоряване.

– Не разполагаме с необходимото. Освен това няма никакво значение.

– Защо?

– Защото тези двамата са най-добрите в бизнеса. Те няма да допуснат глупавата си грешка втори път.

– Втори път? Каква е грешката им?

– Същата като твоята – той се отпусна назад в люлеещия се стол и зачака корабът на Гробаря Смит да се спусне през атмосферата на планетата. – Мислеха Пенелопа Бейли за малко безпомощно момиче.

На Убийствен рай зората се пропука внезапно. Един миг преди това бе тъмно, а в следващия – вече не. След още един миг десетки хищни птици се спуснаха и започнаха своя пир върху мъртвите тела, пръснати по улицата.

– Идват – обяви Пенелопа вътре в пансиона.

– Ще кажа на Карлос – чу се и гласът на Мишката.

– Няма нужда – обади се Ледения от своя люлеещ се стол на прага.
– Буден съм.

Мишката се появи на вратата и погледна към дългия пращен път.

– Не мога да ги видя все още.

– Вероятно са на около три километра от нас.

– Какво мислиш да правиш? – попита Мишката.

– Ще импровизирам.

– Искаш да кажеш, че просто ще си седиш тук?

– Точно така.

– Това е глупаво, Карлос. Все още имаме време да заемем отбранителни позиции. Ти можеш да се качиш на покрива, Костенурката да се скрие зад ресторанта, а аз...

– Прекалено стар съм да се катеря по покривите – прекъсна я Ледения.

– Не можеш да не правиш нищо!

– Защо? – отвърна спокойно Ледения. – Обикновено това е най-доброто.

– Какво ти става, Карлос? – запита Мишката. Внезапно впери напрегнат поглед в него. – Ще се присъединиш към тях ли?

– Съмнявам се, че ще ме приемат.

– Тогава какво смяташ да правиш? – настоя тя.

– Не знам.

– Имаш около десет минути да предложиш някаква идея.

– Нямам никаква.

Тя се намръщи.

– Какви ги дрънкаш, Карлос?

Той се обърна към нея.

– Ако аз не знам какво ще направя, тогава и тя не го знае.

– Не става по този начин, Карлос. Тя вижда много варианти на бъдещето и се опитва да манипулира нещата така, че да се сбъдне този,

който тя иска.

– Като не знае какво смятам да предприема, на нея ще ѝ е по-трудно да манипулира нещата – отговори Ледения. – Може би тя ще иска да кихна, когато посягам към оръжието си, а може би не – но ако дори аз не знам какво или как ще го направя, това ще я затрудни при подреждането на събитията.

– На твоето място щях да се тревожа за Оли Трите юмука и Гробаря Смит.

Ледения просто вдигна рамене.

– Те са само убийци.

Мишката го изгледа, после се върна в къщата.

Той извади тънка касторианска пура от джоба си, запали я и продължи да се люлее в стола. Слънцето надникна иззад ресторанта. Ледения хвърли кос поглед към пътя, като се упрекуваше, че не си е взел шапка да предпази очите и главата си.

И тогава две фигури – един човек и един определено нечовек, се появиха на хоризонта. Докато се приближаваха, той видя, че извънземният е облечен в сребристо и има или една ръка в повече, или една в по-малко. И вече знаеше, че това е Оли Трите юмука. Другият беше в тъмнокафяво и зелено, като човек, свикнал да се слива с околността, но нямаше съмнение, че е Гробаря Смит.

– Застанал съм на прозореца на салона – долетя гласът на извънземния. – Ще държа на мерник човека.

– Не стреляй, докато не ти кажа – рече Ледения. – Опитаме ли се да повторим действията на Вечното хлапе от вчера, ще остане само купчина мъртви тела и дебели птици.

– Още два трупа и ще можем да си тръгнем в безопасност – отвърна Лъжекостенурката.

– Тези момчета не са толкова глупави. И са свикнали да работят заедно. Единият от тях ще ме приближи, но другият ще остане извън обсега и ако нещо се случи на партньора му, ще взриви цялата къща.

Като че ли го чува, защото Гробаря Смит спря на около седемстотин метра, а Оли Трите юмука продължи да се приближава със своята тромава походка.

– Достатъчно – извика Ледения, стана от люлеещия се стол и слезе на улицата. Извънземният се бе приближил на около петдесет метра.

– Познавам те – Оли Трите юмука спря и се взря в него с нечовешките си очи. – Ти си Мендоса.

– И аз те познавам.

- Не съм те виждал много отдавна – продължи извънземният.
- Навъртах се тук-там.
- За малкото момиче ли работиш сега?
- Ледения поклати глава отрицателно.
- Просто работя.
- Дошли сме за нея.
- Знам.
- Мислиш ли да застанеш на пътя ни?
- Не, ако мога да го избегна.
- Тогава се мръдни встрани.
- Смятах, че първо можем да поговорим.
- По-накратко тогава.
- Знаеш ли, че Главореза е мъртъв?
- Разбира се, бяхме на Калиопа, когато го убиха.
- Тогава за кого работите?
- Оли Трите юмрука се усмихна с много извънземна усмивка.
- Не мога да ти кажа това, Мендоса. Може да решиш да я закараш там сам и да поискаш наградата.
- Дори не съм си и помислял за това – отвърна на усмивката му Ледения.
- Не си се променил, Мендоса.
- Разбира се, че съм. Вече не работя за Демокрацията.
- За кого работиш тогава?
- За себе си.
- И какво общо има това с малкото момиче?
- Ще я откупя от вас.
- Оли Трите юмрука се намръщи.
- Не виждам никакъв смисъл в това, Мендоса. Ти и без това я притежаваш.
- Никога не си бил най-умният ловец на глави на Вътрешната граница. Премисли го добре, Оли.
- Извънземният помълча малко.
- Предлагаш да ни платиш, за да си тръгнем ли?
- Точно така.
- Защо?
- Защото не искам да ви убивам и защото тя ще ми помогне да си възстановя всичко, което ви платя.
- Няма да убиеш мен, Мендоса – увери го извънземният. – Не си толкова млад вече.

– Но имам приятели.

Оли Трите юмука веднага се стегна.

– О?

Ледения кимна.

– Девет. Във всяка страда от града и оръжието на всеки от тях е насочено към тебе.

– Не ти вярвам, Мендоса.

Ледения махна към осемте трупа на улицата.

– Да не мислиш, че съм свършил всичко това сам?

– С теб беше Вечното хлапе. Той може да го е направил.

Ледения отиде до тялото на Джими Острието и го обърна с крака си.

– Може ли да се справи с всичките осем наведнъж, включително и с Острието?

– Не – отговори Оли Трите юмука. – Не и с Острието.

– Тогава може би ще приемете предложението ми.

– Къде е Вечното хлапе сега?

Ледения кимна към магазина за семена.

– Там, вътре, с пистолет, насочен към главата ти.

Извънземният отново се ухили.

– Почти ти повярвах, Мендоса. Но ако Вечното хлапе е жив, за нищо на света няма да пропусне шанса си да се изправи срещу мен. Следователно е мъртъв и ти си сам.

– Прав си – призна Ледения. – Той е мъртъв. Но не съм сам.

– Достатъчно говорихме. Вече е време да взема малкото момиче.

– Два милиона кредита – изтърси Ледения.

Извънземният впери поглед в него.

– Тази цена щеше да е от значение преди година. Сега тя струва доста повече.

– Но ако приемете тези два милиона, ще си отидете с тях в джоба. А ако не ги приемете, ще ви погребем заедно с другите – Ледения махна с ръка към трупите на ловците на глави.

– Не се страхувам от теб, Мендоса.

– Никой не е казал такова нещо. Въпросът е дали ми вярваш.

– Не мисля.

– Предлагам ти два милиона кредита, ако кажеш, че ми вярваш – рече Ледения. – Това са доста пари, за да избегнем битката.

Оли Трите юмука го изгледа продължително.

– И два милиона за партньора ми.

- Просто вземи парите и му кажи, че момичето не е тук.
- Той знае, че тя е тук.
- Доста опасно знание.
- Какво имаш предвид?
- Ами всеки ловец на глави, който знае, че тя е тук, умря заради това. Всички, които вярват, че тя е някъде другаде, са все още живи.
- Да не би да предлагаш да го убия? – попита с поредната си неразгадаема усмивка Оли Трите юмука.
- Нямах нужда от партньор, ако тя не е тук – отвърна Ледения. – А и няма да има с кого да делиш парите.
- Винаги съм казвал, че си най-интересният човек, когото някога съм срещал, Мендоса.
- Ще го приема като комплимент.
- Кажи ми – продължи извънземният, – щеше ли да ми направиш това предложение, ако беше по-млад?
- Вероятно. Така доживях до средна възраст.
- Много интересно предложение, Мендоса – повтори Оли Трите юмука, след като помисли малко. – Май трябва да се допитам до партньора си.
- Ще чакам тук. Не искам да се намесвам във вашето обсъждане.
- Първо трябва да види парите – зайнати се извънземният.
- А как да съм сигурен, че няма да ме убиеш и да ги вземеш, а после да продължиш да преследваш момичето?
- А аз откъде да съм сигурен, че въобще имаш парите?
- Ще се наложи да се доверим един на друг.
- А може би просто ще те убия.
- Опитай, ако искаш – отговори Ледения. – Но наистина има оръжие, насочено към теб.
- Сега вече е само едно, а?
- Вече е само едно – потвърди Ледения. – Но е достатъчно. Ако бях на твоё място, щях да си помисля внимателно, преди да направя нещо, за което няма да доживея да съжалявам.
- Извънземният остана мълчалив и неподвижен за известно време.
- Три милиона кредита общо за двама ни.
- Дадено. – Повикай го при нас.
- Аз ще му занеса парите.
- Ледения поклати глава.
- Трябва да знам дали е съгласен да си тръгне без момичето, преди да платя на когото и да е от вас.

Оли Трите юмука като че ли помисли по въпроса, после махна на Гробаря Смит, който закричи към купчината сгради.

Ледения гледаше как мъжът се приближава по прашния път, като се опитваше да запази ума си напълно празен от мисли и планове, да избегне дори намек за решение какво смята да направи в следващия момент.

– Какво става тук? – попита остро Гробаря Смит, когато стигна на около двеста метра от тях.

– Това е Мендоса – каза Оли Трите юмука. – Помниш ли го?

– Мислех, че е мъртъв – Смит продължи да върви към тях. Премигна срещу ярката слънчева светлина. – Променил си се, Мендоса.

– Той ни направи интересно предложение – обади се отново извънземният.

– Така ли?

– Да. Предложи ни три милиона кредита да...

Когато Смит насочи вниманието си към извънземния, Ледения извади ръчното си оръжие и простреля ловеца на глави в гърдите, после се хвърли на земята, претърколи се още веднъж и стреля в Оли Трите юмука. Извънземният се хвана за корема и падна настрани.

– Добре – извика Ледения, като се изправи с усилие на крака и се обърна към пансиона. – Вече може да излезете.

Мишката се появи първа на вратата.

– Не мислех, че още си толкова добър с оръжието! – възкликна тя.

– Обзалагам се, че и никой друг не го мислеше – подхвърли многозначително Ледения и започна да изтупва прахта от себе си, като дишаше тежко.

Пенелопа и Лъжекостенурката излязоха от къщата и се приближиха до Мишката.

– Е, вече можем да тръгваме – въздъхна Мишката.

– Не може да е толкова просто – възрази Ледения и погледна към малкото момиче. – Нали?

Пенелопа срещна погледа му и внезапно страхът изчезна от лицето ѝ.

– Не – каза тя.

Изведнъж Ледения усети пронизваща болка отзад в левия си крак – лазерен лъч изгаряше панталона и плътта до костта. Той падна на земята и хвана крака си с две ръце, сетне обърна глава да види какво става.

Оли Трите юмука се бе надигнал и държеше лазерен пистолет в свободната си ръка.

– Ти ме излъга, Мендоса – прошепна дрезгаво той. После насочи пистолета към Пенелопа и се опита да задържи ръката си неподвижна. – Сключихме сделка. Ако аз не мога да я имам, никой друг не ще я има.

– Застреляй го! – изкрещя Пенелопа и се затича към Мишката.

Мишката инстинктивно я прегърна, а пистолетът на Оли Трите юмрука и безшумното оръжие на Лъжекостенурката стреляха едновременно.

Оли Трите юмрука изръмжа още веднъж, претърколи се и умря. Мишката падна на колене, върху тялото ѝ се виждаше малко димящо петно.

– Пенелопа? – опита се да фокусира поглед тя.

– Обичам те, Мишке – каза тъжно момичето, без сълзи или признак на истерия.

После отстъпи леко назад и Мишката се строполи на земята.

– Съжалявам – обади се Лъжекостенурката. – Тя умря, за да те спаси... Трябваше да стрелям по-рано. Грешката е моя.

Ледения, все още държейки крака си, се обърна към малкото момиче и извънземния.

– Ти си същият глупак като нея! – изграчи той. – Каж ми чия е грешката, Пенелопа.

– Обичах я – рече малкото момиче.

– Тогава защо не каза на Костенурката да стреля по-рано? Знаеше какво щеше да направи той.

– Ти си виновен! – извика Пенелопа, а лицето ѝ се сгърчи от детска ярост. – Ти я накара да спре да ме обича!

– Ти я уби, все едно че сама натисна спусъка – продължи Ледения, като се опитваше да не обръща внимание на парещата болка в крака си.

– Тя нямаше да ми бъде приятелка повече – рече капризно малкото момиче. – Щеше да ме напусне.

Ледения погледна към извънземния.

– Е? Няма ли да довършиш работата?

Лъжекостенурката се обърна към Пенелопа.

– Какво е твоето желание, Гадателко?

Пенелопа погледна към Ледения, проснат в прахта, кракът му потънал в кръв и безжизнен.

– Той е просто един старец – каза презрително тя. – Не може да ни направи нищо.

– По-добре ме убий сега – обади се Ледения. – Защото ако ме оставиш да живея, ще се върна и ще те намеря.

– Не можеш да ми сториш нищо – отвърна убедено Пенелопа. – Никой не може да ме нарани.

– Извади късмет – рече той, а лицето му се изкриви от болка. – Следващия път няма да е така.

Тя се приближи до ранения и впери поглед в него.

– Наистина ли мислиш, че е просто късмет единствено аз и моят приятел да останем живи? Наистина ли го мислиш?

– Хайде, Гадателко – обади се спокойно извънземният, – време е да тръгваме.

Ледения се опита да достигне пистолета си, но той бе паднал твърде далеч, а мъжът нямаше сили да довлече тялото си до него.

– Ще те намеря – обеща той.

– Не, няма – отвърна Пенелопа. – Лъжекостенурката и аз ще отидем много далеч сега, не на Лятно злато, но някъде другаде, където никой не може да ме намери. И там ще порасна и ще се науча как да бъда Гадателката, и някой ден, когато съм готова, ще се върна. – Тя погледна отново към тялото на Мишката. – И никога няма да обичам друго.

– Ще чакам – обеща Ледения, а погледът му започна да се замъглява.

– Ти? Ти ще си само старец с един крак. – Тя се усмихна. – Ако не ти помогнат, дори няма да оживееш до довечера. – После се обърна към извънземния и го хвана за ръката. – Време е да тръгваме.

– Да, Гадателко – отговори съществото, хвана ръката ѝ и тръгнаха по прашния път към неговия кораб.

Ледения не ги изпусна от очи, докато не загуби съзнание.

34

Когато се събуди, лежеше в болница на Маккалистър II и през следващите няколко седмици се нагаждаше към изкуствения си крак.

След като напълно се възстанови, се върна на Убийствен рай. Дванадесет тела бяха погребани зад пансиона. Тъй като никой не ги познаваше, върху надгробните камъни нямаше никакви надписи. Той реши, че един от гробовете вляво принадлежи на Мишката, и остави букет от диви цветя върху него.

После се отби в ресторанта, преди да се върне на кораба.

Пълничката жена не беше там и никой не го разпозна, така че се наслади на спокоен обяд. Накрая сервитьорът, млад мъж с

тъмнокестенява коса и току-що наболи мустаци, се приближи до него със сметката.

– Забелязах, че разглеждахте гробовете ей там – каза той. – Роднина ли сте на някого от тях?

– Не – отговори Ледения.

– Страхотна битка – продължи младият мъж, лицето му светеше от мечти за героизъм. – Искаше ми се да бях тук. – Той замълча, после добави поверително: – Казват, че Вечното хлапе бил един от тях.

– Не думай?

Младият мъж кимна.

– Доколкото може да им се вярва, говори се, че било заради някакво малко момиче. Десет ловци на глави я преследвали, а момичето се криело в пансиона точно срещу ресторанта. Не е ли вълнуващо?

– Звучи ми доста интригуващо – съгласи се Ледения, чакайки търпеливо за сметката си.

– Трябва да поставим паметна плоча или нещо такова – продължи сервитьорът. – В края на краищата десет човека са загинали заради нея.

– Дванайсет – поправи го Ледения.

– Точно така – ентузиазира се сервитьорът. – Почти забравих. Един мъж и една жена са жертвали живота си за нея. – Той се усмихна. – Тяжната саможертва поне е героична.

– Щом така казваш – отвърна Ледения.

Плати сметката и излезе на сухата прашна улица.

КРАЙ

© 1991 Майк Резник
© 1996 Сийка Нотева, превод от английски

Mike Resnick
Soothsayer, 1991

Източник: <http://www.maxima.bg> (през <http://sfbg.us>)

Публикация:

ГАДАТЕЛКАТА. ХРОНИКА НА ЧОВЕШКИЯ ВИД, No.2. 1996. Изд. Лира Принт,
София. Поредица Биб. Фантастика. Роман. Превод: [от англ.] Сийка НОТЕВА
[Soothsayer / Mike RESNICK]. Страници: 254. Формат: 125×195 мм. (20 см.). Цена:
300.00 лв. ISBN: 954-8610-11-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/600>]